

Giới thiệu Có Vợ Là Cả Gia Tài

Tên khác: PHÚ ÔNG BIẾN THÁI TRUYỀN KỲ

Thể loại: Ngôn tình, Sắc, Sủng, HE

Bỗng nhiên bị thất thân, lại còn bị người phát hiện, thảm nhất chính là, người ngủ với cô là Phùng Dịch Phong - Một kẻ biến thái.

Thứ cho cô nói quá sớm, không có thảm nhất, chỉ có thảm hơn mà thôi, vì cô còn được tặng kèm thêm sổ khám thai....

Sau đó nữa thì tự nhiên mà gả vào Phùng gia, ai kêu cô đâm lao thì phải theo lao chứ?!

Đáng lẽ cô đã nhận mệnh rồi, ai ngờ tên biến thái kia dựa vào bệnh thích sạch sẽ mà kén cá chọn canh. Có để người khác sống hay không chứ? Không thể nhịn được nữa, cô phản kháng, lại hăm vào sự ôn nhu của anh

Mối tình đầu trở lại, bí mật bị để lộ, cô rút lui: “Ly hôn thôi!”

“Điều 1 gia quy nhà họ Phùng: con cháu họ Phùng, đã cưới thì không được ly hôn!”

Mí mắt người nào đó cũng không nháy một cái: “Điều 5: Mâu thuẫn vợ chồng, bên sai phải hầu hạ 100 lần!”

Trời ạ! Một tháng cô sai không dưới 10 lần! Đời này cô còn có thể giữ được thanh bạch không? Có thể rút lui được không?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một đêm sai lầm

Thành phố về đêm, không gian bốn bề tĩnh lặng.

"Bóp!"

Cảm giác bóng rập trên má làm Hiểu Nhi bừng mở mắt, cô thấy bản thân đang ngồi xổm dưới đất, chặt vật bám tay vào thành giường. Cánh tay trắng nõn đầy những vết xanh, vết tím đậm nhạt khác nhau, còn người cô chỉ quấn hờ một chiếc chăn mỏng, rõ ràng là...không mặc gì!

Chuyện... Chuyện gì thế này?

Đầu cô ong lên, theo phản xạ có điều kiện, cô quay sang, vội vàng kéo góc chăn lên, đập vào mắt cô là hai bắp chân rắn chắc của đàn ông, bỗng nhiên, cô cảm thấy khó thở, anh ta đang bóp cô cổ.

"Nói! Cô theo dõi tôi bao lâu rồi? Là ai phái cô đến?"

Giọng nói trầm giận dữ của người đàn ông vang lên bên tai, Hiểu Nhi lập tức hoang mang, mờ mịt: "Là ai vậy? Anh ta đang nói gì vậy?"

Đầu cô lúc này vẫn còn rất váng vất, thiếu dưỡng khí, thế giới như chìm vào một màn xám xịt, theo bản năng, Hiểu Nhi đưa tay dùng sức kéo mạnh bàn tay đang siết chặt cổ mình ra.

"... Buông ra..."

"Nói! Cô to gan lắm, dám tính kẻ tôi?"

Giọng nói giận dữ lại vang lên, Hiểu Nhi có cảm giác như cái chết đang đến rất gần, cô không thốt ra tiếng được nữa, không ngừng lắc đầu.

Lúc cô tưởng mình sắp bị bóp cổ chết đến nơi thì sức mạnh nơi cổ mất đi, cô ngã nghiêng sang một bên, đấm đấm lồng ngực, cơ thể xụi lơ nằm sấp trên đất.

"Khụ khụ..."

Chưa kịp hoàn hồn, thì cảm lại bị người ta bóp chặt, một gương mặt đàn ông lạnh lùng đẹp như tượng tạc như phóng to trước mắt cô, kèm theo đó là một cặp mắt xanh đen quỷ dị lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo.

Ánh mắt của anh ta sao lại là... màu xanh đen!

Người ngoại quốc thì cô gặp nhiều rồi nhưng người có màu mắt đặc biệt đến mức khó hình dung như thế này thì là lần đầu tiên!

Bất được sự thay đổi trong ánh nhìn của cô, người đàn ông bỗng sầm mặt xuống.

"Đừng tưởng rằng có chút quan hệ với tôi thì có thể thay đổi được gì! Chuyện ngày hôm nay, nếu cô dám nói ra ngoài dù chỉ là một chữ, tôi sẽ lấy mạng cô!"

Người đàn ông hất mạnh tay ra rồi quay người đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại. Hiểu Nhi loạng choạng ngã xuống đất, sau đó cô nghe thấy tiếng nước xả ào ào!

Đầu óc vẫn cứ quay mòng mòng, Hiểu Nhi đưa mắt nhìn một vòng quanh căn phòng xa lạ, ánh mắt rệu rã.

Còn chưa định hình được chuyện vừa xảy ra thì "tắc" một tiếng, là tiếng gương vỡ.

Cô giật bắn người, ngược mắt lên nhìn thì thấy người đàn ông đó khoác áo choàng tắm đi ra, nhặt áo sơ mi rơi dưới sàn nhà lên, bàn tay nắm chặt buồng xoồng cạnh sườn còn dính vết máu trông rất đáng sợ.

Trước khi bỏ đi, người đàn ông ấy trừng cô bằng ánh mắt hung ác rồi nói: "Nhớ kỹ những lời tôi nói đấy!"

Tiếng đóng sập cửa rất mạnh, sàn nhà cũng như theo đó mà rung lên, cảm giác lạnh lẽo rờ rẹt bò lên sống lưng, ánh mắt cô dại ra, lúc này Hiểu Nhi mới chú ý tới giường chiếu lộn xộn.

Cơ thể cảm thấy cực kỳ khó chịu, trong phòng vẫn còn phảng phất không khí ám muội không thể ngó lơ.

Uỳnh....

Mặt tái nhợt trắng xanh, cô vội vàng vợ lấy quần áo, cánh tay nhỏ bé run run mặc đồ loạn xạ: "Rốt cuộc chuyện này là sao? Cô chỉ là tới tham dự... tiệc mừng thọ của bác Đào thôi mà?"

Đầu óc còn đang hoảng loạn thì một loạt tiếng bước chân đang tới!

Không xong rồi!

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, ánh đèn flash rọi vào, nháy liên tục.

"A..." Hiểu Nhi hét lên một tiếng, theo bản năng kéo chăn che kín mặt.

"Ồ là một cô gái trẻ sao? Không phải phu nhân nhà giàu à?"

"Đây là ai? Đúng là lãng phí thời gian mà!"

*

Sau khi những giọng nói hắt hững lảng xuống là tiếng bước chân lục tục rời đi, lúc này Hiểu Nhi mới thò đầu ra khỏi chăn, nhìn thấy dáng người quen thuộc bất ngờ xuất hiện trước mắt, mặt cô trắng bệch không chút huyết sắc.

Trương... Trương Việt Khánh, anh đã trở về?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đã không phải lần đầu tiên?

Trong nỗi kinh sợ chưa kịp hoàn hồn, cô nhìn thấy người bạn thân Đào Trinh của mình đang khoắc tay Trương Việt Khánh.

Giật mình!

Không thể tin được chuyện đang xảy ra, Hiểu Nhi tròn tròn mắt đứng nhìn.

Lúc này, Đào Trinh thân nhiên, đảo mắt liếc qua chiếc ga giường nhau nhúm, xộc xệch một cách có chủ ý, còn cố ý dừng trên đó hồi lâu.

Ga giường trắng tinh, không có vết máu? Điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của cô! Chẳng lẽ Giang Hiểu Nhi đã không còn trong trắng nữa? Sớm biết

thế thì cô cũng chẳng cần phải tốn công thế này!

Trong lòng không hiểu sao thấy rất hả hê, nhưng bên ngoài, Đào Trinh vẫn cố tỏ ra tiếc nuối, thương xót:

“Hiệu Nhi à, hôm nay là sinh nhật của ba tở, cậu không thể nhịn chút sao? Sao cứ phải ... phải làm chuyện này chứ? Lại còn gây ồn ào lớn như vậy? Uống công tở cả năm nay hết lòng với cậu, Việt Khánh vẫn còn nhớ cậu mãi không quên!”

Nguy, Giang Hiểu Nhi như thế này, cũng không phải là lần đầu tiên!

Trương Việt Khánh lên tiếng, giọng rất kiên nhẫn: “Loại đàn bà đê tiện giả dối như vậy, có gì đâu mà nói?”

“Việt Khánh, anh đừng như vậy, dù gì cũng là tại em không kiểm soát được bản thân mà yêu anh, nên trong lòng cũng có áy náy!”

“Tại em lương thiện quá!”

*

Nhìn hai người kẻ xướng người họa, đầu óc Hiểu Nhi quay mòng mòng: Giả dối? Đê tiện?

Mẹ kiếp! Một người thì luôn miệng nói yêu cô, mà lại bỏ rơi cô ngay trong hôn lễ, hại cô tan cửa nát nhà, mà không có nửa câu giải thích?

Một người thì ân cần hỏi han, hay nói đạo lý, cũng phẫn nộ và chửi anh ta là thằng tồi, vậy mà sau lưng cô lại thế này...

Rốt cuộc thì ai giả dối hơn ai? Ai đê tiện hơn ai?

Cô không ngờ, mình lại nghe được lời nói khiếm nhã đó từ người đàn ông mà cô yêu và chờ đợi suốt ba năm, giống như có thứ gì đó đột nhiên tan biến, cô ngồi dậy, nở nụ cười mỉa mai:

“Như nhau thôi! Hiếm khi chúng ta lại cùng hiểu về nhau đến thế!”

Hiệu Nhi đẩy hai người ra rồi lượm quần áo trên sàn, đi vào phòng vệ sinh. Cô không nhớ làm thế nào mà mình về được nhà, sau khi vào nhà đóng cửa lại, cô không kiểm chế được, khóc như mưa!

Lúc này, ở hộp đêm Tinh Nguyệt, Phùng Dịch Phong vừa đi đến cửa phòng bao thì đã đụng ngay Trịnh Liên Thành, Anh ta túm lấy cánh tay anh, nhìn anh với ánh mắt như sắp rớt ra ngoài:

“Anh Phùng, mắt của anh...” Đổi màu rồi!

Anh ấy ‘mắt trinh’ rồi?

Trịnh Liên Thành phản ứng như gặp ma, nhìn anh từ trên xuống dưới mấy lần vẻ kinh ngạc hết sức, còn Phùng Dịch Phong thì mặt tối sầm lại.

“Anh Phùng, bé con nhà ai mà có sức hấp dẫn thế, lọt được vào pháp nhãn anh vậy?”

Sau khi xác định được mắt của Phùng Dịch Phong từ ‘màu đen’ quen thuộc đổi thành màu ‘xanh đen’, Trịnh Liên Thành không giấu được hiếu kỳ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì khó mà có thể tin được!

Hai anh em nhà họ Phùng tuổi trẻ tài cao, khôi ngô tuấn tú, một người là tay sát gái chính hiệu, người còn lại thì không gần nữ sắc. Vốn dĩ tưởng rằng ‘gien di truyền đặc biệt của nhà họ Phùng’ đã truyền hết cho Phùng Nhất Đình rồi, nhưng không ngờ lại là người chán ghét phụ nữ đến cực điểm, Phùng Dịch Phong.

“Cậu không nói chuyện không ai nói cậu cam đâu!” Cứ thích moi móc chuyện người khác ra!

Ngay lúc này, cảm giác bứt rứt khó chịu ở mắt nhắc anh nhớ lại những gì vừa xảy ra khiến đầu anh như muốn bốc hỏa, anh vòng qua Trịnh Liên Thành rồi đi nhanh vào trong phòng bao.

Ngày hôm sau, Hiểu Nhi mơ màng tỉnh dậy mới phát hiện trong tay mình vẫn đang ôm chặt chiếc hộp gấm màu xanh dương, bên trong có đôi bông tai kim cương hình hồ điệp, tỏa ánh sáng lấp lánh.

Bông tai này là tín vật đính tình năm đó Trương Việt Khánh cầu hôn cô, mà nay...

Cô thấy tim mình đau nhói, bèn thẳng tay ném vào ngăn kéo, đột nhiên một cảm giác trào ngược dạ dày buồn nôn, cô vội vàng quay người chạy vào nhà vệ sinh:

“Oe ...”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Ả điểm tâm cơ!

“Hiệu Nhi, dậy rồi à? Con sao vậy? Ra ngoài ăn sáng thôi!”

Bên ngoài phòng truyền đến giọng nói quan tâm của mẹ, Hiệu Nhi nhanh chóng súc miệng: “Con ra ngay đây!”

Dường như cô đã nôn hết cả lực phủ ngũ tạng ra rồi, sự không cam lòng và nỗi buồn trước đó cũng theo đó mà ra! Có một số chuyện, nên buông bỏ sớm!

Lúc đứng thẳng dậy, Hiệu Nhi cảm thấy nhẹ nhõm, khóe mắt bỗng nhiên ươn ướt.

“Đáng tiếc, cô tỉnh ngộ quá muộn! Lần đầu tiên quý giá của cô...”

Nhớ đến tối hôm qua, nỗi hận thù tràn dâng trong tim cô: Trước giờ cô là người rất cẩn trọng, tối hôm qua căn bản không uống nhiều rượu, nhưng ký ức lại đứt quãng.

Là Đào Trinh! Chắc chắn là vậy!

Chả trách tối qua cô ta cứ bảo là bụi bay vào mắt, thỉnh thoảng lại nhờ cô thổi cho! Bây giờ nghĩ lại, nhất định cô ta nhân cơ hội đó bỏ thuốc vào đồ uống của cô!

Tại sao chứ?

Bởi vì Trương Việt Khánh?

Nhưng rõ ràng cô ta biết, cô và anh vốn dĩ không có khả năng mà!

Vì sao vẫn muốn hại cô chứ?

Móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, Hiệu Nhi tức giận lồng ngực căng phồng, đúng lúc này, mẹ cô lại gọi:

“Hiệu Nhi.”

“Con ra đây.”

Hiệu Nhi như quả bóng xì hơi, vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt.

Lúc xới cơm cho cô, mẹ hỏi: “Sắc mặt con sao kém thế? Có phải là công việc vất vả quá không? Hay là buổi tiệc tối qua không được vui? Cãi nhau với Trinh Trinh à?”

Nhìn gương mặt đã già đi nhiều của mẹ, Hiệu Nhi trong lòng cảm thấy khó chịu, gấp một quả trứng vào bát mẹ, khẽ cười:

“Không có! Chắc là do con uống rượu vào nên ngủ không được ngon...”

Cô không thể lại làm mẹ lo lắng nữa!

Đang ăn cơm thì điện thoại Hiệu Nhi đổ chuông. Còn không có thời gian mà đau lòng, cô hấp ta hấp tấp đi ra ngoài:

“Con phải tăng ca, có thể sẽ phải đi công tác, mẹ không cần đợi con đâu!”

Lúc Hiệu Nhi trở về đã là nửa tháng sau.

Đến công ty báo cáo trước xong Hiệu Nhi mới kéo hành lý về nhà, ở ngã tư cách đó không xa, cô nhìn thấy quán đồ ngọt chợt nhớ ra mẹ cô rất thích ăn bánh sầu riêng của quán này, liền vào xếp hàng mua.

Cứ xếp rồi xếp, không biết từ lúc nào, một thân ảnh cao lớn mặc đồ xám tro xuất hiện trước mặt cô, đầu óc Hiệu Nhi bỗng trở nên trống rỗng, tay buông thõng xuống, túi xách cũng tuột rơi theo.

Trương... Trương Việt Khánh, sao anh lại ở đây?

Đôi môi khẽ nhấp máy nhưng Hiệu Nhi lại không nói ra được một từ nào, chân căng trở nên nặng trĩu. Anh với cô bốn mắt nhìn nhau, mãi lâu sau, hai

người đều không nhúc nhích.

Bên kia ngã tư đường, đứng từ phía xa, Đào Trinh nhìn thấy hết một màn này, cô bấu suốt thì bật móng tay ra, sau đó liền cầm điện thoại lên.

Đã vô số lần tưởng tượng về cảnh gặp lại anh, nhưng Hiểu Nhi chưa từng nghĩ rằng, không phải là ngại ngùng lúng túng mà là không có gì để nói với nhau, mọi thứ, quả là cảnh còn người mất!

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá tan sự trầm mặc giữa hai người, Trương Việt Khánh bắt máy, quay người rời đi.

Hiểu Nhi cười khổ, cũng vô thức quay người lại, đột nhiên “bốp” một tiếng, cô nhận một cái tát như trời giáng!

“Mẹ?”

“Đừng gọi tôi là mẹ! Tôi không có đứa con gái vô dụng như cô! Ba cô đang nằm trong bệnh viện, vậy mà cô vẫn còn ở đây đây đưa không dứt với cậu ta? Có phải cô muốn tôi tức chết luôn thì cô mới vui hay không? Sao cô lại biến mình thành trò cười cho cả cái thành phố này thế? Cả nhà chúng ta vì sao phải sống vất vả, sa sút đến mức này? Tại sao nhà chúng ta phải đi biệt xứ, tất cả những chuyện này, cô quên hết rồi hay sao? Nếu như không phải Đào Trinh nói cho tôi biết thì bây giờ tôi vẫn còn không hay biết gì...”

Khó lòng kiềm chế sự tức giận, mẹ Giang tức đến mức run cả người.

Đào Trinh! Lại là Đào Trinh!

Ả điểm tâm cơ này!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Có thai?

Mẹ Giang tức giận, thở hắt hắt rồi ngất xỉu.

Bởi vì sự hiểu lầm này, mẹ Giang không nói chuyện với Hiểu Nhi suốt ba ngày, còn bị lên cơn huyết áp, phải vào viện. Hôm nay, cô đặc biệt hầm canh măng vào cho mẹ mình, Hiểu Nhi kiên nhẫn kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối để giải thích cho mẹ:

“Mẹ, mẹ đừng tức giận nữa! Con thật sự đã cắt đứt hết với anh ta rồi, hôm đó chỉ là tình cờ mà thôi... không nói với nhau câu nào cả, bây giờ Đào Trinh là bạn gái của anh ta, lời của cô ta sao mẹ lại tin chứ? Sau này, chúng ta tránh xa bọn họ, được không? Con đảm bảo sẽ không có bất cứ liên lạc gì với anh ta nữa! Mẹ ăn một chút đi, sức khỏe quan trọng!”

Từ bé đến lớn, ba mẹ chưa từng nổi đánh cô, chỉ có một vài lần ra tay với cô là bắt đầu từ ba năm trước, đều là vì Trương Việt Khánh!

Đến bây giờ cô vẫn thật sự chưa thể hiểu nổi, năm đó sao anh ta lại theo đuổi cô cuồng nhiệt như vậy rồi lại bỏ rơi cô? Tình yêu của bọn họ từng rất sôi nổi rực rỡ, là giai thoại của trường!

Khúc mắc này vẫn luôn canh cánh trong lòng cô chưa gỡ được, ba năm, cô chưa lúc nào buông bỏ được nó. Giờ phút này, mọi thứ hình như cũng không còn quan trọng nữa, bây giờ mỗi lần nghĩ lại, cũng chỉ còn một “nỗi đau” thấu xương mà thôi!

“Con nói thật sao?”

“Con xin thề!” Suy nghĩ một lúc, mẹ Giang nhận lấy bát canh, Hiểu Nhi cũng nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua.

Thấy dáng vẻ tiêu tụy của Hiểu Nhi, mẹ Giang cũng trở nên mềm lòng: “Mẹ không sao, con đi làm thủ tục xuất viện thôi! Ở trong đây rất tốn tiền, ở thêm một ngày lại mất thêm một khoản!”

“Không sao mẹ! Vậy để con đi hỏi bác sĩ xem sao ...”

Vừa đi đến hành lang, sau lưng cô vang lên giọng nói quen thuộc: “Hiểu Nhi? Trùng hợp ghê!”

Giọng điệu buồn nôn khiến toàn thân cô nổi da gà, Hiểu Nhi vô thức bước nhanh hơn nhưng vẫn bị Đào Trinh chặn lại ở đầu hành lang:

“Sao gặp tớ cậu lại chạy vậy? Vẫn còn giận tớ sao?”

Hiểu Nhi quay người lại, Đào Trinh cũng đi theo, cô quay lại, cô ta lại nhanh chóng chắn đường đi của cô:

“Hiếu Nhi, đừng nhỏ nhen như vậy! Tôi vẫn luôn xem cậu là chị em thân thiết, đừng vì Trương Việt Khánh mà làm ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta!”

Cô ta còn có thể vô liêm sỉ hơn được không?

Hiếu Nhi nhú mày, lạnh lùng nhìn cô ta: “Tôi rất bận, muốn đóng kịch thì tìm người khác!”

Cô vừa định đi thì đột nhiên bị Đào Trinh tóm lấy cánh tay, vẻ mặt như vô cùng tủi thân:

“Cậu đừng tức giận mà! Không phải tôi cố ý giấu cậu đâu! Hiếu Nhi, cậu phải tin tôi, Trương Việt Khánh thật sự không xấu xa như cậu nói đâu, anh ấy vẫn chưa từng quên cậu, anh ấy rất trọng tình nghĩa, hai năm nay, anh ấy cũng rất đần vật, tôi thường thấy anh ấy nhìn về phía...”

Cái thái độ này, sao nói dối là dối luôn vậy?

“Đủ rồi! Tôi...”

Hiếu Nhi hất tay ra! Cô còn chưa phản ứng thì đã thấy Đào Trinh ngồi sụp xuống đất, ôm bụng kêu: “Đau quá!”

Đang diễn vở nào đây? Cô đâu có đẩy cô ta?

“Việt Khánh...”

Mãi cho đến khi nghe thấy hai tiếng ‘Việt Khánh’, cô mới bừng tỉnh ngộ, quả nhiên, khi quay người lại, cô thấy anh ta, mặt mũi hằm hằm giận dữ đi ngang qua cô đến ôm lấy Đào Trinh:

“Em sao vậy?”

“Thật sự là... do em không cẩn thận! Anh đừng nghĩ nhiều! Em không nên chủ động chào hỏi cậu ấy...”

“Anh đưa em đến chỗ bác sỹ!”

*

Thấy hai người họ làm bộ làm tịch như vậy, bàn tay đang buông cạnh sườn cô siết chặt lại, khóe miệng co giật, tức giận không chịu nổi: “Lần sau, đi giày cao gót rồi hãy giả vờ!”

Lừa ai chứ! Diễn kịch cũng không diễn trọn vai?

Trương Việt Khánh tức giận trừng mắt nhìn Hiếu Nhi, ánh mắt hung ác: “Trinh mà xảy ra chuyện gì, tôi không bỏ qua cho cô đâu!”

Cảm giác lạnh lẽo xông lên đầu, Hiếu Nhi đột nhiên cảm thấy buồn nôn: “Ờ...”

“Cô không phải... có rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đăng ký kết hôn

Trước khi rời đi, Đào Trinh còn vớt lại câu nói có sức nặng như một quả bom nguyên tử, mãi lâu sau, Hiếu Nhi vẫn đứng nguyên tư thế, quên cả nôn.

"Có rồi sao? Cô không xui xẻo vậy chứ? Một lần đã trúng thưởng?"

Cô thâm tính thì phát hiện, quả nhiên lâu rồi kinh nguyệt của cô chưa có.

Chẳng hiểu sao cô có cảm giác hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch, cô quay người lại thì bất ngờ thấy một người đàn ông đang nhìn mình với đôi mắt màu xanh đen giận dữ, tỏa ra ánh sáng sắc lạnh.

Cô phản xạ có điều kiện lùi về sau một bước: Là anh ta?

"Của tôi?" Âm cuối cất cao lên, khí thế bức người.

Cô gạt đầu rồi lại lắc đầu nguây nguậy: "Không! Tôi không có mang thai!"

Gần như lúc nói ra câu đó, Hiểu Nhi đã ảo não cắn môi: Đồ ngu! Đúng là giấu đầu hở đuôi mà!

Quả nhiên một giây sau, cô bị Phùng Dịch Phong kéo tới khoa phụ sản. Đến khi cô cảm tờ kết quả xét nghiệm bước ra, về mặt đã nói rõ tất cả.

Ba tuần?

"Đi đăng ký kết hôn với tôi!" Sắc mặt Phùng Dịch Phong lạnh lùng đến nỗi có thể nhỏ ra nước, giọng điệu hoàn toàn không cho phép từ chối.

"Không! Chưa tới một tháng..." Chuyện này vốn dĩ là một sai lầm, sao có thể sai càng thêm sai được chứ? Cuối cùng Hiểu Nhi cũng tỉnh lại từ trong đá kích của việc mang thai.

"Cô dám đụng đến con của tôi, tôi sẽ chôn cô cùng nó. Bây giờ một là đi đăng ký kết hôn với tôi, một là để tôi ra tay?"

Giang Hiểu Nhi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, mím môi, tâm trạng cực kỳ mâu thuẫn: "..."

Trong một ngày mà cô lại bị tới hai người đàn ông uy hiếp? Cô đúng là số chó.

Đúng lúc này giọng nói khiếp sợ của mẹ cô như xé tan bầu trời: "Con có thai rồi?"

Thế là sau đó dưới sự thuyết phục và ép buộc của hai người Hiểu Nhi mơ mơ màng màng quyết định chuyện lớn của đời mình.

*

Toàn bộ quá trình cô đều mơ màng, mãi cho đến khi trên tay cầm cuốn sổ đỏ, cô mới biết người đàn ông đi kết hôn với mình tên là Phùng Dịch Phong.

Cái tên quen quá, sao giống như đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Cô bỗng dừng bước, lập tức thét lên một tiếng thất thanh: "Phùng... Phùng Dịch Phong?"

Anh ta chắc không phải là một trong bốn người đàn ông độc thân có tiếng tăm nhất Thanh Thành, là cậu chủ nhà giàu cổ quái trong truyền thuyết, không gần phụ nữ nhưng lại biến thái đến cực điểm, từng thả lươn vào người suýt làm chết tiểu minh tinh xinh đẹp được mệnh danh là “nước hoa có độc” sau đó được đưa lên tin đầu đó chứ?

Dáng người như người mẫu, khuôn mặt lai Tây, ánh mắt cao ngạo, tuấn tú vô song, giờ tay nhấc chân đều lộ ra sự cao quý, đồng hồ Rolls-Royce đẳng cấp trị giá hàng chục tỷ đồng..

Mỗi một đặc điểm đều khớp với trong lời đồn.

Lòng cô chợt lạnh run.

Phùng Dịch Phong xoay người lại hờ hững nhìn cô nói: "Có vấn đề gì sao?"

Cô giật mình, lúc này mới phát hiện hai người vẫn chưa đi ra khỏi phòng đăng ký, bốn phía hơn mười cặp mắt đang đồng loạt nhìn chằm chằm cô, lác đác.

Làn da của Hiểu Nhi vốn đã rất trắng, hôm nay lại mặc váy dài trang nhã, xõa tóc ngang vai, gò má ửng hồng, dáng vẻ thẹn thùng, dịu dàng cộng thêm dung mạo xinh đẹp làm cô tăng thêm vài phần ngây thơ, mị hoặc.

"Đi thôi!"

Phùng Dịch Phong lại lên tiếng, giọng nói có vẻ dịu dàng hơn, ngay cả bước chân cũng thông thả hơn.

Suốt đường đi, tâm trạng Hiểu Nhi thấp thỏm không yên. Làm sao đây? Làm sao đây? Cô sẽ không xui xẻo vậy chứ?

Lên xe rồi nhưng Hiểu Nhi vẫn cứ nhú chặt mày như vắt được ra nước.

Xe từ từ lăn bánh, lúc này Phùng Dịch Phong mới nói: "Cô còn muốn nhìn tôi bao lâu nữa? Có lời gì thì cứ nói đi!"

Cô ghen ứ, lời nghi ngờ đã đến khóe miệng bỗng nửa đường đổi sang chuyện khác: "À thì... Kết hôn vui về!"

Chẳng hiểu sao, Hiểu Nhi thốt ra một câu như thế, trong lòng thầm khinh bỉ bản thân, cùng lúc đó Phùng Dịch Phong cũng xoay đầu lại nhìn cô hai giây.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Điện thoại của Phùng Dịch Phong

Suốt đường đi hai người không nói chuyện, sau khi đưa cô tới trước cửa nhà, Phùng Dịch Phong liền xoay người rời đi.

Lúc này ở trong bệnh viện nghe được kết quả xét nghiệm, Đào Trinh hồi hận đến xanh ruột: "Tôi đã có thai rồi?"

"Đừng vậy! Cô Giang chúc mừng cô, đã hơn hai tháng rồi. Chỉ là cô quá gầy, sức khỏe vốn đã không tốt lắm cho nên có dấu hiệu dọa sảy. Sau này cô phải chú ý đến sức khỏe hơn, đừng để bị ngã. Cô phải nhớ kiểm tra định kỳ, mà tốt nhất là nên nằm viện vài ngày để quan sát thêm."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ!" Chẳng hiểu sao, cô kích động quay người, nắm túm tay Trương Việt Khánh: "Việt Khánh, anh nghe không? Chúng ta có con rồi!"

Trương Việt Khánh gạt đầu, chỉ là khẽ "ừm!" một tiếng, vẻ mặt khó đoán.

*

Hiếu Nhi không hiểu tại sao mình lại trở thành người đã có chồng, ngày nào tâm trạng cũng cứ thấp tha thấp thỏm, trong đầu thỉnh thoảng lại xuất hiện các cảnh tượng lộn xộn, làm cô nóng lòng nóng ruột.

"Đây là sao thế?"

Lẽ nào là do mang thai nên cô cũng trở nên đa sầu đa cảm?

Theo thói quen cô muốn đi pha cà phê, lúc xé túi cà phê xong cô mới nhớ ra, sau đó đổi thành pha sữa bột.

Vừa mới chuẩn bị làm thì bỗng điện thoại đổ chuông, là Phùng Dịch Phong gọi tới.

Trong lòng thấy run run, cô hít sâu một hơi, rồi mới bấm nghe máy: "A lô, tôi đây!"

"Tối mai, cuối tuần, tranh thủ thời gian về nhà ăn cơm!"

Không đợi cô nói gì, đầu bên kia đã gác máy.

Hiếu Nhi cạn lời, suýt nữa đã nhảy dựng lên: "Giời ạ! Chết tiệt! Chết tiệt!"

Sau đó, cô bắt đầu xử lý một đống công việc trong tay, suốt cả buổi chiều bận đến tối mất tối mũi.

Đối với kết cục bất ngờ của hai người, đại thể là sau khi hiểu rõ quá trình, mẹ Giang càng vui mừng hơn. Nên khi vừa nghe nói cô sắp đến nhà trai ăn cơm, bà còn chuẩn bị quà tặng cho bọn họ.

"Hiếu Nhi à, bây giờ không còn một túp lều tranh hai trái tim vàng nữa! Tình cảm thật ra có thể bồi dưỡng từ từ. Một người đàn ông dám chịu trách nhiệm, sẽ không đồ đốn đầu. Con trải qua nhiều chuyện như vậy chắc cũng hiểu rõ, xã hội này đối với phụ nữ mà nói luôn khát khe, không khoan dung như ta nghĩ! Nếu đã đăng ký kết hôn rồi thì con phải trân trọng, bồi đắp, không được dễ dàng mắc sai lầm, có hiểu không? Chúng ta không cần quyền quý cao sang, chỉ cần bình yên là được!"

Mẹ Giang thở dài, nói tiếp: "Đáng tiếc, gia thế bây giờ của chúng ta cũng không cách nào cho con chỗ dựa vững chắc nữa rồi. Đã là duyên phận, vậy thì con hãy thử xem! Nếu thực sự không thể đi tiếp nữa, ít nhất cánh cửa của ngôi nhà này mãi mãi đón con trở về, ba mẹ luôn luôn dang tay chào đón con!"

Hiếu Nhi biết là mẹ đang lo lắng và suy nghĩ cho cô, chắc chắn cũng là muốn mượn chuyện này hòng chặt đứt hoàn toàn mối nghiệt duyên giữa cô và Trương Việt Khánh. Nếu không bà sẽ không vì cô mang thai mà đã đáp ứng chuyện hôn nhân của cô một cách qua loa như vậy. Cô hiểu rõ nỗi khổ tâm của mẹ nên gạt đầu nghe.

"Mẹ, con sẽ nghiêm túc giữ tròn bổn phận, sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với Trương Việt Khánh nữa. Trước đây không, sau này cũng sẽ không. Con sẽ hạnh phúc!"

Tuy nói như vậy nhưng thật ra trong lòng cô căn bản cũng không chắc chắn, đối với Phùng Dịch Phong, cô chỉ có thể làm hết sức mình, thuận theo ý trời. Nhưng nếu nhà anh đúng là nhà họ Phùng nổi tiếng thế giới thì e rằng hết thảy mọi chuyện cũng không phải do cô quyết định là được.

"Haiz! Vậy ngày mai con dành chút thời gian đi mua quần áo mới, mua nhãn hiệu Seven mà con thích đấy. Lần đầu đến nhà người ta, con cũng không thể ăn mặc quá qua quýt được!"

"Vâng!"

Hiếu Nhi ôm cánh tay mẹ cô, cổ họng bỗng dưng thấy nghẹn đắng. SeVen. C từng là hãng thời trang bình dân mà gia đình họ yêu thích nhất. Hàng năm có mẫu mới mẹ cô đều sẽ mua vài bộ, nhưng đã hơn ba năm rồi bọn họ không đụng đến, bây giờ đối với bọn họ mà nói thứ nhãn hiệu này đã trở nên quá xa xỉ.

Chương 7: Loại hàng rách nát đó sao xứng với em

Hôm sau, Hiểu Nhi vẫn xin về sớm một tiếng, cô bắt giắc đi tới cửa hàng phân phối chính hãng của Seven. C.

Ma xui quỷ khiến, cô còn đẩy cửa bước vào.

Cô đi dạo một vòng, nhưng không dám chọn quần áo quá đắt. Ở khu vực rẻ nhất, cô chọn một bộ váy liền đen trắng kiểu dáng đơn giản, cũng không quá lỗi mốt, tính tới tính lui cũng gần sáu mươi triệu rồi, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được:

"Cô à, tôi..."

Cô vừa định nói "thử cái này", thì đúng lúc này, cửa phòng thử áo bên cạnh chợt mở ra: "Hiểu Nhi, sao lại là cậu? Thật trùng hợp!"

Vừa thấy Đào Trinh, mặt Hiểu Nhi tối sầm lại, cô lập tức có dự cảm không tốt: Sao ở đâu cũng có thể gặp phải chứ, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Cô vốn định nhanh chóng cho xong việc, không thêm quan tâm đến cô ta, nào ngờ, Đào Trinh cứ bám lấy không tha, quan sát quần áo cô cầm trong tay, rồi lập tức lớn tiếng kêu lên, cứ như sợ người ở đây không nghe thấy:

"Ồ...! Cậu đến Seven. C mua quần áo sao? Không phải nhà cậu đã phá sản, phải đi ở nhà thuê rồi cơ mà? Từ khi nào mà Seven. C lại thấp kém đến thế này rồi?"

Lập tức hơn mười ánh mắt chế nhạo đồng loạt chĩa tới, quần áo trong tay Hiểu Nhi cũng bị nhân viên phục vụ giật về:

"Thưa cô, nhãn hiệu của chúng tôi là nhãn hiệu cao cấp, cô không mua nổi thì cũng đừng sờ mó lung tung, chỗ chúng tôi không phải hàng vỉa hè, cô làm bẩn rồi có bồi thường nổi không?"

Móng tay bị cháy máu, vẻ mặt Hiểu Nhi xấu hổ, lúc trắng lúc xanh.

"Tôi muốn mua."

Cô rất muốn ngang ngược đáp trả, nhưng cô đã không còn là thiên kim đại tiểu thư ba năm trước đây nữa, cô không có tư cách bốc đồng.

Ba năm qua, không biết cô đã phải chịu đựng biết bao nhiêu ánh mắt khinh thường như thế này, vốn tưởng đã chai sạn rồi, nhưng lúc này mới thấy cô vẫn chưa buông bỏ được hoàn toàn.

"Xem nào, con người tớ cứ hay nói thẳng."

Đào Trinh chép miệng một cái tỏ vẻ áy náy, rồi lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa nói:

"Nhưng mà Hiểu Nhi, nói thật lòng, bây giờ hoàn cảnh của cậu như thế này thì cũng đừng cố quá, chỗ này thực sự không thích hợp với cậu."

Lúc này, nhân viên phục vụ cũng sầm mặt, quát: "Cô đi ra ngoài, xuống phố, rẽ phải, chỉ ba mươi nghìn đồng một chiếc."

Hiểu Nhi siết chặt thẻ ngân hàng, mấy lần định lấy ra, nhưng cuối cùng cô vẫn bỏ tay ra: Tức giận vì loại người như thế này có đáng không?

Cô quay người định rời đi, nhưng lại đột ngột va phải một lồng ngực ấm áp: "Xin..."

Phùng... Phùng Dịch Phong?

Thấy sắc mặt cô không tốt, giọng nói còn có vẻ nghẹn ngào, đôi mắt sâu thẳm của Phùng Dịch Phong bỗng trở nên u ám.

Vừa thấy anh, nhân viên cửa hàng từ xung quanh vội bước lại, khom người chín mươi độ: "Anh Phùng, chào mừng anh đã đến."

Phùng Dịch Phong không thêm liếc sang nhìn, nói: "Em thích bộ nào?"

Anh vừa lên tiếng, tất cả những người có mặt đều giật mình, mắt đảo liên hồi, không khí trầm xuống.

Hiểu Nhi sững sờ lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại, thấy anh đang nhìn mình, cô lắc đầu theo phản xạ.

"Cũng phải, loại hàng rách rưới thế này, sao xứng với em? Mang tất cả đồ tốt nhất trong cửa hàng ra đây!"

Dứt lời, anh bước vào, ngồi xuống ghế sofa dành cho khách VIP ở bên cạnh, Hiểu Nhi cũng bị anh kéo lại ngồi cùng.

Tất cả đều im lặng, không ai dám lỏ mắng, nhân viên phục vụ nhanh chóng đẩy rất nhiều quần áo chưa trưng bày của cửa hàng ra, Phùng Dịch Phong quét mắt, đứng dậy cầm một bộ váy màu trắng dài kín đáo đưa cho Hiểu Nhi:

"Em thử bộ này đi."

Rồi anh quay luôn lại nói với nhân viên phục vụ vừa làm khó cô: "Pha cho tôi ly cà phê."

Vốn đã không còn tâm trạng lựa chọn, nhưng lại sợ làm phật ý anh, nên cô vẫn đi vào phòng thử áo.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Miệng chỉ để làm cảnh thôi à

Khi cô đi ra, cũng là lúc nhân viên phục vụ kia bùng cả phê tới, mà Phùng Dịch Phong hoàn toàn không đếm xỉa, đứng dậy đi thẳng tới chỗ cô:

"Em có thích không?"

Lúc này, dù có thích nữa thì Hiểu Nhi cũng không muốn, nên cô lập tức lắc đầu.

"Là quá xoàng xĩnh phải không!"

Nhân viên phục vụ đắn đo hồi lâu, vừa định để cả phê xuống, lại nghe Phùng Dịch Phong hỏi: "Em có muốn uống cà phê không?"

Không đợi Hiểu Nhi trả lời, anh lại nói: "Bê đến đây đi!"

Nhân viên phục vụ vốn chột dạ, giờ càng nghĩ càng sợ, tay vẫn không ngừng run rẩy, sức ép từ Phùng Dịch Phong không hề tầm thường. Càng sợ gì thì chuyện đó càng xảy ra, cô ta vừa bước lên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà cả cốc cà phê hắt thẳng lên chiếc váy Hiểu Nhi đang mặc, khiến cô ta sợ quá đánh rơi cả cốc:

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý..."

Vết cà phê hiện rõ trên chiếc váy trắng, nhân viên phục vụ quỳ sụp xuống.

Nhưng Phùng Dịch Phong không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng: "Đây chính là cái mà các người gọi là phục vụ "cao cấp" sao?"

Ánh mắt anh hờ hững, nhưng Hiểu Nhi ngẫm hiểu, cô nhanh chóng thay lại quần áo của mình. Khi cô trở ra, nhân viên phục vụ vẫn còn đang quỳ trên đất, bên cạnh, còn có một quản lý nam mặc âu phục, đi giày da đang đứng cúi đầu khom lưng:

"Tổng giám đốc Phùng, mong anh thông cảm, cô ta mới từ quê ra nên không hiểu quy củ."

Phùng Dịch Phong lạnh lùng liếc mắt, không hề nề nang: "Tôi thấy nhân viên của các cậu cũng chỉ xứng để người quê mùa mặc mà thôi. Chúng ta đi!"

Hiểu Nhi nhấc bước, loạng choạng đi theo, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp như có ánh mặt trời.

Trước khi đi ra ngoài, hình như cô nghe được tiếng quản lý gầm gừ: "Cô đã bị đuổi việc vĩnh viễn! Tiền quần áo sẽ trừ vào tiền lương và tiền thưởng của cô."

Dù rất không thích ý thế hiếp người, nhưng cô không hề thông cảm cho nhân viên phục vụ đó. Dù sao, vừa nãy, nếu không nhờ anh, thì cô đã xấu hổ, mất hết mặt mũi, làm trò cười cho thiên hạ rồi.

Cô vừa định cảm ơn anh, thì anh đã tạt cho cô một chậu nước lạnh: "Mất mặt! Miệng cô chỉ dùng để làm cảnh phải không?"

Cô không biết khách hàng là Thượng Đế sao?

Hiểu Nhi bĩu môi, cảm thấy rất tủi thân: Ai mà không muốn mạnh mẽ chứ, nhưng muốn mạnh mẽ thì cũng phải có điều kiện đấy.

Lúc này, chút thiện cảm cô vừa dành cho anh đã tan thành mây khói.

Cuối cùng, Hiểu Nhi bị Phùng Dịch Phong kéo đến một cửa hàng của nhãn hiệu thời trang khác. Vào cửa, vẻ mặt cô vẫn không vui, nhưng anh cũng

không thêm đề ý, mà trực tiếp chọn hai bộ quần áo, ném cho cô:

“Vào thử đi!”

Cuối cùng, cô cũng chọn được một chiếc váy ngắn đến đầu gối màu hồng phấn thêu hoa tinh xảo, Phùng Dịch Phong trả tiền. Toàn bộ quá trình, hầu như hai người không hề nói chuyện với nhau, cứ như đôi tình nhân đang giận dỗi, Phùng Dịch Phong cố hết sức kiên nhẫn, còn Hiểu Nhi vẫn cứ phồng má lên.

Nào ngờ, từ cửa sổ xe, Trịnh Liên Thành vô tình nhìn thấy hai người, anh ta kích động, sừng sốt đi ngược đi xuôi chạy đuổi theo hai người hết nửa con phố, để xác định xem mình có hoa mắt hay không, có phải bên cạnh Phùng Dịch Phong có phụ nữ hay không?

Khi đi đến ngã rẽ, rốt cục anh ta cũng chặn được đường Phùng Dịch Phong, nhưng cũng đã thờ ơ gấp rồi: "Anh Phong, quả nhiên là anh!"

Anh ta đứng thẳng người, quan sát, nhìn thấy Hiểu Nhi ở phía sau Phùng Dịch Phong từ từ ngẩng mặt lên, nụ cười nơi khóe miệng lập tức đông lại, hết sức ngạc nhiên:

"Cô... Khê..."

Hiểu Nhi cũng không nhận ra anh..., vừa nãy cô lại còn đang thất thần, tưởng mình đã bỏ lỡ cái gì, cô nghiêng đầu, ánh mắt nghi hoặc:

"Anh đang nói chuyện với tôi phải không? Khê gì?"

Nhìn thấy ánh mắt khác thường của Phùng Dịch Phong, Trịnh Liên Thành bỗng giật mình, hoàn hồn: "À, tôi nói... khách quý! Đúng là khách quý! Bên cạnh anh Phong lại có... phụ nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh có rất nhiều nhà sao?

Cô ấy chắc không phải là cô bé khiến mắt Phùng Dịch Phong đổi màu đấy chứ?

Nhìn khuôn mặt đẹp như tranh của cô, còn mơ hồ mang theo cảm giác quen thuộc khó nói, dường như Trịnh Liên Thành đã lập tức hiểu được.

Anh ta cười lớn, chủ động chào hỏi: "Chào em! Anh là bạn của anh Phong, Trịnh Liên Thành!"

"Chào anh! Em tên Giang Hiểu Nhi!"

Người đàn ông thái độ ôn hòa, Hiểu Nhi cũng mỉm cười, dùng thiện ý đáp lại thiện ý là nguyên tắc của cô.

"Hai người đây là..." Liếc nhìn túi mua sắm trong tay Hiểu Nhi, Trịnh Liên Thành cảm thấy hơi khó tin, Phùng Dịch Phong lại có thể đi dạo phố với phụ nữ sao? Trời sắp nổi bão rồi phải không?

Nhìn hai người trò chuyện qua lại, hình như rất quen thuộc, Hiểu Nhi cũng không nghĩ nhiều, lập tức mở miệng nói: "Về nhà ăn cơm thôi."

Trịnh Liên Thành ngạc nhiên đến mức suýt chút nữa thì tròn mắt rơi ra: "Nhà nào?" Còn ăn cơm?

Vậy đã tiến triển đến bước nào rồi?

Về mặt anh mang theo một "dấu chấm hỏi" to đùng, Hiểu Nhi cũng bị câu hỏi của anh làm cho mơ hồ: Anh còn có rất nhiều nhà sao?

"Nhiều chuyện!"

Sau khi thốt ra hai chữ này, Phùng Dịch Phong đẩy Trịnh Liên Thành ra, đi về phía trước, nào ngờ, sau khi nghe được hai chữ này của anh, Trịnh Liên Thành bĩu môi, cảm giận làm mặt quỷ sau lưng, Hiểu Nhi vừa bước theo, vừa vẫy tay với Trịnh Liên Thành:

"Em đi trước nhé, hẹn gặp lại!"

Thấy cô đáng yêu, Trịnh Liên Thành cảm thấy hết sức vui vẻ, đưa mắt nhìn hai người rời đi, ánh mắt anh ánh lên vẻ hứng thú, lấp lánh ý cười.

*

Vì Phùng Dịch Phong xen vào giữa chừng, nên Hiểu Nhi không thể về nhà lấy quà, trên xe, cô gọi điện cho mẹ đẻ bà yên tâm. Cô vốn tưởng chỉ ăn uống

bình thường, nhưng vào cửa, cô mới phát hiện cả phòng chật kín người.

Trên đường đi cô không hề để ý đến anh, nhưng vào cửa cô lập tức vô thức kéo một ngón tay anh.

Cảm giác được gì đó, Phùng Dịch Phong mới xoay tay nắm chặt lại, mười ngón tay đan chặt nhau, kéo cô đến ghế sofa bên cạnh, người đứng dậy đầu tiên là một quý bà được có nhan sắc rất xinh đẹp:

"Dịch Phong về rồi à? Cả nhà đều đang đợi con đấy!"

Phùng Dịch Phong không hề để ý mà quay người sang bên khác: "Bà nội... "

"Hừ!"

Rõ ràng bà rất bất mãn, hừ một tiếng, khiến Hiểu Nhi bỗng cảm thấy chùng xuống.

Trong lòng đang chán nản thì thấy bà ấy quay đầu, sắc mặt u ám lập tức biến thành vui vẻ: "Ồ...! Đúng là cháu đã dẫn người về rồi?"

Bà đứng dậy, khuôn mặt rạng rỡ giống như là nhặt được vật báu: "Lần này quả nhiên cháu không lừa bà, mau, mau tới ngồi đi."

Dù không hiểu rõ tình hình lắm, nhưng Hiểu Nhi khẽ liếc mắt, cũng chú ý thấy vẻ mặt của người trong nhà ở hai thế cực hoàn toàn đối lập, có người vui vẻ có người buồn bã.

Cô vốn tưởng sẽ có là một bữa tiệc Hồng Môn Yến, nào bà nội anh không hề hỏi gì nhiều tới tên và công việc của cô.

Sau khi tiếp xúc, trực giác cho cô biết, ngoài bà nội, Phùng Dịch Phong đều lạnh lùng với tất cả mọi người, xem ra anh còn thân thiện với ba cô hơn cả nhà chú hai của anh.

Cô cũng chú ý tới một chuyện khá đặc biệt, trong nhà, ngoài những đàn ông lớn tuổi và Phùng Dịch Phong là mắt màu xanh đen, thì mắt người khác đều là màu đen, điều này khiến anh trở nên đặc biệt nổi bật giữa những người trẻ.

Cả buổi tối, Phùng Dịch Phong toàn ngồi bên cạnh bà nội, rất ít nói. Từ trên người anh, Hiểu Nhi cảm nhận được một hơi thở cô độc mạnh mẽ. Chính xác là trong nhà này, mọi người đều về một phe, chỉ mình anh một phe, Hiểu Nhi lập tức cảm thấy rất thương anh.

Bữa tối nhanh chóng được chuẩn bị xong, khi mọi người bắt đầu ăn, Hiểu Nhi mới gấp ít rau xanh đặt vào bát Phùng Dịch Phong, xem như đáp lại việc anh mới gấp cho cô miếng thịt gà.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mẹ kiếp! Anh có bệnh thích sạch sẽ biến thái

Nào ngờ, cô vừa rút đầu về, đã thấy tất cả mọi người dừng động tác lại, mười mấy ánh mắt xung quanh đều giống như gặp quỷ nhìn cô chằm chằm.

Cô lập tức cảm thấy mơ hồ: "Cô đã làm gì sai sao?" Đầu của cô còn chưa hề dừng đến.

Lúc này, Phùng Hương Hương, em cùng cha khác mẹ của Phùng Dịch Phong bỗng nhiên cười lạnh, châm chọc nói:

"Ha ha, em nói này chị dâu, chị làm vợ kiểu gì thế? Chị không biết anh hai có bệnh thích sạch sẽ, không thích bất kỳ ai chạm vào đồ vật của anh ấy, hơn nữa, xưa nay anh ấy không ăn cà rốt sao?"

Đầu óc Hiểu Nhi ù lên, cô cảm thấy chóng mặt: không trùng hợp như thế chứ?

Mẹ Phùng cũng đỏ thêm dầu vào lửa nói: "Mau lên! Thay bát đĩa cho cậu chủ!"

Khi mọi người đều chờ Phùng Dịch Phong nổi giận, hất bàn, thì lại thấy anh tao nhả gấp rau xanh lên bỏ vào miệng, còn ăn luôn cả cà rốt.

Thăng thùng và mặt.

Cả nhà lại lập tức lạng người, há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này, bà nội mới lên tiếng: "Lúc ăn không nói chuyện! Ăn cơm đi!"

Lời nói của bà sắc bén, mắt híp lại, ánh mắt nhìn hai người tràn đầy vui mừng.

Sau đó, rốt cuộc Hiểu Nhi không dám làm bữa nữa.

*

Hôm đó, yên ổn ăn xong bữa cơm, mọi người đều phải ở lại qua đêm. Sau khi tán gẫu việc nhà, Hiểu Nhi bị bà nội gọi đến phòng nói chuyện riêng, đám người cũng tự nhiên giải tán.

Bà nói một chút liên quan tới quá khứ Phùng Dịch Phong, cũng hỏi tình hình hai người một chút, về cơ bản Hiểu Nhi đều ăn ngay nói thật, duy chỉ có việc mang thai, cô không chắc chắn anh có ý định nói cho bà nội hay không, nên cô đành thận trọng, không dám nhiều chuyện, bà thúc cô mau sinh con nối dõi tông đường, cô lập tức ngoan ngoãn đồng ý.

Qua mười giờ, cô mới được người giúp việc dẫn tới phòng của Phùng Dịch Phong.

Cửa vừa đóng cửa, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền đến: "Ném đi!"

"Hà?"

Theo ánh mắt anh, Hiểu Nhi mới nhìn đến bao lì xì và hộp gấm màu đỏ trong tay mình, đây là bác gái Phùng trên đường gặp đưa cho cô, nói là quy củ.

"Không nghe thấy lời tôi nói sao?"

"Nhưng đây là tiền..." Là bảo cô ném thùng rác sao? Đây chính là tiền và châu báu đấy, hơn nữa xem ra giá trị cũng không nhỏ. Tiền còn đang phồng tay đây, anh ra về cái quái gì chứ.

"Có phải cô muốn tôi ném cô cùng tiền ra ngoài không?"

Tiếng nói rõ ràng trở nên trầm hơn, hiển nhiên người nào đó đang tức giận. Hiểu Nhi nắm chặt đồ trong tay, dịu dàng nói:

"Vậy anh cứ ném tôi ngoài đi! Tôi sẽ đến chỗ bà nội."

"Cô dám uy hiếp tôi?"

Phùng Dịch Phong lập tức sa sầm giận dữ, như sắp bùng nổ, Hiểu Nhi đột nhiên nhớ tới lời bà nội đã nói với mình, bà nói: "Nó là một con sói, nên nếu cháu muốn bảo vệ mình một cách khôn ngoan, thì phải học được cách sờ vào lông của nó."

Cô lập tức cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, hết sức đáng thương để đồ vật trong tay vào cái tủ trong góc:

"Tôi làm sao dám? Lãng phí là đáng xấu hổ, chúng ta bàn bạc chút nhé, ngày mai mang nó đi từ thiện có được không? Anh chưa từng trải qua cảnh màn trời chiếu đất, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ốm đau lở loét, còn bị người ta đuổi, rất đáng thương..."

Phùng Dịch Phong đã nghe cô lải nhải một mình một lúc lâu, cảm thấy hết sức phiền não: "Được rồi! Tùy cô vậy."

Hiệp một, toàn thắng!

Hai lúm đồng tiền nhỏ vừa hiện lên nơi khóe miệng thì một chiếc khăn tắm màu trắng đã đập xuống đầu cô:

"Đi tắm đi! Không được làm bẩn phòng tắm của tôi, không được chạm vào đồ của tôi, không được làm rụng tóc... Ngoài những thứ trong chiếc giỏ màu đỏ thì không được động linh tinh, dùng xong thì trả về chỗ cũ, không được để sai chỗ. Trên người không được có bất kỳ mùi gì, khó người chết được..."

Vô số chữ "Không Được" viết hoa lơ lửng trước mắt Hiểu Nhi một lúc lâu, cô cảm thấy vô cùng tức giận...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Không thích mùi cơ thể cô

Anh ta là người đến từ hành tinh nào vậy? Sao lại nhiều tật xấu thế không biết?

Hiểu Nhi nhìn bóng dáng lạnh lùng của người đàn ông ấy, trong lòng gào thét, quay lưng đi vào phòng tắm.

Đóng cửa lại, Hiểu Nhi vô thức đứng sững giữa căn phòng, đánh giá căn phòng tắm sạch bóng sáng như gương, không một hạt bụi, đồ dùng trong nhà tắm được sắp xếp ngay ngắn, dầu gội đầu, sữa tắm không hề có một chút dấu vết đã từng dùng qua, cô có thể tưởng tượng được rằng người đàn ông

này mắc bệnh sạch sẽ đến mức nào.

Haizzz, sống chung với một người đàn ông như vậy mệt biết bao?

Bất chợt cô nhìn vào chiếc giỏ nhỏ màu đỏ bên hông bồn rửa mặt, thấy bên trong đều là mấy thứ sử dụng một lần dành cho khách du lịch, Hiểu Nhi liền nhận ra đây chính là “giỏ đồ” mà anh nói, cũng là thứ chuẩn bị cho cô.

Nhớ tới một đồng thứ "Không Được Phép", cô liền tức muốn nổ tung.

"Lại còn nói trên người mình có mùi?"

Giơ tay lên khề người, Hiểu Nhi hừ mũi: Từ nhỏ đến lớn, bất kể là nam hay nữ, những người từng tiếp xúc cô đều không ai là không ngưỡng mộ làn da đẹp sáng bóng và mùi hương cơ thể nhẹ nhàng tươi mát của cô!

Vậy mà anh ta lại chê bai? Rõ ràng là có bệnh mà!

Những ngày sau này, chẳng lẽ cuộc sống của cô sẽ ngột ngạt như vậy sao! Đây chỉ mới là bắt đầu, làm sao mà sống nổi đây?

Không được!

Đột nhiên cô nhớ lại lúc ăn cơm, một ý nghĩ chợt lóe lên, Hiểu Nhi liền vận tay chốt cửa bên trong lại.

Sau đó, cô đổ một sữa tắm ra nền, xáo trộn vài món trên kệ, rồi lại dùng lược chải đầu cố ý thả vài cọng tóc rụng vào góc, thấy đầu đã vào đó, cô lại chọn một bình tinh dầu hương thơm thoang thoảng, mở nắp để nghiêng trên đất cho nó tự chảy ra ngoài, chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm liền ngập tràn mùi thơm.

Hết thấy đều được chuẩn bị xong xuôi, Hiểu Nhi mới cởi quần áo, quần khăn tắm rồi đứng dưới vòi hoa sen, đầu tiên là trải một chiếc khăn lông dưới đất để làm giảm tiếng nước chảy, rồi dùng một ít nước ấm để làm ướt tóc và toàn thân, sau đó mới đá khăn lông sang một bên, trực tiếp mở nước đến mức nóng nhất, lại còn cố ý duỗi tay đưa ra chỗ nước nóng chảy rồi thét lên một tiếng chói tai:

"A..."

Quả nhiên, chỉ một giây sau, Phùng Dịch Phong liền tông cửa xông vào, găm lên giận dữ: “Cô làm cái gì vậy?”

Đồ đàn bà đáng chết!

Một mùi hương xộc vào mũi, còn phòng tắm thì ngập trong hơi nước, xung quanh là một đồng lõa xộn, và cô thì đang quần khăn tắm đứng nép vào một góc, nước thì đang tuôn ào ào, mỗi một bước đi, kích động muốn nhảy lên giết người của Phùng Dịch Phong lại tăng thêm.

Anh chồm tới, tắt vòi nước: "Giang Hiểu Nhi! Cô xem lời tôi nói như gió thoảng qua tai sao?"

Quay tới quay lui một vòng khiến Phùng Dịch Phong càng thêm cáu gắt.

Hiểu Nhi chỉ cúi đầu thút thít chứ không hề giải thích lấy một lời, cô làm ra vẻ ầm ức nói: "Xin lỗi, tôi sẽ lập tức thu dọn sạch sẽ!"

Giờ phút này thật ra cô không hề giả bộ chút nào, chỉ là cô không ngờ nước lại nóng như vậy, cả cánh tay của cô đều đang bỏng rát, đau đớn vô cùng.

Giận dữ trừng mắt nhìn cô, Phùng Dịch Phong lúc này mới nhận ra cánh tay của cô đỏ bưng, da của cô rất trắng, đặc biệt là dưới ánh sáng của bóng đèn vào ban đêm, làn da ấy lại càng sáng không một chút tí vết, ấy vậy mà lúc này đây một mảng da đỏ ửng rất nổi bật khiến người ta vừa thấy liền giật mình, hơn nữa cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, cả người ướt sũng, ngay cả tóc cũng ướt nhẹp, thoạt trông thì rất đáng thương.

Thấy cô lom khom nhặt chai lọ trên mặt đất lại còn định đi lấy cây lau nhà, Phùng Dịch Phong liền giữ tay cô lại, cố gắng kềm chế lửa giận bùng bùng:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi sợ làm bẩn phòng tắm, nên muốn gội đầu trước, tôi không biết mở vòi nước, không biết ấn vào đâu để nước chảy ra, tôi lại phát hiện cầm nhầm đầu gội đầu nên định đổi, thì đột nhiên nước nóng chảy ra, tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngủ ghé sô pha!

"Tôi cũng không biết đựng phải cái gì! Tôi sẽ thu dọn sạch sẽ, không làm dơ đâu, lát nữa tôi sẽ dùng nước lạnh ... tắm!"

Hiệu Nhi nom nớp lo sợ, đáng vẻ ngoan ngoãn nhận lỗi khiến cho ai nhìn vô cũng không nỡ trách móc cô, hơn nữa cô xinh đẹp hơn người, lại còn đang bị thương.

Phùng Dịch Phong kéo khăn tắm rồi dùng sức chà vài cái vào tóc cô: "Chưa tắm mà đã tự làm phỏng mình trước rồi? Ngủ thì chết!"

Anh vừa lên tiếng trách móc, vừa mở tủ áo lấy chiếc khăn lông mới đưa cô: "Để tôi giúp cô chỉnh độ ẩm của nước! Cô ra ngoài bôi thuốc trước đi!"

Giọng điệu của anh không tốt lắm, động tác cũng có phần thô lỗ, nhưng không hiểu sao Hiệu Nhi lại cảm thấy ấm trong lòng.

Lúc Phùng Dịch Phong đi ra thì thấy Hiệu Nhi đang đứng ngây người ở chỗ gần sô pha: "Đứng ngệt ra đó làm gì? Đầu óc cô cũng bị phỏng hư luôn rồi phải không?"

Hiệu Nhi mím môi quay đầu lại: "Lỡ làm dơ sô pha thì sao?"

Anh không thể nói chuyện đằng hoàng được sao?

"Còn thiếu cái này à?" Ngụ ý là đồ bị cô làm dơ còn ít sao?

Hiệu Nhi chỉ đợi mỗi câu nói của anh, không khách sáo nữa, cô liền ngồi xuống, rồi sau đó nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, bèn nhích người ngồi nửa ghế.

Phùng Dịch Phong lấy tuýp thuốc bông rồi bước đến, nhìn thấy dáng ngồi khép nép của cô, bất chợt trong lòng thấy không thoải mái, anh kéo tay cô rồi thoa lớp thuốc bông mát lạnh lên chỗ bị thương.

"Thuốc này hiệu quả lắm, hai phút sau sẽ không đau nữa! Tôi thay bộ tắm rửa dành cho nữ rồi, cô đừng đựng nữa! Đi tắm đi, trước khi ngủ thoa thêm lần nữa, ngày mai vết đỏ sẽ hết thôi!"

"Cám ơn!"

Hiệu Nhi đứng dậy, chợt như nhớ ra điều gì rồi cô lại nói: "Để tôi dọn dẹp lại phòng tắm đã!"

"Được rồi! Đừng cậy mạnh, cô không phá sập phòng tắm của tôi là may phước lắm rồi! Ngày mai để người làm dọn đi!"

"Dạ!"

Hiệu Nhi tỏ vẻ bị tổn thương lí nhí trả lời, sau khi quay người đi, đáy mắt cô lóe lên vẻ đắc thắng: hiệp hai-tạm thắng!

Sống thì điều trước tiên là phải thoải mái! Hơn nữa cô cũng không phải là người lười thôi!

Hiệu Nhi vẫn đại khái dọn dẹp lại phòng tắm, rồi sau đó mới thoải mái tắm.

Sau khi tắm xong bước ra, bất ngờ giọng nói lạnh lùng đập vào tai: "Ngủ sô pha!"

Nghe vậy, Hiệu Nhi cũng không có ý kiến khác, cô thay chiếc áo font của anh chuẩn bị sẵn rồi đi về hướng ghế sô pha. Cô hiểu cái gì cũng có giới hạn của nó, bản thân mình cần phải biết chừng mực.

Người có thân phận như anh tất nhiên là rất thông minh, mấy chiêu trò của cô, chưa chắc anh đã không hiểu, mà có khi là nể mặt cô là phụ nữ, cho nên chỉ có thể áp dụng một lần chứ tuyệt đối không thể dùng lần thứ hai!

Về phương diện này thì không thể không công nhận Hiệu Nhi có phần thông minh!

Ba năm nay, cái cô học được nhiều nhất chính là nhìn sắc mặt của đối phương để mà có thái độ xử sự cho hợp lý!

Vì vậy nên cô không hề cảm thấy bức bối chút nào, cô nhẹ nhàng thu dọn rồi chuẩn bị nghỉ ngơi, ngay lúc hai người vừa nằm xuống thì cửa phòng vang lên tiếng của thím Miêu:

"Cậu hai, cậu ngủ chưa? Lão phu nhân nhắn tôi đưa quần áo nữ qua đây!"

Thím Miêu chuyên hầu hạ bà nội, nên vừa nghe vậy là Phùng Dịch Phong đã hiểu ý.

Hai người cùng lúc bật dậy, người ngoác tay, người đưa mắt nhìn, Hiệu Nhi liền phóng nhanh nhất có thể để nhét gối và mền vào tủ, sau đó liền nhảy lên giường.

Cùng lúc Phùng Dịch Phong từ từ đi đến cửa phòng và mở cửa ra.

"Cậu hai, lão phu nhân nói chuẩn bị không chu đáo, lục trong đáy tủ mới tìm được mấy bộ đồ ngủ chưa mặc lần nào, tuy là kiểu dáng hơi cũ nhưng dù sao cũng là đồ mới, đưa cho mợ hai mặc tạm đêm nay, sáng mai sẽ đưa đồ mới qua..."

Vừa nói, thím Miêu vừa đảo mắt quan sát thăm dò tình hình bên trong phòng.

“Tôi biết rồi, thay tôi cảm ơn bà nội!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ôm anh mà gọi tên người khác?

Lúc Phùng Dịch Phong quay lại thì Hiểu Nhi đã bung mền ra.

“Cô ngủ ở đây đi! Lỡ đâu bà nội lại nổi hứng qua kiểm tra! Chọn một bộ đi!” Vừa nói anh vừa đưa túi đồ ngủ cho cô.

Có thể thấy được anh rất kính trọng bà nội, gần như là phục tùng mệnh lệnh.

Hiểu Nhi nhìn túi quần áo vẫn còn nguyên mác, kiểu dáng hơi lỗi mốt, cô bèn chọn chiếc váy ngủ màu tím đậm trông cũng khá sang rồi thay vào.

Tuy là hai người đã đăng ký kết hôn, cũng từng làm chuyện đó, nhưng dù sao thì cũng không nhiều kỷ niệm với nhau, đối với Hiểu Nhi mà nói, thì đây mới lần đầu tiên cô thực sự ngủ cùng với người đàn ông này, đột nhiên phải ‘đồng sàng cộng chăn’, tim cô đập nhanh liên hồi.

Ngay đúng lúc cô bối rối không biết nên làm thế nào thì một gáo nước lạnh dội vào mặt:

“Không được vượt ranh giới, không được đụng người tôi, ngủ không được lộn xộn, không được kéo chăn, không được ngáy, không được ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi...”

Nỗi lo lắng tận đáy lòng phút chốc tan biến, thay thế nào đó là nỗi bức tức trỗi dậy: Sao cô có thể quên được anh là tên thần kinh mắc bệnh sạch sẽ ở cấp độ nặng? Nghĩ nhiều quá làm gì? Hơn nữa cô còn là phụ nữ đang mang bầu mà!

Cái loại biến thái ngoài hành tinh này sao lại được sống sung sướng như vậy chứ? Ông trời đúng là không có mắt!

Ai thêm ngủ chung giường với anh chứ? Đúng là...!

Trong lòng oán thán, cô siết chặt tay, khớp xương kêu răng rắc, vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Ờ!”

Sống chung với người như vậy, sau này có khi nào cô cũng sẽ trở thành kẻ tâm thần không?

Ừ, rất có khả năng đó! Đúng là phải tội!

Nghĩ vậy, Hiểu Nhi cẩn thận dè dặt leo lên giường, giữa hai người cách xa nhau, đủ nhét thêm một người nữa vào. Vốn trong lòng đang bức bối nên cô nghĩ rằng chắc sẽ không ngủ được vì tức giận, nhưng nào ngờ không biết có phải vì quá mệt hay là vì thói quen có được ba năm qua mà đầu cô vừa đặt xuống gối đã ngủ luôn.

Phùng Dịch Phong thì ngược lại, bên cạnh có thêm một người, anh không quen lắm, thêm vào là mùi hương phụ nữ thơm ngát thoang thoảng quanh mũi càng khiến anh cảm thấy buồn bức khó hiểu, tiếng thở nhẹ vang lên, lập tức mặt anh tối sầm lại:

Đúng là người phụ nữ chết tiệt!

Anh nhắm nghiền mắt lại, nhưng tế bào toàn thân làm sao cũng không bình tĩnh lại được.

‘Đếm cừ’ hiệu quả không?

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, mặc dù luôn nghĩ nó thật ấu trĩ những anh vẫn lặng lẽ đếm thầm. Cứ đếm cứ đếm rồi cuối cùng cũng bắt đầu có chút mệt mỏi, bỗng nhiên, một cánh tay duỗi sang.

Anh liền mở bừng mắt ra, tiếp theo là cả thân người mềm mại tiến sát vào, và hơn phân nửa đè lên người anh.

Trong tích tắc anh cảm thấy tối mặt tối mày, Phùng Dịch Phong bức mình nghiêng răng ken két, anh liền kéo tay cô về, anh bức đến mức thiếu điều muốn đập cô xuống giường:

“Giang Hiểu Nhi...”

“Hả, sao?”

Vừa thì thào, Hiểu Nhi vừa rúc sâu vào lòng anh, không biết là cô đang nằm mơ hay sao đó, tiếng khóc thút thít đứt quãng vang lên trong đêm khuya tĩnh lặng khiến cho người nghe không khỏi rung mình:

“Vì sao... lại đối xử với em như vậy?”

Sững ra một lát, Phùng Dịch Phong bất chợt mềm lòng, anh nhớ đến cô đang mang thai! Anh nhủ mảy, vô thức lực tay cũng bắt gặp nhẹ nhàng hơn.

“Việt Khánh...”

Tên của đàn ông lọt vào tai anh, phút chốc thái dương anh nổi gân xanh lên: Cô muốn chết hay sao? Nằm trên giường của anh mà gọi tên người đàn ông khác?

Không thể nhịn được nữa, Phùng Dịch Phong dùng sức đẩy cô: “Giang Hiểu Nhi!”

Hiểu Nhi mơ mơ màng màng giật mình tỉnh giấc, cô ngửa đầu mở mắt rồi lẩm bầm nói: “Tôi buồn ngủ lắm, để tôi ngủ đi được không? Ngày mai tôi sẽ dọn... phòng tắm nha?”

Nói xong cô lại cọ cọ vào lòng anh, tay ôm chặt hơn nữa.

Thật chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như vậy! Đúng là không khác gì keo con voi!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cô không mang thai?

Anh đẩy mấy lần cũng không đẩy cô ra được, Phùng Dịch Phong bị cô làm cho gần như tức điên, nhưng lại không dám đẩy quá mạnh, cuối cùng sau một hồi bị tra tấn anh cũng cảm thấy mệt và buồn ngủ, mặc kệ cho cô ôm lấy mình, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Ngoài dự liệu, đêm đó hai người đều ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, Hiểu Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, theo thói quen cô cầm lấy điện thoại rồi đi vào nhà vệ sinh.

Ngồi bồn cầu, tay lướt điện thoại, cô còn gà gà gât gât.

Lúc đứng dậy, bất chợt hình ảnh vệt đỏ nhạt trong thùng rác đập vào mắt cô, cô ngăn người ra lúc rồi chớp chớp mắt, sau đó bước ra ngoài lục túi xách, lấy một miếng băng vệ sinh ra, cả quá trình cô đều làm theo thói quen trong vô ý thức.

Phùng Dịch Phong bị tiếng động làm tỉnh giấc, anh gần như là thức dậy cùng lúc với cô. Phùng Dịch Phong ngồi dậy nhìn thấy có vệt đỏ thấp thoáng trên tấm ga giường màu trắng sữa của mình, vị trí đó là vị trí cô nằm, rồi lại nhìn thấy hành động của cô, phút chốc mặt anh biến sắc:

“Cô không có thai?”

“Hả?”

Chợt giật mình, quay người lại, Hiểu Nhi còn mơ hồ hơi ngẩn ra, bất ngờ đối diện với đôi mắt xanh đen đang như muốn ăn tươi nuốt sống cô của anh, ánh mắt từ từ nhìn xuống thứ cầm trong tay, đột nhiên giống như phải bỏng, cô lao đảo lùi sau rồi trong phút chốc như sực tỉnh:

Đúng rồi? Không phải cô đang mang thai sao? Sao lại có kinh được?

Trong đầu cô mơ hồ vụt qua cái gì đó rồi biến mất, cô liền mở điện thoại ra và nhìn thấy đoạn tin nhắn trong hộp tin nhắn:

[Tôi là bác sỹ của bệnh viện Tĩnh Lập, thưa cô mã số 018, thành thật xin lỗi báo với cô là cô không mang thai mà là bị viêm dạ dày. Chúng tôi đã sơ sót lấy kết quả của cô mã số 013 cho cô, gây cho cô hiểu lầm và bất tiện, xin chân thành xin lỗi! Vì nhiều lần gọi điện mà cô không bắt máy nên chúng tôi gửi tin nhắn này để thông báo, xin cô vui lòng đến bệnh viện để lấy thuốc điều trị!]

Cô không mang thai!

Lúc này đầu cô ong lên, cô phát hiện tin nhắn này của đã được gửi đến từ mấy ngày trước, nhưng lại nằm trong hộp tin nhắn rác!

Nếu không phải đúng lúc hôm nay điện thoại báo có tin nhắn, cô mở ra xem cũng tiện tay xóa những tin nhắn spam với mấy tin nhắn chương mất thì đến giờ cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Phùng Dịch Phong nhìn cô như thể muốn xé xác cô ra vậy, cô cảm thấy chóiang vàng!

“Không phải tôi, là bệnh viện ...” nhảm mà!

Cô theo bản năng giờ điện thoại ra ý muốn đưa anh xem đoạn tin nhắn đó để chứng minh cô trong sạch nhưng Phùng Dịch Phong đang tức giận ngút trời, toàn thân như sắp bốc khói, sợ bản thân không khống chế được mà bóp chết cô ngay lập tức, anh hất chân, xuống giường vào phòng tắm, đồng thời không quên mạnh tay đóng sầm cửa lại.

Bản thân Hiểu Nhi cũng bực đến run người: cũng đâu phải cô muốn vậy!

Vốn dĩ không mang thai đối với cô mà nói là chuyện tốt! Nhưng bây giờ cô đã kết hôn rồi? Chuyện hồ đồ này chơi cô sao?

Cô bực mình cầm lấy điện thoại gọi lại cho bác sỹ bệnh viện:

“Bác sỹ! Tôi bị ông hại thảm rồi, ông có chứng nhận tư cách hành y không vậy? Bệnh đơn giản như vậy mà còn lẫn lộn được sao? Sao ông không nghỉ việc về nhà đi? Cái bệnh viện quái quỷ gì vậy? Chuyên gia phá! Đi chết! Đi chết! Đi chết đi!”

Ở đầu dây bên kia, nghe tiếng cúp máy cách, một người đàn ông nào đó trừng mắt nhìn điện thoại, bị chửi xối xả tỉnh giấc trong giấc mơ, lúc này vẻ mặt mờ mịt:

Chuyện gì vậy? Anh vừa mới đến báo danh, vẫn chưa chính thức bắt đầu làm việc mà?

Hiểu Nhi sau khi bộc phát xong cũng rũ vai xuống:

Giờ phải làm sao đây? Không chừng anh đã nhận định là cô già có thai để lừa gạt anh kết hôn? Trời, đúng là nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan này!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ly hôn đi!

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Phùng Dịch Phong bước ra.

Hiểu Nhi vô thức quay người lại, khẽ nhấp máy môi, nhưng lại không phát ra tiếng nào, nếu như ánh mắt có thể giết người, khẳng định lúc này cô đã bị chém hàng ngàn lần, không, phải là bị băm thành ngàn mảnh rồi mới đứng!

Nghĩ cũng có thể biết được, bản thân đã mắc nhiều tội như vậy sẽ không thể được tha thứ!

Thấy anh đi về phía tủ quần áo, ánh mắt vẫn hung dữ, đáng vẻ cao ngạo không cho ai lại gần, dường như nghĩ đến điều gì, Hiểu Nhi liền nhặt băng vệ sinh rơi trên đất lên rồi bước vào nhà vệ sinh.

Ra ngoài, thay xong quần áo, Hiểu Nhi lại quay sang nhìn anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này cho dù có phải lỗi của cô hay không, nhưng ít nhất, anh cũng đâu có tổn thất gì mà? Anh tức giận như vậy là sao? Hình như cũng đâu phải cô nói mình mang thai, muốn giữ lại đứa trẻ, bám riết lấy anh không tha đòi gả cho anh mà?

Cũng không phải lỗi của cô, sao cô phải sợ anh chứ?

Chuyện gấp lúc này, ở trước mắt!

Hiểu Nhi cắn răng tiến lên phía trước: “Chúng ta ly hôn đi! Tôi...” Tôi không cần tài sản gì cả!

Ngước mắt lên, cô thấy ánh mắt của Phùng Dịch Phong nhìn mình còn đáng sợ hơn vài phần: Người, anh cũng đem về nhà rồi, bây giờ lại nói với anh ly hôn? Muốn tìm kích thích sao?

Nhất thời nghẹn lời, Hiểu Nhi cảm thấy trong lòng rất loạn:

“Phản ứng như vậy là sao? Anh ta rốt cuộc có ý gì?”

Quay người lại, Phùng Dịch Phong bước về một bên của tủ đồ, lấy đồng hồ đeo tay đeo lên.

Tình tảo lại, Hiếu Nhi cũng quay người theo anh, lớn giọng nói: “Tôi nghiêm túc đấy! Chúng ta ly hôn đi!”

Phùng Dịch Phong vẫn không nói gì, cửa phòng “rầm” một tiếng mở ra, thím Miêu và bà nội xông vào:

“Cái gì? Ly hôn? Dịch Phong, cháu có phải con cháu của nhà họ Phùng hay không? Sao lại vô trách nhiệm như vậy? Cháu muốn bà tức chết có phải không?”

Vỗ vỗ ngực, bà tức giận sắc mặt đỏ bừng.

Đang đứng gần cánh cửa, Hiếu Nhi đỡ bà cụ theo bản năng rồi vỗ vỗ lưng cho bà, vội vàng lắc đầu nói: “Bà nội, không phải, thật ra là lỗi của cháu!”

Không hiểu rõ về quy tắc và điểm khác thường của nhà họ Phùng, càng không biết rõ người nhà họ Phùng lại có ghen đặc biệt, chỉ đi truyền cho nam không truyền cho nữ, đó là đàn ông nhà họ Phùng, khi sinh ra đôi mắt có màu đen, nhưng sau khi gặp phải người phụ nữ còn trong trắng đầu tiên trong đời mình, ánh mắt sẽ chuyển thành màu xanh đen, điều này cũng có nghĩa là bọn họ đã trưởng thành, chỉ khi ánh mắt đổi màu, bọn họ mới có thể chất đủ để khiến phụ nữ mang thai, nếu không, cho dù bọn họ có gặp bao nhiêu người phụ nữ đi chăng nữa cũng sẽ không sinh con được!

Bởi vì loại ghen đặc thù này, cho nên từ trước tới nay, người nhà họ Phùng đều rất coi trọng gia đình.

Điều đầu tiên chính là, con cháu họ Phùng, thành gia lập nghiệp, đã kết hôn sẽ không ly hôn.

Nhưng tất cả những điều này, Hiếu Nhi không có cơ hội được biết, cô chỉ là “có gì nói nấy” theo bản năng mà thôi, nhưng lúc này, biểu hiện của cô ở trong mắt bà cụ lại trở thành “thấu tình đạt lý”, còn trong ánh mắt của Phùng Dịch Phong lại là “giả tạo gây loạn”!

“Bà nội đúng thật là phí công yêu thương cháu rồi! Cháu xem xem, một người phụ nữ tốt như vậy, cháu còn... khụ khụ!”

Phùng Dịch Phong kinh ngạc, không biết phải nói gì: Rốt cuộc thì ai mới là cháu ruột của bà? Bà nội có hiểu rõ không vậy? Rõ ràng không phải anh là người nói ly hôn mà!

Phùng Dịch Phong bước lên, dìu bà cụ ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng cho bà: “Bà nội, bà đừng tức giận, hại sức khỏe! Không có chuyện này đâu, Hiếu Nhi chỉ đang giận đối với cháu thôi!”

Hả?

Ngước mắt lên, Hiếu Nhi kinh ngạc, đáp lại cô lại là một ánh mắt đầy sát ý!

Đồng thời cũng bị bà cụ thấy được, bà cụ tay lên đánh Phùng Dịch Phong một cái:

“Cháu đừng có mà tròng Hiếu Nhi, con bé không phải cấp dưới của cháu! Phụ nữ là để yêu thương! Hay giận đối một chút cũng là chuyện bình thường!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bị đá xuống giường?

“Con gái người ta gửi gắm cho cháu, thì cháu phải chịu trách nhiệm với người ta, biết chưa?”

Bà cụ đang bài giảng về bảo vệ, Hiếu Nhi nghe thấy cũng cảm động, ba năm nay, nếm đủ mọi sự ảm lạnh của cuộc sống, rất ít người bảo vệ cô. Còn phía bên kia, gương mặt của Phùng Dịch Phong không có nửa điểm chống đối, rất bình tĩnh, cũng rất kiên nhẫn, chỉ nghe bà cụ nói rồi gật đầu.

Cuối cùng, ba người cùng xuống tầng, ăn một bữa sáng ngon miệng.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, mọi người đều rất thành thoi, ăn sáng xong, Phùng Dịch Phong nhận một cuộc điện thoại rồi đi làm việc, Hiếu Nhi đi theo bà cụ ra vườn tản bộ.

Cả một buổi sáng, cô ngồi nghe bà cụ kể những chuyện trong quá khứ, thỉnh thoảng cô cũng sẽ nói vài câu, bà hết mực quan tâm cô, cô cũng tận tâm bưng trà rót nước chăm sóc bà.

Ban ngày trôi qua rất vui vẻ, cho dù có Phùng Dịch Phong ở đó, cơ bản anh cũng không hề mở miệng; đến tối thì giống như bị ép buộc vậy, vô cùng đau khổ.

Đóng cửa lại, cô lại là một cô vợ nhỏ bị ức hiếp đứng ở trước giường, còn người nào đó đang ngồi ở trên giường nhếch miệng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô:

“Tôi không cần biết cô là do ai phái đến, có mục đích gì, sau này ở trước mặt bà nội tôi, không được phép nhắc đến hai chữ này! Quan hệ của chúng ta

vẫn tiếp tục, đừng có ý định chơi tôi!”

“Tôi không có!”

Không vui vì lại bị vu oan, hơn nữa bây giờ tình hình đã thay đổi, tâm trạng của Hiểu Nhi cũng không giống như lúc trước nữa, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cô bèn nói:

“Chúng ta vẫn nên ly hôn đi! Nếu như anh lo bà nội thì chúng ta có thể ly hôn, còn bên ngoài, tôi sẽ dốc hết sức phối hợp với anh, có thể gọi tôi đến chăm sóc bà nội bất cứ lúc nào anh muốn như vậy, có được không?”

Dù sao, hai người cũng mới biết nhau ít ngày, mà trên thực tế, anh vẫn là mẫu người cô kỵ nhất, thiếu gia nhà giàu có, hơn nữa, lại còn là loại rất rất giàu; bây giờ đến thứ duy nhất gắn kết hai bọn họ với nhau cũng không còn nữa, trong tiềm thức, Hiểu Nhi muốn cự tuyệt, thậm chí còn vô cùng bài xích!

Đoạn tình cảm với Trương Việt Khánh kia đã khiến cô tổn thương tận xương tủy. Cô không hề có chút mơ mộng nào với những “con cháu nhà giàu” và “bạch mã hoàng tử” nữa.

Cô chủ lớn của nhà họ Giang ba năm về trước cũng không thể “kết thành lương duyên”, huống chi là Giang Hiểu Nhi nghèo rớt mùng tơi lúc này?

Cô biết rõ thân phận mình!

Phùng Dịch Phong khinh thường nhìn cô, cười lạnh:

“Đợi đến lúc cô hiểu rõ về Phùng Thị, quen thuộc quy củ của nhà họ Phùng thì hãy nhắc đến hai chữ này với tôi! Tối nay, một sợi tóc của tôi cũng không cho phép cô chạm vào, nếu không, tôi sẽ ném cô ra ngoài!”

Lật người lại, Phùng Dịch Phong trực tiếp tắt đèn.

Sau lưng anh, cô nghe thấy bầu môi, làm mặt quỷ với anh, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lên giường.

Nửa đêm, một thân hình mềm mại như ngọc rúc vào người anh, đang ngủ mơ màng, Phùng Dịch Phong cũng rất hưởng thụ sự êm ái đó, nó khiến anh cảm thấy vô cùng dễ chịu khoan khoái, liền thuận tay ôm vào lòng.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Hiểu Nhi bị đá tỉnh dậy.

Mở mắt ra, liền thấy một nửa người mình ở dưới giường, nửa còn lại ở trên giường, lúc này, quần áo ngủ của Phùng Dịch Phong hơi hở ra, cả người âm ư.

“Khó ngủ chết đi được! Không tắm rửa sạch sẽ thì đừng lên giường!”

Đúng là kẻ lừa đảo, thế mà còn dám chui vào lòng anh ngủ?

Hiểu Nhi trợn mắt nhìn, đưa tay lên ngửi, rồi lập tức bầu môi:

“Thời kì đặc biệt, anh đừng bôi lông tìm vết thể được hay không? Phụ nữ không phải đều như vậy sao? Tôi không chê anh thì thôi! Người gì cứng như đá, chân còn có lông...”

Hiểu Nhi lăm bằm rồi đứng dậy đi vào phòng tắm, Phùng Dịch Phong nhìn vào cơ thể trước giờ vẫn tự hào của mình, vòm ngực rắn chắc đẹp đẽ không chút mỡ thừa, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đau không?

Kết quả là chưa đến ba phút, Hiểu Nhi đã bước ra ngoài.

Sau đó, cô lấy một tấm thảm mỏng từ trong tủ ra ngoài, đi thẳng đến sofa, ánh mắt không hề nhìn đến những nơi khác, rồi ôm gối, nằm xuống, bắt đầu ngủ.

Nhìn thấy hết toàn bộ quá trình, Phùng Dịch Phong tức đến mức suýt chút nữa méo miệng.

Ngay lập tức anh cũng nằm “rằm” xuống, dùng mạnh rất lực, chân cũng bị nhấn lại, giường kêu cọt két, có lẽ đến cả anh cũng không nhận ra, từ trước đến nay anh luôn là một người ít thể hiện cảm xúc, nhưng mấy ngày này lại giống như ăn phải thuốc súng, lúc nào cũng như sắp nổ vậy...

*

Mâu thuẫn hai ngày, cũng xem như sắp kết thúc rồi. Buổi chiều, bà cụ có thói quen nghỉ trưa, Hiểu Nhi cũng nghỉ ở trong phòng mình, tỉnh dậy, đã qua ba giờ rồi.

Nghỉ đến ăn xong cơm tối phải về, thấy Phùng Dịch Phong đi ra ngoài vẫn chưa trở về, cô bèn thu dọn sơ qua đồ đạc, sau đó mới đi ra ngoài đi tìm bà nội.

Vừa xuống cầu thang, cảm thấy dưới chân có gì đó kì lạ, Hiểu Nhi cúi đầu liền nhìn thấy một con mèo Ba Tư trắng mập mập đang dựa vào chân cô, đôi mắt màu xanh, vô cùng đáng yêu, cúi người xuống, cô ôm nó vào lòng:

“Con mèo thật xinh đẹp!”

“Đừng dùng đôi bàn tay bẩn thỉu của chị chạm vào con mèo của tôi!”

Cô đang định nở nụ cười thì phía trước mắt có một bóng người màu đỏ lướt qua, tay cô trở nên trống không, Hiểu Nhi vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị đẩy mạnh, cô khễ lao đảo, chân bị va vào cầu thang đau điếng, cô ngồi sụp xuống đất:

“A!”

Kêu lên một tiếng, Hiểu Nhi mới nhìn rõ cô gái trước mặt mình, hóa ra là cô chủ của nhà họ Phùng, em gái cùng cha khác mẹ của Phùng Dịch Phong – Phùng Hương Hương, lúc này, cô ta đang ôm lấy con mèo, vuốt ve vỗ về nó, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đầy vẻ khinh thường:

“Đúng là thói của người nhà quê! Không biết là đồ của người khác không thể tùy tiện động vào sao? Đúng là không có giáo dưỡng! Không hỏi mà đã chạm vào đồ của tôi! Nếu như không phải tôi đứng lúc nhìn thấy, có phải chị định tiện tay ôm nó đi luôn không?”

Hiểu Nhi đứng dậy, không chịu yếu thế:

“Này em, không hỏi tự lấy, không có giáo dưỡng? Em xuyên tạc sự thật, tùy tiện vu khống người khác thì tốt sao? Tôi cũng là một thành viên trong gia đình, tôi không biết đây là mèo của em, cũng không định ôm nó đi luôn! Em đừng có suy đoán lung tung rồi vu oan cho tôi, nhân phẩm không phân giàu hèn!”

“Áy, bị tôi nói trúng rồi, then quá hóa giận à? Đáng vẻ nghèo hèn! Baby của tôi còn đắt hơn chị đó! Chim sẻ chính là chim sẻ, chị còn tưởng mình bay lên cành cây là sẽ trở thành phượng hoàng đấy à?”

Hiểu Nhi cũng không ăn của cô ta, uống của cô ta, thật sự nghe không nổi cái giọng điệu này, đang định nói gì đó, đột nhiên một giọng trầm thấp của đàn ông truyền đến:

“Hiểu Nhi.”

Bây giờ mới phát hiện, không biết Phùng Dịch Phong đứng ở cửa từ bao giờ rồi, nhất thời, Hiểu Nhi khẽ cắn môi, quay người lại, sắc mặt của Phùng Hương Hương cũng thay đổi theo.

Vốn tưởng rằng anh cũng sẽ mượn cơ hội này để trách mắng mình, dù sao lúc nào anh cũng khó chịu với cô, Hiểu Nhi rũ mắt xuống, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh:

Dù sao cô cũng không sai, đừng mơ cô sẽ nói “xin lỗi”!

Phùng Dịch Phong bước lên phía trước, ánh mắt anh lạnh lùng liếc Phùng Hương Hương, sau đó nắm lấy cánh tay bị mèo cào đang ửng đỏ của cô:

“Đau không?”

Ngước mắt lên, Hiểu Nhi gạt đầu theo bản năng, nhưng lại thấy được, Phùng Hương Hương ban nãy còn ngang ngược hống hách, lúc này tay lại run rẩy, giọng nói cuống quýt, càng nói càng nhỏ:

“Là chị ta không biết điều, tự dưng ôm mèo của em, baby, sợ người lạ...”

Cô ta sợ Phùng Dịch Phong?

Biết được điều này, Hiểu Nhi cảm thấy vừa buồn vừa rất khó hiểu: Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ném con súc sinh ra ngoài!

Hai ngày nay ở nhà họ Phùng, ít nhiều, cô cũng hiểu được đôi chút.

Người lớn nhất ở nhà họ Phùng chỉ có bà nội, đương nhiên thì bà cụ là người đáng kính nhất, sau đó đến ba mẹ và chú hai của Phùng Dịch Phong, quan hệ giữa hai nhà có vẻ rất tốt. Nghe nói, mẹ của Phùng Dịch Phong đã mất từ lúc anh còn rất nhỏ, sau đó, ba của anh cưới người vợ bây giờ, có một trai một gái, là Phùng Hương Hương và Phùng Dịch Tùng.

Vậy nên, ở cái nhà này, Phùng Dịch Phong cũng không giao lưu với ai cả; theo lí mà nói, anh hẳn phải là một người thể yếu bị chèn ép mới đúng chứ, tại sao, cô lại cảm thấy Phùng Hương Hương rất sợ anh nhỉ?

Đúng lúc này, con mèo trên người Phùng Hương Hương lại nhảy xuống chạy đến chân Phùng Dịch Phong, anh đưa chân đạp nó ra ngoài, con mèo mập mạp đột nhiên bị lăn hai vòng đến góc bàn, nhất thời kêu lên thảm thiết:

“Meo ~ meo...”

Phùng Hương Hương chạy lại, ôm lấy con mèo, đau lòng nói: “Sao anh lại đá mèo của em? Lại còn đá mạnh như thế nữa?”

“Súc sinh không có mắt! Giữ ở nhà làm cái gì? Người đâu, ném con súc sinh này ra ngoài!”

“Đừng! Đây là mèo của em!”

Nghe thấy tiếng kêu, quần gia dẫn theo người giúp việc chạy ra, thấy cậu hai và cô ba, tất cả mọi người đều ngơ ra, không biết nên nghe lời ai.

Lúc này, Phùng Dịch Phong nói thêm: “Không nghe thấy tôi nói gì sao? Hay cần đích thân tôi ra tay?”

Bị khí thế của anh áp đảo, quần gia không kìm được hít một hơi lạnh, ánh mắt rơi vào thứ trong lòng của Phùng Hương Hương, vẻ mặt khó xử:

“Tôi...”

Nghe thấy ồn ào, ba mẹ Phùng cũng đi ra ngoài: “Có chuyện gì mà ồn ào thế?”

Phùng Hương Hương quay người lại, chạy đến kéo cánh tay của ba Phùng: “Ba, là anh hai, anh hai muốn ném baby của con đi! Ba, baby của con, con không muốn!”

Cô ta làm nũng, kéo kéo tay áo ông.

Ba Phùng vỗ vỗ tay của Phùng Hương Hương, rồi nói: “Ba còn tưởng là chuyện gì lớn, được rồi được rồi, không sao, lui xuống hết đi!”

Phùng Dịch Phong đột nhiên lên tiếng, giọng nói cũng cứng rắn thêm mấy phần: “Tôi nói là ném con súc sinh này ra ngoài!”

Người giúp việc vừa nhắc chân rồi đi liền dừng lại.

Hiểu Nhi cũng không nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành như vậy, nhìn sang Phùng Dịch Phong, lại không biết có nên lên tiếng hay không, nhất thời cô đứng ngơ ra ở đó.

Rõ ràng, hai bên đang giằng co.

Ba Phùng nhú chặt mày, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng hơn đôi chút: “Dịch Phong, chỉ là một con mèo mà thôi, Hương Hương thích...”

“Một con súc sinh còn quan trọng hơn người sao? Nó cắn làm thương Hiểu Nhi rồi! Trong nhà lại nuôi một con súc sinh cắn người như vậy, ai dám đến nữa? Hay là trong mắt ba, người cũng không quan trọng bằng súc sinh sao? Nếu là như vậy, con không còn gì để nói!”

Phùng Dịch Phong nhướng mày, giọng nói thân nhiên, nói một cách từ tốn, nhưng lại vô cùng quyết liệt, ánh mắt nhìn ba Phùng anh lạnh lùng, u ám, rõ ràng là còn có ý khác.

Sắc mặt của ba Phùng thay đổi nhanh chóng, nghĩ đến điều gì đó, ông khẽ mấp máy môi, cuối cùng nói: “Người đâu! Ném con mèo này ra ngoài! Sau này trong nhà không cho phép tùy tiện nuôi thú cưng nữa!”

“Ba!”

Phùng Hương Hương kinh ngạc kêu lên, sổng chết ôm chặt lấy con mèo trong lòng.

“Còn ngậy ra đó làm gì? Không mau ném nó đi!”

Nói lại một lần nữa, giọng nói của ba Phùng nghiêm khắc hơn mấy phần. Phùng Hương Hương gào khóc không dứt, Phùng Dịch Phong lại không nói thêm gì nữa, ôm Hiểu Nhi lên tầng!

“Ba, ba đừng ném đi mà, đặt nó vào lồng, con không thả nó ra nữa, như vậy vẫn không được sao?”

Thở dài một hơi, ba Phùng cân nhắc, nói: “Quản gia, đưa con mèo đến cửa hàng thú cưng, bảo người ta chăm sóc tốt cho nó!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cái ôm của cô

Trở về phòng, toàn thân Phùng Dịch Phong tỏa ra lạnh lẽo như phủ một tầng băng, anh lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương cho cô.

May mà không bị xước da, nếu không chắc còn phải đi chích ngừa uốn ván.

Hiệu Nhi nhìn dáng vẻ vô cùng lạnh lùng của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy ảm áp. Đột nhiên cô bỗng cảm thấy anh cũng không xấu xa như cô tưởng tượng, ít nhất trước mắt người khác anh mãi mãi che chở cho cô.

Điểm này hoàn toàn khác với Trương Việt Khánh.

Hiệu Nhi dựa vào bả vai anh, cô duỗi tay ra ôm chặt anh: "Xin lỗi, tôi đã gây rắc rối cho anh rồi. Không phải tôi cố ý đâu, tôi vốn nghĩ trước khi rời khỏi đây muốn đến chơi với bà nội một lát..."

Không biết tại sao bỗng nhiên Hiệu Nhi rất muốn ôm anh.

Cơ thể Phùng Dịch Phong cứng ngắc, máu trong người như đông lại, hồi lâu cũng không nhúc nhích, khóe mắt cứ nhìn đắm đắm về người phụ nữ trong lòng đang ôm anh.

Đúng đây! Là phụ nữ đây!

Bình thường anh ghét nhất là “phụ nữ”, không ngờ trong lúc anh cần sự ảm áp nhất, cô đã mang đến cho anh.

*

Một lần vấp là một lần bót đại, lúc ra ngoài lần nữa Hiệu Nhi đã hoàn toàn đề phòng, theo sát Phùng Dịch Phong, nếu có thể tránh không chạm vào thứ gì, cô sẽ không đụng đến, nếu có thể không nói chuyện cô sẽ không mở miệng.

Lúc ăn cơm tối, bà nội đương nhiên cũng nhận ra khác thường, thật ra bà đều biết cả.

Vì vậy lúc Phùng Hương Hương giờ thói giận dỗi không ăn cơm, bà đã bảo mẹ Phùng đi gọi, bữa cơm này vẫn là bữa cơm đoàn viên.

Lúc ngồi vào bàn ăn, Phùng Hương Hương vẫn trẻ môi, viên mắt hơi phiem hồng nói: "Bà nội..."

Bà cụ "ừ" một tiếng rồi nói: "Con cũng là người sắp gả cho người ta rồi, còn giờ tính trẻ con như vậy, đều là do chiều hư mà ra."

Lúc nói chuyện bà cụ còn liếc mắt nhìn mẹ Phùng, ba Phùng không lên tiếng, mẹ Phùng cũng không dám nói gì, chỉ có thể phụ họa: "Mẹ nói phải. Con cũng nói con bé rồi!"

"Hương à, con đừng nói bà nội thiên vị! Lần trước khi bà Nguyễn đến đây làm khách, con mèo của con suýt thì cào người ta bị thương, sớm nên cho đi rồi mới phải. Có cô chủ bà chủ nhà nào mà không phải là ngọc cảnh vàng, làn da mỏng manh. Cũng may chị dâu con không phải là người ngoài, nếu là người khác, lỡ không cẩn thận hủy hoại dung nhan của họ thì con bảo ba con phải làm sao đây? Nhà chúng ta phải tự xử lý thế nào? Cho nên, chuyện này làm rất đúng, hơn nữa đến đây là chấm dứt. Sau này không ai được nhắc đến nữa. Người một nhà phải hòa thuận. Khó lắm cả nhà mới tập trung đây đủ thế này, được rồi, mọi người cùng nâng ly nào!"

Bà cụ đã nói như thế, tất cả mọi người cho dù trong lòng có không vui đi nữa, cũng đành dựa đó để bỏ qua, tiếp theo đó cả nhà bắt đầu ăn cơm, ngược lại bầu không khí cũng coi như tạm ổn.

Lúc ăn gần xong, bà cụ bỗng nói: "Hiệu Nhi à, con gầy quá, phải ăn nhiều để sớm sinh con đẻ cháu cho nhà họ Phùng. Bà nội đang đợi ôm chắt đấy. Nếu Dịch Phong dám bắt nạt con, con cứ nói với bà, bà sẽ trừng trị nó, con không cần tức giận. Dịch Phong, con cũng phải cố gắng đối xử thật tốt với Hiệu Nhi đấy, biết chưa?"

Không ngờ trên bàn cơm bà cụ lại nhắc đến chuyện này ngay trước mặt mọi người. Hiệu Nhi đỏ mặt đến độ suýt chút nữa đã vùi đầu vào bát cơm, còn Phùng Dịch Phong thì tự nhiên ứng phó.

Trừ ba Phùng ra sắc mặt của những người khác ít nhiều gì cũng hơi khó coi.

Ăn cơm tối xong, hai người cũng không nán lại lâu nữa. Bọn họ đến phòng của bà nội ngồi một lát, ngồi một lúc rồi đi luôn.

Bởi vì ngày hôm sau còn phải đi làm, mà trước đó hai người cũng không ở chung, vì vậy Phùng Dịch Phong vẫn đưa Hiểu Nhi về nhà họ Giang trước, không ngờ, đến nơi, thấy mẹ Giang đã đứng đợi hai người ở cửa nhà từ rất lâu. Thấy hai người về, bà nhiệt tình nói: "Dịch Phong, con vào nhà ngồi chơi một lát, ăn khuya xong hãy về!"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cậu chủ phong có phụ nữ rồi

Hiểu Nhi kéo cánh tay của mẹ vừa định từ chối khéo thì nghe Phùng Dịch Phong lại gật đầu nói: "Vâng!"

Căn hộ nhỏ tám mươi mét vuông, chỉ có hai mẹ con ở, rất ngăn nắp gọn gàng. Trong phòng khách chỉ có một bộ sofa và một cái bàn hơi cũ, bởi vì có thêm Phùng Dịch Phong nên có vẻ hơi chật chội.

"Trong nhà hơi đơn sơ, con đừng để ý nhé. Hiểu Nhi à, con ngồi với Dịch Phong đi, mẹ đi lấy canh cho hai đứa ..."

"Vâng ạ!"

Thật ra, Hiểu Nhi cũng không muốn Phùng Dịch Phong vào nhà lắm, nhưng lại không dám trái ý mẹ. Sau khi nhìn thấy mẹ vào phòng bếp, cô mới nhỏ giọng nói: "Anh đợi một chút, tôi giúp anh... lấy đệm lót!"

Biết anh có bệnh thích sạch sẽ, sợ anh chê bai, nên Hiểu Nhi theo bản năng muốn tìm tấm ga hoặc là đệm lót hoàn toàn mới lót trên sofa cho anh ngồi, tuy thật ra bộ sofa này cô vừa làm mới lại hoàn toàn, cũng mới dùng chưa được bao lâu.

Cô mới định bước đi thì Phùng Dịch Phong đã ngồi xuống, cô cả kinh ngăn người.

Lúc này mẹ Giang đã bung canh lên nhìn thấy vậy nói: "Bảo con tiếp đãi người ta, con còn ngại người ra đó làm gì? Sao mà ngay cả ly nước cũng không rót cho Dịch Phong uống thể hả? Canh súp bách hợp hạt sen này có thể giúp tĩnh tâm ngủ ngon giấc. Người trẻ tuổi các con thường xuyên thức khuya, áp lực công việc lớn, ăn một chút cũng tốt cho sức khỏe!"

"Mẹ à, thời gian không còn sớm, mẹ mau đi ngủ đi, để con tiếp anh ấy được rồi!"

Dù sao Phùng Dịch Phong cũng không phải là người đàn ông bình thường, Hiểu Nhi rất sợ anh sẽ không nể mặt mẹ mà làm tổn thương bà vì thế cô luôn nghĩ cách tránh cho hai người tiếp xúc trực tiếp.

"Được rồi, được rồi. Mẹ không quấy rầy các con nữa!"

Tuy mẹ Giang ăn mặc rất giản dị, nhưng phong thái nền nã, cộng thêm ý cười ấm áp, đáng vẻ hiền hậu mang đến cho người ta cảm giác dễ chịu.

Trước khi bà xoay người rời đi, Phùng Dịch Phong đã cầm bát lên ăn thật, sau đó còn nói: "Cảm ơn!"

"Con thích thì ăn nhiều một chút!"

Sau khi liếc mắt ra hiệu với con gái, mẹ Giang trở về phòng.

Quả thật giống như đánh trận, Hiểu Nhi ngồi xuống mà vẫn có cảm giác không chân thực. Ngược lại cô không nghĩ tới Phùng Dịch Phong lại nể mặt như vậy, đúng là anh đã ăn hết bát súp.

Mặc kệ anh đang thật lòng hay diễn kịch nhưng giờ phút này trong lòng Hiểu Nhi vẫn dâng tràn cảm kích.

Hiểu Nhi đưa Phùng Dịch Phong ra cửa, lần này cô không nói "Cảm ơn", nhưng lại rất chân thành nói: "Anh đi đường lái xe chậm một chút, chú ý an toàn! Ngủ ngon!"

Không biết tại sao tuy nhà cô nhỏ đến nỗi khiến người ta cảm thấy hơi ngột ngạt nhưng trong lòng anh lại có cảm giác không muốn đi. Anh "ừ" một tiếng đáp lại lời cô, chẳng thấy cô có ý muốn giữ mình lại, Phùng Dịch Phong hơi bất bình nói: "Tuần này phải dọn xong đồ!"

Nói xong, không đợi cô trả lời, Phùng Dịch Phong thờ phò bước lên xe.

Hiểu Nhi bĩu môi, thở dài một hơi: Haiz, anh quả nhiên không vui.

*

Sau khi làm sáng tỏ chuyện hiểu lầm mang thai, không ngờ mẹ cô lại hoàn toàn chấp nhận cuộc hôn nhân này thậm chí việc cô dọn đến ở chung với Phùng Dịch Phong bà cũng giờ hai tay đồng ý.

Chuyện đã đến nước này Hiểu Nhi cũng coi như là chấp nhận toàn bộ hiện thực. Cũng may vấn đề lộn xộn này xem ra cũng không quá tệ.

Sau sóng gió tạm thời, cuộc sống dần dần trở lại bình lặng, Hiểu Nhi cũng thở phào một hơi.

Hôm nay Hiểu Nhi vào công ty, vừa chỉnh sửa xong giấy tờ trong tay thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Là một dây số lạ.

"Xin chào, tôi là phiên dịch viên Giang Hiểu Nhi của công ty Gia Nghê, xin hỏi... "

Cô vừa nói tên xong thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cúp máy "tút, TUT, TUT". Hiểu Nhi tròn mắt nhìn di động, hết nhìn lại nhìn: "Ý gì đây? Gọi nhầm à?"

Cô lắc đầu cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy đi vào phòng nghỉ uống nước.

Sau khi cô trở ra, phòng làm việc giống như ong vỡ tổ.

"Quốc tế Trắc Việt lấy được hạng mục Công viên thế giới, cậu chủ Phong đã có phụ nữ? Không nhầm đây chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Không hợp tình người

Người vừa nói là Lã Tiểu Mai đồng nghiệp cùng tổ với cô, là một cô gái hoạt bát, cởi mở.

Đẩy ghế làm việc ra, một đồng nghiệp khác là Đường Tinh Tinh ló nửa đầu từ máy tính ra: "Chuyện này có thể giả được sao? Cũng đã lên báo rồi. Nghe nói hạng mục phát triển "Công viên Thế Giới" lần này là một miếng mồi béo bở! Trắc Việt lại sắp bước lên tầm cao nữa rồi. Trước đây nghe nói hai ba con nhà họ Phùng bất hòa, lần này là do cậu chủ Phong ký hợp đồng, nhưng tập đoàn Phùng Thị cũng ở trong đội ngũ đấu thầu. Nếu không hai ba con tranh giành cái gì? Hay là muốn bảo hiểm kếp?"

"Lắm tiền lắm thị phi! Nhà giàu, huynh đệ tương tàn, phụ tử tương đấu có gì lạ đâu? Hơn nữa nhà họ Phùng quyền thế ngập trời. Tôi còn nghe đồn nhà họ Phùng có gene di truyền hay là gia quy đặc biệt gì đó, là không thể ly hôn hay là chỉ có thể lấy xử nữ mà thôi. Nếu vi phạm sẽ bị trời đánh đấy! Lời đồn thôi. Bây giờ đã là thời đại nào rồi? Không phải cậu ba Phùng có vô số bạn gái sao? Cậu hai Phong lại còn đi mua quần áo với phụ nữ sao? Quả nhiên có người không sợ chết à? Cô ta không sợ trở thành nữ chính thứ hai trong vụ "con lươn" sao? Đây là cửa hàng Seven à?"

*

Hiểu Nhi dừng bước, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh: "Chuyện đó..."

Không phải bọn họ đang nói cô chứ?

"Woa, thì ra cậu chủ Phong đẹp trai đến thế? Chị Nhi, chị Nhi, mau đến đây xem!"

Lã Tiểu Mai kích động, tóm tay Hiểu Nhi, sống lưng Hiểu Nhi cứng lại nhưng may không té xỉu, khóe mắt khẽ liếc qua. Lúc này mới phát hiện chỉ có ảnh chụp nửa mặt của người đàn ông, còn người phụ nữ căn bản nhìn rất mờ.

"Được rồi, đừng mê trai nữa! Không sợ quản lý nghe được à? Nộp bản thảo của công ty khoa học kỹ thuật Dịch Thiên chưa? Cuối tháng rồi cô không muốn nhận tiền thưởng sao?"

Hiểu Nhi nhanh chóng đổi đề tài, nhưng trong lòng cô rối bời. Nhà họ Phùng phức tạp đến thế sao? Còn không thể ly hôn? Chắc không phải không hợp tình người thế chứ?

Hôm nay mấy lời nói này ít nhiều gì cũng gọi lên cơn sóng khác trong lòng Hiểu Nhi. Cho đến lúc tan tầm cô vẫn còn ngơ ngác.

Về đến nhà, cô mới phát hiện trong tủ lạnh trống không.

Lần trước sau khi đến nhà họ Phùng, bọn họ đã dọn đến Bách Mạt Viên, là chỗ ở riêng của anh. Đây là một biệt thự cỡ nhỏ theo phong cách Châu Âu. Chỗ này không xa hoa như nhà họ Phùng, người giúp việc cũng không nhiều mà đơn giản, khiêm tốn, lại yên tĩnh hơn. Trong biệt thự có vườn hoa nhỏ, cũng có hồ bơi, nhưng cũng không đến nỗi đi nửa ngày cũng chưa hết đường.

Có thể thấy trước đây Phùng Dịch Phong chắc hẳn không thường xuyên trở về đây, quản gia và người giúp việc đều là định kỳ đến đây quét dọn, trong phòng bếp cũng không có dấu vết nấu nướng gì.

Vì thế buổi tối cô trở về thì tự nấu cơm. Cơ bản cô làm cho cô ăn, thỉnh thoảng Phùng Dịch Phong sẽ trở về ăn cùng cô.

Không ngờ không tới hai tuần, cô lại quen rồi. Sau khi thay bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, Hiểu Nhi cầm ví ra khỏi cửa, đi một đoạn chừng mười phút có siêu thị, cô quen mua đồ ở đó rồi.

Hiểu Nhi lựa một ít rau xanh, tôm, nhìn thấy đồ vật lác đác trong giỏ hàng, cô nhận không được thờ dài: "Minh đúng là không hiểu thế giới của người có tiền. Đồ trong siêu thị đắt gấp hai lần bên ngoài, lần sau mình phải ra ngoài mua mới được!"

Hiểu Nhi về đến nhà vừa làm cơm, cô vừa xốt tiền: "Cũng không biết tôm của nước nào, đắt như vậy. Sớm biết mình đã không mua nó rồi!"

Cũng trách cô, không biết thất thần cái gì nữa ngay cả nhãn hiệu cũng nhìn nhầm.

Vừa dọn cơm lên bàn ăn thì cô dường như nghe được tiếng mở cửa, cô ra khỏi phòng bếp nhìn thử, quả nhiên là có người đang bước vào phòng khách.

"Anh ăn cơm chưa? Có muốn ăn thêm chút nữa không?"

"Ừ!"

Thấy anh lại gạt đầu, cô trở lại nhà bếp, nhanh chóng rửa nắm làm thêm món thịt xào nấm. Phùng Dịch Phong bước vào phòng ăn, vừa lúc Hiểu Nhi xới cơm xong đi ra.

Nhìn thức ăn nóng hổi trên bàn, ánh mắt của anh bỗng như ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mùi nước hoa rẻ tiền

Rau chân vịt xào trứng, tôm nõn xào, nấm xào thịt, mấy món ăn đơn giản, không đẹp mắt cũng không khéo léo, nhưng lại khiến người khác cảm thấy ấm áp, ăn ngon miệng hơn.

Hai người ngồi xuống bắt đầu ăn, mùi vị vẫn xuất sắc như trước, kích thích vị giác.

Hiểu Nhi ăn một chút rau xanh, cũng gấp một ít nấm, vừa động vào thì phát hiện bên trong có hai miếng thịt có mỡ, cô bỏ riêng mỡ ra, nhưng sợ lãng phí, lại ngại gấp trở lại, cô liếc nhìn Phùng Dịch Phong, rồi gấp vào bát anh.

"Ăn thịt bỏ thịt!"

Sau đó cô coi như không biết mình đã làm chuyện gì, cúi đầu ăn tiếp.

Cô thấy anh không những không vứt nó đi, mà còn gấp lên ăn, trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm xúc không nói nên lời. Sau khi ăn cơm xong, cô đặt đĩa xuống, bắt đầu xử lý tôm trong đĩa, thịt tôm tươi ngon, trước giờ cô luôn thích ăn tôm nên lột vỏ rất nhanh.

Ăn hết hai con, tay cô đã bóng nhẫy, miệng cũng dính dầu tôm, Phùng Dịch Phong để đĩa xuống nhìn cô.

Anh chưa từng thấy người phụ nữ nào ăn thành bộ dạng như vậy!

Nhưng Hiểu Nhi không hề để tâm đến, vẫn tiếp tục bóc vỏ, lúc thưởng thức đồ ăn ngon, cô chỉ quan tâm đến dạ dày mình vui vẻ, vì dùng sức quá mạnh nên con tôm trên tay cô bắn ra ngoài. Sợ bắn quần áo, cô miệng lúng búng gọi anh:

"Ừm, um..."

Miệng cô vẫn đang nhai, ý bảo anh rút khăn giấy bên cạnh cho mình, về mặt Phùng Dịch Phong ghét bỏ nhưng vẫn rút khăn ướt giúp cô lau.

"Ngốc!"

Một lát sau, anh cũng gia nhập hàng ngũ lột tôm, nhưng động tác nho nhã, tốc độ lại nhanh, ngay cả vỏ tôm cũng xếp rất ngay ngắn vào đĩa, Hiểu Nhi nhìn anh về sùng bái:

Anh đúng là quý tộc trời sinh mà! Làm chuyện gì cũng dễ dàng, còn cao quý như thế!

Cuối cùng, cô ăn thêm mấy con nữa rồi vui vẻ nói không ăn nữa.

Kết thúc một bữa ăn ngon, Hiểu Nhi rất tự giác mang toàn bộ chén bát đi rửa, rồi quay về phòng rửa mặt, Lúc Phùng Dịch Phong về phòng đã hơn 10 giờ rồi, Hiểu Nhi bỏ tai nghe xuống, định đi ngủ thì một giọng nói kiên nhẫn, không ngại phiền vang lên:

“Cô đi tắm đi!”

“Tôi đã tắm rồi mà!” Cô nghĩ rằng do mình chạm vào tôm nhiều nên có mùi tanh, để tay lên mũi ngửi thử: Mùi hoa nhài thoang thoảng, rất thơm mà!

“Cô đi tắm lần nữa đi! Mùi nước hoa rẻ tiền!”

Hiểu Nhi tức đến suýt nổ phổi ngay. Trong nhà anh luôn trồng không ít hoa nhài, vậy mà giờ lại ghét bỏ mùi hoa nhài trên người cô?

Đầu người này bị kẹp vào cửa ả?

Cô quỳ lên, vén tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn: “Làm gì có? Anh ngửi thử xem? Tôi đã tắm sạch sẽ rồi! Đâu có gì đâu?”

Phùng Dịch Phong lùi về sau né tránh, nhưng Hiểu Nhi lại vuron lên phía trước áp sát anh, không biết do cô đề lên quần áo hay do vấp trúng thứ gì đó, cô lao đảo nhào lên người anh.

“Á!”

Cũng may cô không hôn đất mẹ, nhưng một bàn tay của cô thì duỗi qua người anh, vừa khéo còn chạm vào chỗ đó, tay cô như bị phỏng, nhanh chóng rút lại, Hiểu Nhi gần như lăn xuống giường, chạy vào phòng tắm trốn:

“Tôi đi tắm đây...”

Cô đóng cửa phòng tắm nhìn tay mình, mặt cô đỏ lên như trái cà chua, xấu hổ chết mất!

Cuối cùng, cô đi tới xả nước lạnh, trốn trong phòng tắm nửa ngày, tay chân xoắn xuýt, lúc ra ngoài, cúi đầu, hai gò má đỏ bừng, lúc cô đang không biết nên nói gì, ngược mắt lên thì thấy người nào đó đã ngủ rồi, cô thở phào nhẹ nhõm, rón rén leo lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sinh nhật anh

Hôm sau mở mắt ra, Hiểu Nhi đã thấy mình nằm trong ngực Phùng Dịch Phong, còn ôm chầm lấy anh. Cô lén lút thu tay về, hận không thể đào một cái lỗ chui xuống.

Cô luôn bị người ta ví như con trai sông, đối với ai cũng mang tâm lý phòng bị nặng nề, nhưng tại sao cô lại thiếu cảnh giác với anh, chẳng lẽ vì tờ giấy kia sao?

Cô không còn mặt mũi để ngủ nướng nữa nên thức dậy, đi xuống phòng bếp làm bữa sáng.

Cô vừa đi ra ngoài, Phùng Dịch Phong đã từ từ mở mắt ra, không biết anh đang nghĩ gì.

Bởi vì sự cô nhỏ nhỏ mà mấy ngày nay Hiểu Nhi không dám nhìn thẳng Phùng Dịch Phong, càng đừng nói là chủ động nói chuyện với anh.

*

Đào mắt, đã qua nửa tháng sáu.

Lại một ngày bận rộn nữa trôi qua, hôm nay lúc Hiểu Nhi bước ra khỏi tòa công ty, sắc trời đã ảm đạm. Cô vừa lên xe buýt, điện thoại bỗng reo lên tiếng “ting ting”.

Cô mở ra xem, ánh mắt bỗng tối sầm lại: Lại đến sinh nhật anh rồi!

Trong đầu bỗng lóe lên những hình ảnh vụn vặt, Hiểu Nhi mơ mơ màng màng xuống xe, cô không biết mình đã đi bao lâu, đến khi cô hoàn hồn lại mới phát hiện mình đã đứng trước hộp đêm quen thuộc.

Quán bar “Tam Sinh”!

Sinh nhật đầu tiên khi cô và Trương Việt Khánh ở bên nhau, lần đầu tiên anh tỏ tình với cô đều ở quán bar Tam Sinh trong Phong Thành này. Ba năm nay, cứ vào ngày này, cho dù cô bận rộn bao nhiêu cũng sẽ tới đây trước 12 giờ, hát một bài tặng anh.

Cô đứng trước cửa ngơ ngác một lúc, đang định xoay người rời đi thì trong hộp đêm bỗng truyền ra giai điệu quen thuộc.

Cô như bị ma xui quỷ khiến, nhấc chân đi vào trong.

“Em đã vô thức yêu anh rồi, dường như trời cao đã định sẵn, em có nên tiếp tục như thế không, chôn giấu tình cảm này xuống đáy lòng...”

“Em đã vô thức yêu anh rồi, lo sợ tình yêu này là quyết định sai lầm, ngay cả em cũng không giải thích được, lý do em yêu anh là gì...”

Giai điệu quen thuộc quanh quẩn bên tai, Hiểu Nhi ngược mắt lên, nhìn thấy có một bóng dáng mặc váy trắng đứng giữa sân khấu, giống như cô nhiều năm về trước, mái tóc dài bồng bềnh, đứng trên đó hát bài tình ca cũ.

Đào... Đào Trinh?

Đáy mắt nhanh chóng bị một màn sương bao phủ, theo tầm mắt của cô ta, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngồi ở vị trí quen thuộc, giống như ba năm trước, anh mặc chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, tay áo xắn lên, dáng đứng thẳng tắp, vẫn thâm trầm khó đoán như trước...

Nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, cô nhìn thấy trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bóng dáng xinh đẹp màu trắng đó bước xuống sân khấu, giống như cô năm đó, hôn lên môi anh.

Chuyện trước kia hiện ra, đan chồng lên nhau rất rõ ràng, chân Hiểu Nhi không kiềm được hơi lão đảo.

Quán bar Tam Sinh là nơi bọn họ đã từng hẹn ước!

“Em đã vô thức yêu anh rồi” là bài hát cô hát vào lần đầu tiên tỏ tình anh.

Năm đó cô đã làm tất cả những thứ này!

*

Anh từng nói, đây là ký ức riêng của hai người, anh sẽ khắc sâu vào tim đến khi biển cạn đá mòn.

Anh từng nói, mỗi năm đến sinh nhật, chỉ cô mới có đặc quyền hát tặng anh!

Anh từng nói, bất cứ lúc nào, không ai có thể thay thế được cô!

Anh từng nói, anh sẽ không bao giờ hôn người phụ nữ nào khác ngoài cô.

*

Hóa ra, tất cả những lời hứa, những lời thề non hẹn biển, từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ do một mình cô ảo tưởng và kiên trì, uống công gìn giữ ba năm nay.

Cảnh cơ thể ba lão đảo ngã xuống, lễ cưới bị người khác chế nhạo khi cô bị anh vứt bỏ, đáng về chặt vật khi bị xua đuổi, khổ sở phải ăn gió nằm sương, từng hình ảnh và những tủi thân, khó xử trong ba năm qua không thể quay lại nữa...

Cộng rom cuối cùng trong lòng cô đã vỡ vụn, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, bản thân đã ngu ngốc cỡ nào!

Cô lau nước mắt trên khóe mắt, chậm rãi bước tới...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chồng cô rất tức giận

Cô cầm micro, khóe miệng nở nụ cười cay đắng:

“Đã ba năm rồi, cứ vào ngày này mỗi năm, tôi đều tới đây hát một bài, gửi lời chúc phúc của mình đi xa; hôm nay sẽ lần cuối cùng, tôi muốn hát bài Nhìn thấu tình yêu và anh để tặng bản thân.

Giai điệu bi thương từ từ vang lên từng chút một, giống như đang tưởng nhớ tình yêu đã chết của mình, Hiểu Nhi cũng từ từ nhắm mắt lại.

[Anh đổi quần áo mới cô ta đã mua, nụ cười vẫn ngọt ngào như trước, từ giờ trở đi, trong thế giới hai người đã có một người thay thế em mãi mãi.]

[Em nên sớm nghĩ tới kết cục này, em không thể nào cho anh thứ anh muốn, nhìn anh lái chiếc xe tiêu sái rời đi xa, để lại mình em đứng trong cơn mưa tầm tã.]

Trong đầu cô hiện lên cảnh lễ cưới ba năm trước, trong đêm mưa, chỉ vì một lý do, cô đã phải xách váy cưới chạy theo xe anh cả một đoạn dài, cô bị vấp té, mặt mũi lấm lem vô cùng chật vật, hôm sau còn bị đưa lên báo, trở thành trò cười cho toàn thành phố, nghĩ tới đó, giọng Hiểu Nhi không khỏi khàn thêm:

[... Em sẽ không miễn cưỡng níu kéo anh nữa, để nước mắt cuốn đi dấu vết của tình yêu!]

Phùng Dịch Phong vừa bước vào hộp đêm đã thấy cô đứng trên sân khấu hát một bài dạt dào tình cảm, khóc lóc kể lể, lúc này, quán bar nổi tiếng âm ỉ này cũng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hát của cô.

[Hồi ức là thứ dẫn dắt con người, nếu nghĩ quá nhiều sẽ trở nên vô lực, toàn bộ quá khứ đều hóa thành tiếng thờ dài, nhìn thấu tình yêu cũng nhìn thấu anh!]

Nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, Hiểu Nhi để micro xuống, không nhận được nữa, khóc lóc chạy xuống sân khấu.

Gần như đồng thời, Trương Việt Khánh cũng đẩy ghế ra...

Hộp đêm gần như bị tiếng hát cảm hóa, nửa ngày sau, nơi này vẫn yên tĩnh, Phùng Dịch Phong đứng ở cửa nhú chặt mày, còn Trịnh Liên Thành thì tròn mắt há miệng.

Hiểu Nhi chạy thẳng ra ngoài như con ruồi mất đầu, thậm chí khi đụng vào Phùng Dịch Phong cô cũng không thấy: “Xin lỗi anh!”

Đến khi cổ tay cô bị người khác nắm lấy: “Buông tôi ra...”

Giọng điệu không thân thiện, viền mắt đỏ hồng, trên mặt giàn dụa nước mắt, mãi Hiểu Nhi mới nhìn rõ là ai: “Là anh?”

Chỉ thấy vẻ mặt anh xám xịt, phía sau anh còn có hai người đàn ông, trong đó có một người cô đã từng gặp, là bạn anh.

Đầu cô nổ lên một tiếng “bùm”, trên tay cũng truyền tới cơn đau do anh nắm quá chặt.

Lúc này, Trương Việt Khánh và Đào Trinh cũng một trước một sau đuổi tới đây: “Việt Khánh...”

Nhất thời, tất cả mọi người đều đứng trước cửa, dường như thời gian cũng dừng lại.

“Chúng ta đổi ngày khác tụ tập đi! Đi thôi!”

Phùng Dịch Phong xoay người đi ra ngoài cửa, đồng thời ôm eo Hiểu Nhi, gần như kéo cô ra ngoài.

Phía sau, Trương Việt Khánh muốn đuổi theo lại bị Đào Trinh giữ lại: “Việt Khánh! A, bụng em...”

“Em sao vậy? Anh đưa em đi bệnh viện!”

Sau đó Trương Việt Khánh dìu cô ta rời đi, Trịnh Liên Thành và Tàn Mặc Vũ đứng bên cạnh nhìn nhau, không hẹn mà cùng bĩu môi, rồi cùng nhau đi vào phòng bao...

*

Trên đường, hai người không nói gì, về mặt Phùng Dịch Phong thâm trầm, lái xe chạy như bay, còn sắc mặt Hiểu Nhi thì tái nhợt, nhưng cô chỉ cắn chặt môi, đôi mắt sưng đỏ như chú thỏ, trông có vẻ đáng thương.

Xe lái thẳng vào Bách Mạt Viên, anh dừng xe, lời cô xuống, động tác thô bạo đến mức cô suýt đã ngã nhào xuống đất, không cần nói cũng biết anh đang khong vui.

Cô trượt chân, cả người bỗng nghiêng ngả, đau như kim đâm vào người vậy, nhưng cô không dám kêu, cà nhắc chạy theo phía sau anh, cho dù là vậy, khi đến cửa, cô vẫn bị anh quát mắng lần nữa:

“Cô làm gì lè mề vậy?”

Chương 25: Trừng phạt thế nào cũng được

Cô vừa bước vào cửa đã nghe thấy một tiếng “xoảng”...

Hiệu Nhi rút cổ lại, ngược mắt lên thì thấy thùng rác dưới chân đã bị Phùng Dịch Phong đá lăn quay rồi. Cô hít một ngụm khí lạnh, lặng lẽ đóng cửa, tự giác cúi đầu.

Còn anh thì đi thẳng đến quầy bar, rót một ly rượu vang rồi uống một hơi cạn sạch.

Thật ra, giây phút nhìn thấy anh, Hiệu Nhi đã khôi phục lại lý trí rồi.

Trên đường về, cô luôn nom nớp lo sợ, cũng không ngừng suy nghĩ.

Bất kể quá khứ hay mối quan hệ thực sự của hai người như thế nào, dù sao cô cũng có tờ giấy đó rồi, cho dù cô vì tình cũ không quên, hay muốn cắt đứt nhanh chóng thì cô đã là vợ người ta, lại hát vì người đàn ông khác, còn bị chồng mình và bạn anh bắt gặp được, dường như hơi không ổn!

Nhưng trong giây phút đó, cô thật sự không nghĩ nhiều như thế!

Đến khi bình tĩnh lại, cô biết mình đã phạm vào điều tối kỵ rồi.

Do đó, trên đường về cô luôn ngoan ngoãn, bước vào cửa cũng cúi đầu ừ ừ nhận sai, còn chủ động đi lên trước lấy dép trong nhà giúp anh.

Cô ngo ngắc đứng đó, không dám thở mạnh, thấy anh uống xong hai ly rượu, dường như tâm trạng đã hơi dịu lại, cô mới nhỏ giọng nói:

“Tôi xin lỗi, hôm nay... là do tôi kích động đã làm anh mất mặt! Tôi sai rồi, anh mắng tôi, trừng phạt tôi thế nào cũng được, tôi sẽ không nói gì, sau này cũng không tái phạm nữa!”

Suy bụng ta ra bụng người, anh tức giận, cô có thể lý giải được vì sao, chỉ là anh đừng im lặng như thế. Rất đáng sợ!

Câu cuối cùng, cô xoắn xuýt bên miệng nửa ngày, nhưng không có can đảm nói ra.

Giờ cô phát tiết xong rồi, cả người đã nhẹ nhõm hơn, không biết lúc đó tại sao cô lại muốn đi lên đó hát một bài, đúng là mất hết mặt mũi mà.

Cảm giác này đã làm cô nhớ tới mình bị vứt bỏ trong lễ cưới ba năm trước, giây phút cô hứng chịu tất cả sự cười nhạo, những đau lòng tủi thân nghi ngờ không thể giải thích cũng không có chỗ để nói ra!

Lúc này, cô thật sự hối hận đến xanh ruột rồi. Đang yên lành, cô trúng gió gì chứ?

Cô hiểu rõ đạo lý này, có lẽ cũng vì cô đã bỏ ra quá nhiều cho đoạn tình cảm này, ba năm thanh xuân, ba năm chờ đợi, quãng thời gian sáu năm, cuối cùng lại thua một cách vô cớ, cô vẫn không cam tâm? Cô như đàn cờ bạc hăm sâu vào ván bài, không làm chủ được mình!

Phùng Dịch Phong nhìn vào ánh mắt vẫn còn đọng nước của cô, đôi mắt sâu thẳm của anh lóe lên một tia lạnh lẽo:

“Trừng phạt thế nào cũng được à?”

Hiệu Nhi không nghe ra hàm ý sâu xa trong câu nói của anh, gật đầu rất nghiêm túc, cô nghĩ bất kể anh phạt cô ngủ dưới đất hay bảo cô dọn nhà vệ sinh, cô đều chấp nhận, ai bảo cô làm sai chứ?

Phùng Dịch Phong thấy ánh mắt ngây thơ của cô thì biết cô đang nghĩ gì, anh lắc ly rượu vang trong tay, khẽ nhấp một hớp:

“Cô đi tắm sạch bụi bẩn trên người trước đi!”

Vì người đàn ông khác mà khóc lóc như con mèo trước mặt mọi người, cô đúng là làm anh mất mặt mà!

“Được! Tôi đi ngay đây!”

Trước đây, Phùng Dịch Phong bảo cô đi tắm, bất kể cô đã tắm hay chưa, phản ứng đầu tiên chính là ra sức từ chối biện minh cho mình, lần này cô không nghĩ ngợi đã chạy lên lầu, còn nghiêm túc kỳ sạch người mình một lượt, chỉ sợ sẽ để lại một chút mùi hương.

Khoảng thời gian đó, đủ để anh tắm mười lần!

Lúc ra ngoài, Hiểu Nhi vừa đi vừa ngủ, còn ngốc nghếch tiến lên phía trước, trực tiếp giờ cánh tay như ngó sen để lên mũi anh:

“Anh ngủ thử xem, hết mùi rồi đúng không?”

Cô chỉ tập trung hỏi anh, không hề chú ý đến người đàn ông mặc vest bên cạnh đã thay quần áo, ngay cả tóc cũng đang ướt!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhớ rõ cô là người phụ nữ của ai

Không ngờ cô lại ngây thơ đến vậy!

Lúc này, mái tóc để xõa của cô ôm lấy gương mặt trái xoan, làn da mịn màng trắng như tuyết, đôi mắt to tròn long lanh chớp động, đôi môi đỏ tươi hơi chu lên, chiếc váy rộng cũng không che được đường cong cơ thể mềm mại... Xinh đẹp hết như một cô búp bê sứ vậy.

Công bằng mà nói, cô đích thực là một tuyệt sắc giai nhân!

Cùng lúc quay người, Phùng Dịch Phong ôm lấy vòng eo thon gọn của cô.

Độ ẩm cơ thể ập tới, Hiểu Nhi sửng sờ mất hai giây.

Tới lúc cô đưa mắt lên nhìn, đôi môi hơi hé đã bị một thứ gì đó mạnh mẽ chặn lại, trời đất quay cuồng...

Cơ thể mềm mại, đường cong hài hòa, dáng người vừa vặn... Từng cái một như những ngòi bút nhọn, khiêu khích dây thần kinh yếu ớt nhất của người đàn ông; Có những thứ, giống y như chiếc van ngăn dòng nước lũ vậy, một khi đã bật mở, thì không thể nào khống chế nổi nữa.

Đắm chìm trong thế giới đầy dịu dàng tuyệt vời của cô, Phùng Dịch Phong như con ngựa hoang đứt cương, lạc trong khu rừng dục vọng hết lần này đến lần khác.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, nhưng màn kịch thuộc về bóng đêm mới chỉ hé mở mà thôi...

Một đêm mây mưa qua nhanh, Hiểu Nhi khẽ rên, cô mở mắt ra.

Cơ thể mệt đến nỗi như vừa trôi qua hai ngọn núi vậy, đôi mắt với lồng ngực với làn da như ẩn như hiện của người đàn ông, kí ức đêm qua lại tràn về như vũ bão, suy nghĩ của cô như ngất quãng trong chốc lát, nhưng sau đó, cô lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Dù sao thì, không thể quay lại được nữa rồi!

Nếu lần đầu tiên của hai người chỉ là ngoài ý muốn, vậy thì đêm qua...

Sao cô lại không tức giận?

Cho dù mọi thứ xảy ra thế nào, dù trong lòng cô nghĩ gì, thì một đêm này, đã giữa cô và Trương Việt Khánh đã có một khoảng cách không thể vượt qua.

Như vậy cũng tốt, đây vốn đã là điều sai lầm nên chấm dứt từ lâu!

Cô chậm chậm mở mắt ra, bỗng bắt gặp một đôi mắt xanh sâu thẳm, Hiểu Nhi giật mình co người lại, kéo chăn trùm lấy mình:

“Anh...anh dậy rồi à? Chào...chào buổi sáng!”

Cứ có cảm giác ánh mắt của anh có gì đó khác trước, trái tim Hiểu Nhi đập thành thịch, cảm giác như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Bắt gặp ánh mắt sợ sệt của cô, Phùng Dịch Phong đặt tay lên gáy cô, quay người tặng cô một nụ hôn trên miền, Hiểu Nhi đang lúc mơ màng, bỗng môi dưới đau nhói:

“Bây giờ đã nhớ em là người phụ nữ của ai chưa?”

Hiểu Nhi bắt ngờ, bỗng hiểu ra:

Chuyện hôm qua, vẫn chưa xong!

Cô gật đầu, cắn nhẹ môi dưới: “Ừm, của anh!”

“Đừng có lén sau nữa!”

Bờ môi lạnh lẽo lại lướt qua, cô cảm nhận rõ ràng con đầu lại tăng thêm một chút: Người đàn ông này, đúng là dễ nổi nóng!

Trong đầu cô lướt qua suy nghĩ mãnh liệt này, cô bất giác rung mình một cái: “Tôi không dám! Vậy... anh còn giận không?”

Chất giọng mềm mại, Hiểu Nhi chỉ muốn qua cái cửa ải khó vượt này, đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Cuối cùng anh cũng rút tay lại, cười xấu xa: “Còn một chút!”

“À”

Cô nghi ngờ nâng mắt lên nhìn, lần này trông còn ngốc hơn nữa, Hiểu Nhi cũng đã tìm được đáp án trong ánh mắt anh. Quả nhiên đúng là sức mạnh của chớp mắt, cô lại bị người ta ‘ăn’ sạch sẽ rồi.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời rất đẹp...

Vận động mạnh xong, Hiểu Nhi chịu không nổi nữa lại mê man ngủ thiếp đi, bàn tay thô ráp của anh khẽ chạm vào bả vai cô, trên đó, một đóa hoa màu đen nở rộ dưới ánh mặt trời, người con gái xinh đẹp diễm tình. Phùng Dịch Phong không cảm lòng được, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn, rồi quay người chậm chậm nhắm mắt lại.

Anh không hay biết rằng, bên dưới đóa hoa vừa quyến rũ vừa đặc biệt mà anh yêu, còn có một con bướm tuyệt đẹp, nó vẫn chưa viết hết câu chuyện của mình...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tôi có thai rồi

Sau ngày hôm đó, mối quan hệ giữa hai người có chút thay đổi nhỏ.

Những chuyện trước đây, dường như chỉ trong một đêm đã tiêu tan hết trong lòng Hiểu Nhi chẳng còn gì, còn về lí do là vì rượu đã cắt đứt hết những tâm tư ưu phiền đi, hay là vì người đàn ông đêm đó đã cưỡng ép bước vào cuộc đời cô, thì cô không rõ. Nhưng cuộc sống đã không còn dài đằng đẳng như trước nữa.

Ngày hôm nay, cô ra ngoài ký hợp đồng với khách, thấy đã qua bốn giờ, Hiểu Nhi không về công ty nữa, mà đi dạo phố thương mại, bước chân của cô bất giác dừng ở cửa hàng thời trang nam cao cấp có phong cách thanh lịch:

Fior? Trước kia cô thích nhất là mặc áo sơ mi nữ của hãng này!

Hiểu Nhi hơi khổ tâm mà nhếch môi, cô đột nhiên nghiêng người, phía đối diện, biểu tượng hai con bướm cất cánh bay bỗng lọt vào tầm mắt cô:

“Thời trang Điệp Luyến?”

Trên tấm đá bằng sứ màu trắng bóng loáng, trước biểu tượng màu đỏ lớn của cửa hàng, một xanh một đỏ, biểu tượng đôi bướm bay lượn rất bắt mắt. Hiểu Nhi ngẩn ngơ, tay cô vô thức xoa lên bả vai đằng sau.

Năm ấy, xăm đang là mốt, một cuối tuần sau khi cô và người đó xác định tình cảm với nhau, lúc đi dạo vô tình đến một cửa tiệm nhỏ ở góc phố, ở nơi đó, bọn họ đã xăm đôi hình bướm tình nhân, anh xăm ở ngực trái, cô xăm nơi bả vai!

Anh nói, cô chính là con bướm ấy, anh muốn mãi mãi đặt cô trong tim mình, sống chết không rời. Còn cô là con gái, anh không muốn người ta mơ mộng có được cô, nên bảo cô xăm lên vai, còn nói lúc ôm cô, hai con bướm có thể dựa vào nhau, vừa vận ghép thành một đôi, tượng trưng cho tình yêu của họ, yêu nhau đậm thắm, mãi không xa rời.

Tự nhiên lại nhìn thấy biểu tượng này, bao nhiêu hồi ức của cô một lần nữa hiện về ...

Yêu đến sâu đậm yêu đến đau lòng, nỗi đau lại không kiềm chế được mà dâng lên, con bướm nơi ngực anh không biết có còn hay không, còn hình xăm của cô thì đã bị một đóa hoa anh túc màu đen che lấp hết rồi.

Bởi vì cô từng muốn... quên đi!

Hoa anh túc, đẹp đẽ vô cùng, nhưng lại ngấm giấu sự nguy hiểm chết chóc, tượng trưng cho sự lãng quên, cho tình đầu, một tình yêu đau đớn, cô thấy nó như bức chân dung về anh và cô vậy.

Thấy đó là một cửa hàng nội y, trước cửa còn dán biển giảm giá, Hiểu Nhi bước vào.

Không biết là xuất phát từ tâm trạng gì, nhưng chỉ vì một “biểu tượng”, Hiểu Nhi chọn một bộ váy ngủ ren màu đỏ.

“Đây là váy của cô thừa cô, hoan nghênh cô ghé thăm lần sau!”

“Cảm ơn!”

Vừa ra khỏi cửa, bỗng cô thấy một bóng người thờ hồn hèn chạy tới.

Đào Trinh?

Cô nâng mắt nhìn, hai mày chau lại như sắp dính cả vào nhau: Xui xẻo chết mất! Sao đeo bám như ruồi nặng vậy!

Cô liền quay người, đi về phía ngược lại, chưa được hai bước, thì đằng trước đã bị người ta chặn lại: “Giang Hiểu Nhi!”

“Tôi không có thời gian cho cô! Sau này xin cô tránh xa tôi ra!”

Tâm trạng vui vẻ của cô bị hủy hoại hoàn toàn, Hiểu Nhi có chút phiền, định quay người đi, đằng sau có giọng nói khàn khàn vội vã truyền tới:

“Tôi có thai rồi!”

Trong đầu cô nổ “ầm” một tiếng, Hiểu Nhi khựng lại hai giây, ngay sau đó, Đào Trinh đã vòng ra trước mặt cô:

“Tôi đã có con của Việt Khánh, bọn tôi cũng sắp kết hôn rồi! Hiểu Nhi, coi như tôi cầu xin cô, đừng dây dưa với anh ấy nữa, được không?”

Mãi mới nói được câu từ tế, nói xong, Đào Trinh còn cố ý sờ chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình, sau đó mới nói:

“Tôi biết cô là người tốt bụng nhất, cô sẽ không chia rẽ gia đình chúng tôi đâu nhỉ! Hiểu Nhi, cô có đồng ý với cô, sẽ chúc phúc cho chúng tôi, đúng không? Tôi rất cần lời chúc của cô!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Váy ngủ màu đỏ

Nắm chặt túi xách, Hiểu Nhi chỉ thấy đầu mình ong ong, cho đến lúc một bàn tay lạnh lẽo đặt lên tay cô

“Hiểu Nhi?”

Như phản xạ có điều kiện, Hiểu Nhi giật mình lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người:

“Xin lỗi, tôi không hào phóng đến thế! Cô có hạnh phúc hay không, chẳng liên quan gì đến tôi! Nhưng có một điều, cô có thể hoàn toàn yên tâm, người đàn ông của cô, bây giờ chẳng xứng xách dép cho tôi!”

Nói xong, Hiểu Nhi quay người bước đi thật nhanh, cổ họng không hiểu sao vẫn thấy đắng chát.

Ánh chiều tà cũng như tình yêu đã dần phai nhạt ấy, dần dần không còn nữa.

Bởi cuộc gặp mặt này, Hiểu Nhi quên cả đi siêu thị, vào đến cửa nhà cũng thất thần, đến chiếc Rolls-Royce lướt qua mình cũng không biết.

Cho đến khi thấy đèn phòng khách sáng, cô mới hoàn hồn, thò đầu vào nhìn, phát hiện một bóng người cao lớn đang đứng cạnh quầy bar, lúc này Phùng Dịch Phong đã đổi một bộ đồ mặc ở nhà, đang rót rượu vang.

“Ông xã, hôm nay về sớm thế?”

Cô bước lên, dựa vào anh, dựa vào lồng ngực anh khịt khịt mũi, cô lẩm bẩm với chất giọng khàn khàn dịu dàng: “Anh ăn cơm chưa?”

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông và cái ôm ấm áp khiến trái tim cô như bình tĩnh lại.

Phùng Dịch Phong chậm chậm quay người lại, liếc cô một cái: “Càng ngày càng bản!”

Quần áo cũng không thay, đã ôm anh rồi!

Ánh mắt anh rõ ràng là ghét bỏ, nhưng vẫn không đẩy cô ra, giọng điệu cũng không quá ác liệt. Hiểu Nhi đã không chế được tâm trạng mình, cô cười hì hì, bước lên trước mặt anh, còn cọ cọ vào lòng anh:

“Nhớ anh mà!”

Thấy tay cô cầm túi đồ, Phùng Dịch Phong giãn chân mày: “Giấy?”

“Ồ...”

Không đợi cô trả lời, Phùng Dịch Phong đã nhanh chóng lấy ra, dưới ánh đèn, chất vải xuyên thấu cùng ánh đỏ lấp lánh hiện ra, Hiểu Nhi ngại ngùng đỏ mặt, đưa tay cướp về:

“Trả em!”

Tuy quan hệ của hai người đã khá thân thiết, nhưng dù gì cũng là đồ vật tế nhị, lấy ra ngoài hẳn như vậy khiến cô rất ngại, chốc lát, có một cảm giác bị bóc trần ngay trước mặt anh.

“Mặc cho anh xem!”

“Hả?” Đón lấy ánh mắt nóng bỏng của anh, mặt Hiểu Nhi càng đỏ hơn, ánh mắt vô thức lướt qua biểu tượng đôi bướm thêu kia, lòng cô giật nảy một cái.

Cô chọn kiểu dáng này, thực ra là cũng không định mặc, mà là vì nhãn hiệu của nó, cộng với giá tiền vừa túi, bây giờ xem ra bộ váy này không phải là gọi cảm bình thường đâu, mà đến màu sắc của nó cũng như có ngụ ý vậy.

Cô bỗng nhiên thấy hối hận, sợ Phùng Dịch Phong biết cô mua nó vì có lí do, càng sợ anh nghĩ lung tung.

“À...để tôi đi! Em đi nấu cơm đã.” Hiểu Nhi vô thức nói, nghĩ rằng tới lúc đó chọn bộ khác màu đỏ là được!

Nhưng Phùng Dịch Phong lại chẳng phối hợp, tránh đi cánh tay cướp đồ của cô, tay ôm lấy eo cô: “Anh muốn xem bây giờ!”

Hơn nữa lại không hề cho cô cơ hội từ chối, đứng dậy ôm cô lên lầu.

Quá rõ hàm ý trong ánh mắt anh, hơn nữa hình như anh cưỡng ép quen rồi, chuyện một khi đã quyết, hoàn toàn không cho người khác từ chối.

Vài lần như vậy, Hiểu Nhi cuối cùng cũng hiểu ra chân lí này.

Trong phòng tắm, cô tắm qua người, chỉ đành làm theo yêu cầu của anh, mặc bộ màu đỏ đó.

Bộ đồ ren rất ngắn, có thêm dây, chất trơn, vô cùng gợi cảm, cả phần lưng chỉ có đúng một chiếc dây buộc để giữ lại, phía trước che chỗ cần che, màu sắc điểm lệ, hiện ra rõ rệt trước mắt, một bên ngực cô là một đôi bướm thêu vô cùng bắt mắt...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đã trễ như vậy còn ra ngoài sao?

Bộ quần áo màu đỏ làm nổi bật lên nước da trắng hồng mịn màng, thật sự rất đẹp.

Nhưng lúc này, hình xăm bướm bướm mà cô thích nhất lại giống như một cái gai đâm vào tim, Hiểu Nhi vô thức vén tóc lên phía trước để che đi.

Sau lưng chợt lạnh, theo bản năng hai chân của cô co rúm lại, nghĩ đến chuyện muốn tránh cũng không tránh được, hít sâu một hơi, cô mở cửa ra ngoài.

Phùng Dịch Phong nghe thấy tiếng động thì theo bản năng quay đầu lại, hô hấp bỗng nặng nề, đôi mắt màu xanh đen sâu thẳm lại lóe lên tia sáng, sau đó anh đưa tay ra:

"Lại đây!"

Mỗi một bước, Hiểu Nhi đều cảm thấy giống như đi đến pháp trường, đến trước mặt anh thì đầu cô cũng cúi sắp chạm đến đất, dọc theo cần cổ trắng

nồn tình tế, cả người đều đỏ ửng lên.

Bàn tay to thô ráp nâng khuôn mặt nhỏ mịn màng lên, giữ lấy cảm duyên dáng của cô: "Đúng là một yêu tinh nhỏ mê hoặc người khác!"

Giọng Phùng Dịch Phong khàn đi mấy phần, ánh mắt lướt qua dáng người quyến rũ của cô, dừng lại ở hình xăm hai giày, rồi... cuộc chiến quyết liệt điên cuồng, mạnh mẽ không cho người khác từ chối, chớp mắt bùng bùng khí thế...

Chờ cuộc vận động này kết thúc đã tới nửa đêm, tắm rửa xong quần khăn tắm ra ngoài, Hiểu Nhi thấy Phùng Dịch Phong mặc âu phục giày da chỉnh tề, con sâu ngủ lập tức biến mất, theo bản năng nhìn đồng hồ, đi lên ôm anh từ phía sau, Hiểu Nhi hơi buồn buồn, không thoải mái:

"Anh định ra ngoài sao?" Đã trễ thế này, còn có chuyện gì chứ?

Cô nhớ anh về còn chưa ăn cơm tối, lúc này vội vàng như thế, trong lòng Hiểu Nhi càng không thoải mái, giống như anh trở về là vì chuyện này vậy.

Cảm giác này quá tệ, giờ phút này đột nhiên cô rất muốn anh ở lại!

"Ừm!"

Phùng Dịch Phong xoay người lại, ánh mắt dừng lại ở khe rãnh sâu của cô, anh nhú mày. Một giây sau Hiểu Nhi thu tay lại, chu miệng nói:

"Em vừa tắm xong!"

Lúc ôm cô sao không thấy anh ngại bẩn! Làm ra vẻ!

Tâm trạng cô không tốt, xoay người, Hiểu Nhi không định giữ anh lại. Phùng Dịch Phong trở tay ôm lấy cô, khoe miệng cong lên một đường cong nhàn nhạt:

"Em như vậy làm cho anh dao động! Không muốn ra ngoài nữa!"

Hiểu Nhi xoay người, đôi mắt tinh nghịch nhìn anh, cũng có ý cười, tràn đầy lưu luyến, khuôn mặt đầy biểu cảm "Vậy thì đừng đi!"

Cô cũng cảm động.

Phùng Dịch Phong cung chiều nheo khuôn mặt nhỏ của cô, sau đó cầm đồng hồ lên mới cúi đầu hôn cô một cái:

"Chuyện gấp, phải đến bất kịp máy bay! Ngoan nào!"

Lúc này mới chú ý tới chiếc vali ở bên cạnh, thì ra anh muốn đi công tác! Khó trách buổi tối vừa vào cửa đã...

Hiểu Nhi gạt đầu, gờ tay giúp anh sửa lại góc áo hơi loạn: "Đêm khuya phải chú ý an toàn."

Phùng Dịch Phong đưa tay xoa đầu cô, sau đó ôm cô quay về giường:

"Ngoan! Khoảng một tuần là anh về, không được phép gây chuyện!"

Phùng Dịch Phong nói xong còn đắp chăn cho cô: "Nghỉ ngơi sớm một chút!"

Một tuần, quả nhiên là đi công tác? Cảm giác cô đơn bị quét sạch, Hiểu Nhi cũng không hề dây dưa, gạt đầu: "Ừm, tạm biệt ông xã, thuận buồm xuôi gió!"

Lúc Phùng Dịch Phong đứng lên lại thấy được đáy mắt cô lóe lên sự nghịch ngợm rồi biến mất, anh lại nắm cằm của cô:

"Em định làm chuyện gì?"

Không lẽ định thừa dịp anh không có ở đây, lén đi gặp người yêu cũ?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Quá nhớ anh

Hiểu Nhi phát hiện giọng nói anh thay đổi, lập tức đoán được suy nghĩ của anh nên làm nũng kéo tay anh:

"Làm gì có? Không phải là cuối tuần sao! Anh không ở đây nên em giúp anh đi thăm bà nội, tiện đường về nhà thăm mẹ em!"

Anh không ở đây thì cô có thể về nhà thêm mấy ngày, cảm thấy vui về.

Phùng Dịch Phong thu lại vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Ừm, phải luôn mở điện thoại và mang theo bên người 24/24, anh sẽ kiểm tra đột xuất!"

Anh biết cô và mẹ sống dựa vào nhau, tình cảm rất tốt, nên cũng không nói thêm gì.

"Vâng!"

*

Phùng Dịch Phong vừa đi, Hiểu Nhi đầy vui vẻ, giống như quay lại thời còn độc thân, mẹ nấu cơm còn cô rửa chén, cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc.

Hôm nay, lúc tắm rửa cô lại ngâm nga bài hát, khi gọt trái cây, mẹ Giang cũng phát hiện cô thay đổi. Ba năm qua, trên mặt cô không có một nụ cười, nhưng lần này trở về, cô không giống trước kia, nụ cười xuất phát từ nội tâm, từ bên trong lộ ra cảm giác được cưng chiều, vui vẻ, dường như trở lại dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư hoạt bát, ngoài lạnh trong nóng trước kia.

"Hiểu Nhi, ngày mai đi thăm ba con rồi về đi! Ở chỗ mẹ làm gì?"

"Mẹ, có sao đâu? Anh ấy đi công tác, cuối tuần mới trở về! Dù sao trong nhà không ai, con ở bên cạnh mẹ thêm mấy ngày không tốt sao?"

Giọng nói bất giác nũng nịu, Hiểu Nhi thể hiện rất tự nhiên nhẹ nhàng, mẹ Giang cười híp mắt:

"Sao con không gọi điện thoại cho nó hỏi thăm một chút?"

Động tác dừng lại, Hiểu Nhi nói: "Anh ấy bận rộn như vậy, con không muốn quấy rầy anh ấy!"

"Hiểu Nhi, không phải là hai đứa cãi nhau rồi con bị đuổi ra ngoài đấy chứ?"

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con vừa về có hai ngày thôi mà!" Sao có thể ghét bỏ rồi nghi ngờ cô vậy chứ?

Cuối cùng không chịu được người mẹ cố chấp, đến mười giờ, cô gửi tin nhắn cho Phùng Dịch Phong: [Ông xã, có tiện gọi điện không?]

Điện thoại nhanh chóng gọi tới, cô còn đưa cho mẹ xem, mẹ Giang mới cười hì hì mang đĩa vào phòng bếp, cô nhấn nút nghe, giọng nói không vui truyền tới:

"Sao lâu vậy? Có việc gì à?" Đây là trách cô nghe điện thoại chậm sao?

"Ông xã, quấy rầy anh sao? Xin lỗi! Em không sao, chỉ là quá nhớ anh nên không nhịn được..." Biết anh lúc làm việc không thích bị quấy rầy, cô cũng không thể nói bị mẹ già ép được, nhắm mắt nhận toàn bộ trách nhiệm về mình.

Bên kia, trong phòng vệ sinh, Phùng Dịch Phong cầm điện thoại "Ừm" một tiếng, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ lập tức dịu dàng đi mấy phần:

"Anh ở Washington, sau này có thể gọi vào buổi sáng!"

*

Không dám nói quá lâu, nói chuyện hai câu về việc nhà thì hai người cúp máy, Phùng Dịch Phong ra khỏi phòng vệ sinh, quay lại phòng bao, tiếp tục công việc chưa xong, mà Hiểu Nhi cũng vì hai câu nói ngắn ngủi mà tâm trạng tung tăng như chim sẻ.

*

Ngày hôm sau, Hiểu Nhi cùng mẹ đi đến viện dưỡng lão một chuyến.

Trong phòng bệnh, mẹ lau người giúp ba cô, Hiểu Nhi đến văn phòng của bác sĩ: "Bác sĩ La, tình hình của ba tôi thế nào?"

"Cô Giang, tôi đang muốn tìm cô! Điện não đồ của ba cô mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa mí mắt và ngón tay đã có phản ứng đơn giản thông qua những hoạt động nhỏ; đây là dấu hiệu hồi phục rất tốt, ba cô khi đó đột ngột bị xuất huyết não dẫn đến tê liệt, có thể duy trì đến bây giờ đã là kỳ tích rồi. Ở nước ngoài có một loại thuốc mới, rất hiệu quả với bệnh này, kết hợp với phẫu thuật thì xác suất chữa khỏi rất cao, nhưng chi phí cũng vô cùng cao!"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kịch động

Hiệu Nhi kịch động đứng bật dậy, nước mắt rơi như mưa: "Không sao! Bao nhiêu tiền cũng được! Bác sĩ La, cầu xin anh, nhất định phải giúp ba tôi!"

Từ nhỏ ba là người thương cô nhất, vẫn luôn là chỗ dựa mạnh mẽ của cô, nhưng giờ ông trở thành như thế này, cũng tại cô làm ông tức giận, chỉ cần có một tia hy vọng, cô sẽ không từ bỏ.

"Cô Giang, cô đừng kịch động!"

Bác sĩ La rút mẩu tờ khăn giấy đưa cho cô, đối với người đẹp lại sống không dễ dàng gì này, anh vô cùng đồng cảm với cô:

"Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức! Nhưng đây là một quá trình dài, bản thân tôi khuyên cô nên giữ phương án điều trị theo cách truyền thống trước, dùng thuốc kết hợp vật lý trị liệu, nếu có hiệu quả tốt, cố gắng không phẫu thuật, bởi vì phẫu thuật não bộ tỷ lệ thành công thấp. Tình trạng sức khỏe của ba cô chưa đến bước đường cùng thì tôi khuyên không nên làm phẫu thuật, vì như vậy sẽ phải tăng thuốc nhập ngoại và thuốc tiêm, ít nhất là mỗi tuần một lần, trong một tháng mất thêm ít nhất là 150 triệu, hơn nữa phải mất hai đến ba tháng mới thấy hiệu quả. Đương nhiên cô cũng có thể chọn phẫu thuật, chi phí phẫu thuật khoảng 150-300 triệu, giai đoạn đầu không cần tiêm thuốc, mỗi tháng sẽ tiết kiệm được khoảng 60 triệu, những khoản này chưa bao gồm chi phí kiểm tra!"

Sau đó, bác sĩ La lấy tài liệu trong ngăn kéo đưa cho cô:

"Đó chỉ là tính sơ thôi, đây là bản tổng kết, tôi đã liệt kê so sánh; hai phương án này đều được, mặc dù phí phẫu thuật thấp hơn nhưng sau khi phẫu thuật cũng phải chi một số tiền không nhỏ để duy trì; phương án cụ thể thế nào là do cô quyết định! Cô Giang, một khi đã bắt đầu điều trị thì không nên ngắt quãng giữa chừng, nếu không thì không đạt được hiệu quả, nhưng chi phí này không phải là một con số nhỏ!"

Hiệu Nhi trầm tính toán, cũng hiểu một khi đã bắt đầu thì mỗi tháng cô phải chuẩn bị ít nhất ba trăm triệu! Mặc dù áp lực rất lớn, nhưng khi so với tính mạng thì tiền có là gì?

"Bác sĩ La, tôi quyết định dùng thuốc! Ba tôi còn trẻ, tôi cũng tin tưởng anh! Tôi sẽ chuẩn bị tiền, nhưng có thể nhờ anh giúp tôi giữ bí mật chuyện này, đừng nói cho mẹ tôi biết phải tăng thuốc được không..."

"Cô Giang?" Bác sĩ La lo lắng thay cho cô: "Cô không bàn bạc với người nhà sao? Đây không phải là số tiền nhỏ, có người gánh vác một phần thì cô sẽ đỡ áp lực hơn!"

Gia đình bình thường chỉ sợ không chịu được chi phí điều trị lớn như vậy, huống chi điều kiện của bọn họ...

"Không cần đâu! Chỉ là tăng thuốc, không phải là làm phẫu thuật, không có nguy hiểm, tôi không muốn mẹ tôi lo lắng, tôi có thể tự giải quyết được! Nhờ cả anh!"

Hiệu Nhi hai tay ôm quyền, về mặt chân thành, mẹ cô từng sống trong nhung lụa, ba năm này trông bà đã già đi rất nhiều, cô không muốn mẹ thêm gánh nặng, đây là tất cả những gì cô có thể làm.

Rốt cuộc, bác sĩ La vẫn gật đầu: "Được!"

"Cảm ơn!"

Cô lập tức cười híp mắt, lông mi dài còn vương nước mắt, dưới ánh mặt trời, giống như hoa lê dưới mưa mùa xuân, đẹp đến ngây người, dường như trong nháy mắt bác sĩ La cũng ngần ngại, thời gian cũng dừng ở khoảnh khắc này.

Mặc dù áp lực rất lớn, nhưng đối với Hiệu Nhi, đây cũng là một tin tức vô cùng tốt! Lúc quay về phòng bệnh, bước chân cô nhẹ nhàng hơn, khóe miệng khẽ cong lên.

"Tôi đã làm xong chuyện ông dặn dò rồi!"

Hiệu Nhi đang định mở cửa, thì nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng, cô giật mình rút tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chẳng phải nói nhớ anh sao?

Ngó đầu vào thì thấy mẹ cô đang xoa bóp tay cho ba, còn nói chuyện với ông.

"Ông Giang, ông phải sớm khỏe lại! Hiếu Nhi của chúng ta..."

Hiếu Nhi không muốn quấy rầy họ, đang định đi dạo một vòng thì chợt nghe thấy tên mình. Cô liền đứng lại, trong phòng có tiếng cười khê:

"Kết hôn rồi! Không phải là cùng cái tên lòng lang dạ sói kia đâu. Tôi thấy cậu chàng này cũng được lắm, chỉ là cậu ấy xuất chúng quá! Tôi sợ con mình chịu ảm ức! Hai năm nay, nó vừa vất vả vừa khó xử. Tôi biết trong thâm tâm nó vẫn tự trách và áy náy lắm. Luôn cảm thấy là do nó nên chúng ta mới sa cơ lỡ vận, phải rời xa quê hương như bây giờ! Thật ra, có liên quan gì tới nó đâu? Chúng ta đánh nó, mắng nó chẳng phải đều là vì yêu thương nó sao? Con của mình, có chỗ nào không tốt? Haiz, ông Giang này, sớm khỏe lại đi, còn cùng tôi khuyên nhủ con nó nữa chứ!"

"Không thể kiếm được cho con một mối nhân duyên tốt đẹp trong lúc điều kiện tốt nhất, tôi thấy có lỗi với con nó quá!"

"Mà cái thằng khốn kia lại trở về rồi! Đúng là oan nghiệt mà! Ông nói xem, chúng ta đã chuyển tới Thanh Thành rồi mà vẫn có thể chạm mặt? Có phải kiếp trước thiếu nợ nó cái gì không? Sao nó cứ ám chúng ta hoài vậy?"

*

"Cũng may là Hiếu Nhi nhà chúng ta hiểu chuyện! Nó lập gia đình rồi, tôi cũng yên tâm phần nào!"

"Ông Giang này, tôi thật sự sợ con gái chúng ta sẽ bị tên đó hại chết! Phụ nữ yêu vào ngốc lắm, ba năm nay, Hiếu Nhi vốn không quên được tên đó. Ông không biết chứ, lòng tôi ngày nào cũng thấp thỏm!"

"Tôi thà rằng con gái chúng ta lấy một người bình thường, dù có nghèo một chút cũng được chứ không muốn cái tên khốn khiếp đó lại tổn thương Hiếu Nhi lần nữa! Hiếu Nhi nhà chúng ta toàn tâm toàn ý với nó thế mà nó lại nỡ hủy cả đời con gái mình! Ông nói xem thù hận cỡ nào mà nó lại có thể bỏ ra mấy năm tính toán để trả thù một người vô tội như thế? Oan có đầu nợ có chủ, cho dù là lỗi của chúng ta thật thì cũng không nên trút hết lên đầu Hiếu Nhi chứ! Cả đời này tôi với ông chưa từng làm qua chuyện trái với lương tâm nào, thực sự là nghĩ mãi không ra! Dù sao chúng ta cũng từng này tuổi rồi, nhưng Hiếu Nhi còn trẻ, sự nghiệp của nó, thanh danh của nó đều bị tên khốn kia hủy hoại hết cả! Tôi đau lòng lắm! Loại đàn ông như thế, có chết tôi cũng không đồng ý cho Hiếu Nhi dính dáng gì với nó... Ông Giang, ông nói tôi làm vậy có đúng không?"

"Hi vọng Hiếu Nhi sẽ được phúc! Dịch Phong đối xử tốt với nó, hôn nhân thuận lợi là được! Chờ ông khỏe rồi, hai người già chúng ta sống có nhau qua ngày?"

"Ông Giang, con gái cũng là của người ta rồi, tôi chỉ còn lại ông thôi! Ông đừng bỏ tôi lại đây!"

*

Hiếu Nhi ở ngoài cửa nghe xong, hốc mắt cũng ươn ướt. Cô cắn môi, nhẹ nhàng rời khỏi.

Sau khi từ bệnh viện trở về, kiếm tiền trở thành nhiệm vụ cấp bách, Hiếu Nhi bắt đầu nghĩ tới tìm việc làm thêm. Tiền lương và tiền thưởng của công việc hiện giờ căn bản là không đủ chi trả chi phí sau này. Trong chốc lát, cô có cảm giác giống như trở lại ba năm trước, điểm khác biệt là, lần này không còn cảm thấy như trời sắp sụp xuống đầu nữa, mà tràn đầy sức sống chuẩn bị nghênh đón ánh bình minh.

Công việc không thể mất, muốn kiếm thêm thu nhập, cô cần phải tìm một công việc có thể linh hoạt thời gian. Tính toán các khoản nợ, lên kế hoạch, Hiếu Nhi liền bắt đầu sắp xếp, ngày nào cũng bận tới tận mặt mũi.

Bởi vì đã đồng ý với Phùng Dịch Phong là sẽ đi thăm bà nội, nên hôm nay, hoàn thành xong việc, Hiếu Nhi gọi điện ngay cho bà nội, biết hôm nay bà rảnh liền mua hoa quả tươi chạy qua thăm.

Lúc này, ở một nơi khác, Phùng Dịch Phong tạm dừng công việc trong tay, cầm điện thoại lên xem, mặt liền xụ xuống: "Sao chẳng có động tĩnh gì thế nhỉ?"

Không phải nói nhớ anh à? Đã qua bốn ngày rồi!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Điện thoại của ông xã

Trong sân sau của biệt thự duy nhất nhà họ Phùng, Hiếu Nhi và bà nội đã trồng xong rau, đang tưới nước lên. Sau khi thu dọn toàn bộ ỏn thỏa, Hiếu Nhi mới đi ra khỏi hàng rào.

"Bà nội, như thế này đã được chưa ạ, có cần làm lại không?"

Bên cạnh, thím Miêu phụ trách chăm sóc bà cụ nhìn nhìn rồi gật đầu, bà cụ cũng lập tức cười rạng rỡ:

"Rất tốt, rất tốt! Cô bé nhà chúng ta đúng là rất giỏi, giỏi hơn những người tay chân lảm cẩm như chúng ta nhiều, nhóc con mau tới đây, rửa tay đi."

"Dạ!"

Hiệu Nhi thu dọn đồ đạc xong, tháo giày ra, rồi mới chạy đến bên cạnh vòi nước dùng để tưới hoa rửa, bên này, bà nội Phùng và thím Miêu nhìn nhau tủm tỉm cười.

Vừa vào phòng bếp, Hiệu Nhi đã nhìn thấy trên bàn ăn bày một cái khay nhỏ, phía trên để một số thứ giống như cỏ: "Bà nội, đây chính là rau dại mà bạn thân của bà tặng phải không?"

Chẳng trách bà vừa đi thăm bạn một chuyến, trở về đã nảy ra ý định muốn trồng rau trong sân.

"Đúng vậy! Cây rau tề mọc hoang tươi non nhất vào tháng ba. Bà ấy thích ăn nên đã gieo ngay trong nhà mình, đây là rau dại trồng trong nhà. Nhóc con, cháu biết làm sủi cảo không? Hôm nay bà muốn ăn sủi cảo, hay là ba chúng ta làm đi. Thím Miêu dạy con bé đi, để con bé giúp thím cũng được. Nhanh lên chút! Bà sẽ không cán bột đâu, bà chỉ ăn thôi. Dịch Phong giống bà, thích ăn sủi cảo nhất."

Bà nội Phùng dửng dưng, thím Miêu lập tức bắt đầu dạy Hiệu Nhi nhặt rau. Hiệu Nhi biết làm sủi cảo, có điều cô chưa từng nhìn thấy rau dại, nên không biết.

Trong phòng bếp, hai người bận bịu, bà nội đứng bên cạnh nói chuyện phiếm, bầu không khí rất thân thiện, thím Miêu làm nhân bánh, Hiệu Nhi bắt đầu nhào bột mì, vừa làm vừa không ngừng hỏi:

"Chùng này bột mì đã đủ chưa ạ?"

"Đủ rồi. Cháu nhào mềm một chút, bột mì sủi cảo thì phải mềm, mì nấu canh thì phải dai."

"Vâng!"

Cô đã làm quen việc nhà rồi, dù chưa quen với dụng cụ, nhưng cũng nhanh quen. Hiệu Nhi chợt cảm thấy biết ơn sự rèn luyện gian khổ ba năm nay. Cô đã từng là một đại tiểu thư mười đầu ngón tay không phải dính nước, đừng nói nhào bột mì, ngay cả mì ăn liền, cô còn không biết nấu, nhưng bây giờ cô hoàn toàn có thể nấu được bữa tối, không dám nói sắc hương vị đều đủ, nhưng ít nhất có thể ăn được.

Hai người làm, còn bà nội thỉnh thoảng trợ giúp, chẳng mấy chốc, một đĩa sủi cảo viên nhỏ xinh, ngon mắt được bày ra.

Thím Miêu đi nấu canh sủi cảo, Hiệu Nhi thì đi rửa tay, dọn xong bát đĩa, cô lại đi gọt hoa quả sẵn. Nhìn cô bận tới mắt mà không hề kêu ca, oán thán, làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát mà trông vẫn ung dung tao nhã, dù mặc tạp dề, nhưng vẫn không giấu được khí chất nổi bật, bà nội Phùng hí hửng, nói:

"Hiệu Nhi, cháu và Dịch Phong quen nhau bao lâu rồi? Nó có nết nết cháu không? Hàng ngày nó có về nhà đúng giờ không?"

"Dạ? Bà nội..."

Nhìn như bà nội chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm thôi nhưng thực ra từ câu đầu chứa ẩn ý riêng. Vì không biết Phùng Dịch Phong đã nói với bà nội thế nào, nên cô cũng không biết trả lời từng vấn đề như thế nào cho thỏa đáng.

"Cái này thì có gì phải do dự chứ? Cháu cứ nói thật, bà nội sẽ ủng hộ cháu."

"Bà nội hòa nhã dễ gần như thế, nên tất nhiên cháu trai do bà dạy dỗ cũng là rồng phượng trong loài người, anh ấy nào có gì để cháu bắt bẻ chứ?"

Hiệu Nhi tăng tốc một hồi, khéo léo như thể mọi thứ đã là mặc định, nhưng trên thực tế lại không nói lộ gì, thực sự khiến bà cụ mặt mày hớn hờ, nở hết cả ruột gan:

"Con bé này, miệng ngọt như bôi mật, làm cho bà già này vui vẻ."

Cô bé hiểu chuyện, nhanh nhẹn nhanh miệng, ăn nói khéo léo, chẳng trách đứa cháu trai luôn không coi phụ nữ ra gì của bà lại đối xử với cô bé đặc biệt như vậy, chắc hẳn là có chỗ hơn người.

"Bà nội..."

Hiệu Nhi đang định nói chuyện, thì điện thoại lại vang lên, vừa nhìn, cô vội nói: "Bà nội, là Dịch Phong, cháu... cháu nghe điện đã nhé."

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ông xã, cục cưng thật thê thảm

Sợ anh gọi điện nói ra chuyện không nên nói, Hiểu Nhi tỏ vẻ xấu hổ, đi mấy bước ra phía cửa, rồi mới ấn nút nghe. Cô vốn định lên tiếng trước, nào ngờ còn chưa kịp nói thì một loạt lời khiển trách ập xuống:

"Em là ốc sên bò à, sao lại chậm chạp như vậy?"

Vừa nghe xong giọng điệu của anh, Hiểu Nhi đã biết quyết định của mình sáng suốt cỡ nào, nhưng bà nội bên cạnh vẫn đang nhìn chăm chăm, nên cô cũng không thể nói lý với anh, chỉ có thể nhẫn nhịn, nũng nịu nói:

"Ông xã, em đang ở nhà bà nội ăn cơm, đang chờ ăn bánh sủi cảo đây. Anh ăn cơm chưa, công việc có mệt không, khi nào thì anh trở về, em và bà nội đều rất nhớ anh."

Vì bà nội đang nghe, cô cảm thấy mình nên tỏ vẻ quan tâm, tất nhiên chủ yếu cô muốn nói với anh là bà nội đang ở đây hãy nói chuyện cẩn thận, bớt sử dụng đi.

Đầu kia, anh vốn vẫn đang bực vì chờ mãi cô không gọi điện, giờ đột nhiên lại nghe thấy giọng nói mềm mại quan tâm còn mang theo chút nũng nịu của cô, Phùng Dịch Phong cảm thấy toàn thân như có dòng suối ấm áp, thái độ cũng lập tức nhẹ nhàng hơn:

"Anh sắp về rồi."

"Ông xã, vậy anh phải chăm sóc bản thân cho tốt nhé, đừng để quá sức, chú ý giữ gìn sức khỏe, chú ý an toàn."

*

Nói chuyện phiếm một hồi, Hiểu Nhi còn hỏi liệu anh có muốn nói chuyện với bà nội không, rồi mới cúp điện thoại: "Ông xã, tạm biệt!"

Không ngờ anh gọi về chỉ để nói chuyện phiếm, cúp máy xong, tìm Hiểu Nhi cũng đập loạn một lúc lâu, cô quay lại bên cạnh bà cụ, hơi ngượng ngùng cúi đầu, nhưng bà nội Phùng lại cười híp cả mắt.

Đúng lúc bánh sủi cảo được múc ra, không có người ngoài, chỉ ba người cùng nhau ăn, thế là, suốt bữa cơm cho đến khi cô rời đi, hầu như mỗi lần bà nội mở miệng đều không thể rời khỏi chủ đề duy nhất... nói dối tông đường.

Về đến nhà, tìm Hiểu Nhi vẫn nhảy nhót tung bừng.

Cô vào nhà, mẹ vẫn đang chờ cô, Hiểu Nhi đưa cho bà hộp sủi cảo tươi và cây rau tề được xếp gọn gàng đẹp mắt, rồi mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Nhưng lên giường rồi, cô lại hưng phấn không ngủ được. Cô lấy điện thoại gửi cho Phùng Dịch Phong một tin nhắn:

[Bởi vì cuộc điện thoại của người nào đó mà cục cưng thật thê thảm...]

Đang sau còn có ba cái cái biểu tượng "Khóc lớn", cô còn tiện tay gửi thêm một cái hình động "giục đẻ", hình chibi của một bé gái đang bị một đám người vây lại, bong bóng chữ trong hình:

[Thời kỳ rụng trứng?][Máy sợi tơ hồng?][Chính sách hai con!]

Đầu bên kia, Phùng Dịch Phong lập tức bật cười lớn, suýt chút nữa phun hết cà phê trong miệng ra ngoài: "Ha ha!"

Từ hình động, anh có thể tưởng tượng được cô đã bị bà nội oanh tạc cho mệt rũ rồi như thế nào, đầu ngón tay anh chuyển động, chữ hiện ra: [Ừ, tiếp tục cố gắng!]

Khi tưởng tượng ra hình ảnh anh và cô có em bé, hình như trong lòng anh cũng không cảm thấy bài xích. Phùng Dịch Phong bỗng cảm thấy mình quả thực là điên rồi:

Anh lại muốn có con với cô?

Phùng Dịch Phong chợt giật mình trước thay đổi của bản thân, sắc mặt không đổi: Lúc trước, chẳng phải là vì tưởng làm cô có em bé nên anh mới cười cô sao?

Khuôn mặt anh phản chiếu trên màn hình tối đen, đôi mắt màu xanh đen vô cùng nổi bật, Phùng Dịch Phong lại mở máy, nhìn hình ảnh "giục đẻ" kia, lại không còn cảm thấy đáng yêu nữa.

Rốt cuộc cô là cố ý hay vô tình? Cô gửi cho anh hình ảnh có ngụ ý sâu xa này... là có ý gì, có phải cũng che đậy tâm cơ của cô hay không?

Lúc này, Hiểu Nhi hoàn toàn không biết tâm trạng của Phùng Dịch Phong đã phát sinh nghịch chuyển long trời lở đất, cô nhìn mấy chữ ngắn gọn, ánh mắt dừng trên hai chữ đầu ấn ý trong ngoặc kép "Cố gắng", còn không kịp kim được mà đỏ mặt.

Chương 35: Chán ghét, sao còn tới?

Đều nói "Tiểu biệt thắng tân hôn", dù chỉ là một cuộc điện thoại ngẫu nhiên cùng mấy tin nhắn, mập mờ vắn vưng, mà lại không khác gì chất kết dính. Lần đi công tác này của Phùng Dịch Phong, không tạo khoảng cách giữa hai người mà vô hình trung còn làm tăng thêm sự lo lắng và nhớ nhung.

Mỗi ngày tan làm có thể về nhà với mẹ, Hiểu Nhi cảm thấy giống như quay về thời độc thân trước kia, công việc phong phú, cuộc sống đơn giản, nên ngày nào Hiểu Nhi cũng cảm thấy vui vẻ.

Thời gian này, phúc lợi mà công ty phát cho nhân viên toàn là nước giặt quần áo, dầu ăn dùng cho gia đình, tất nhiên Hiểu Nhi đều mang tất cả về nhà.

"Tại sao con lại đến đây?" Vừa thấy cô đi vào, còn kéo theo cái vali nhỏ, mẹ Giang cảm thấy trong lòng lo lắng.

"Mẹ, con có còn là con gái ruột của mẹ không? Sao mẹ lại ghét bỏ con như thế?"

Thấy ánh mắt mẹ dừng lại trên vali hành lý, Hiểu Nhi cười nói:

"Con không phải bỏ nhà ra đi đâu, không phải con đã nói với mẹ rồi sao, Dịch Phong đã đi Washington công tác rồi, con ở nhà một mình cũng không có việc gì làm, nên tới ở với mẹ. Chắc công việc hơi khó giải quyết nên anh ấy sẽ ở lại thêm một thời gian, mẹ cũng biết, đi tận Washington không dễ dàng gì."

Cô vừa ra từ ngoài xách vali vào, vừa giải thích: "Đây là phúc lợi công ty phát cho, một đồng nghiệp ở ký túc xá thấy con mang theo không tiện, nên cho con mượn vali. Con tham gia hoạt động nên được thêm một thùng dầu ăn."

"Mẹ không nỡ bỏ con, nhưng nếu con muốn ngày nào cũng ở nhà thì mẹ sẽ khóc thật." Giúp dọn dẹp xong, mẹ Giang đưa tay vuốt ve tóc cho con gái:

"Con đã kết hôn rồi, không thể tùy hứng như trước kia nữa."

"Mẹ, con biết mà, mẹ cứ yên tâm. Nhanh, nhanh, còn có rất nhiều thứ linh tinh đấy ạ, tháng này không cần mua đồ dùng sinh hoạt hàng ngày nữa rồi."

Hiểu Nhi vừa nhét vào trong tay mẹ, vừa thúc giục, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cắt thùng dầu xong, mẹ Giang lại đặt mấy thùng nước giặt quần áo sang một bên, hơi do dự nói:

"Tiểu Nhi, mấy đồ này nhìn có vẻ rất đắt tiền, nếu giữ lại hết, hình như không hay lắm thì phải? Hay là con mang một ít qua bên kia đi, dù có dùng tới hay không thì coi như vẫn là có lòng."

Mẹ Giang hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai nhà, đến bản thân bà trước kia cũng toàn dùng sản phẩm cao cấp, còn các nhãn hiệu bình dân trên thị trường bà không bao giờ để ý tới. Thật ra, bà cũng biết, nhà họ Phùng căn bản không coi trọng những thứ này, loại dầu ăn phổ biến trong siêu thị này, gia đình như thế liệu có dùng không? Nhưng dù sao bộ sản phẩm dầu gội, sữa tắm cũng không phải đồ ăn, hơn nữa cũng được đóng gói đẹp, không đến nỗi quá ỉu xìu.

Cũng bởi vì sự chênh lệch này, nên dù hai đứa không tổ chức hôn lễ, không có bất kỳ hình thức và quá trình nào, nhưng bà cũng không yêu cầu gì. Không phải bà hèn mọn cầu toàn, mà là bà hiểu yếu không thể địch lại mạnh. Hai mẹ con không chỉ đơn độc mà còn vẫn chưa quen với cuộc sống ở đây, chỉ từ khía cạnh đó, hai mẹ con bà đã không có năng lực phản đối. Đi yêu cầu tài sản vật chất từ người khác, không bằng cứ thuận theo tự nhiên, nếu hai đứa có thể bồi dưỡng được tình cảm, có thể tốt đẹp tiến tới thì còn gì tốt hơn.

Đặc biệt ban đầu, hai đứa lầy nhau vì tương có em bé, điều này khiến mẹ Giang luôn cảm thấy lo lắng, trong tiềm thức cũng mong quan hệ của hai đứa đừng bị ảnh hưởng bởi tiền tài và lợi ích, đơn giản hơn, đơn thuần hơn.

Tất nhiên, Hiểu Nhi cũng hiểu những chuyện này, cô suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: "Vậy để con hỏi bà nội xem"

Cô không thể phán đoán được tình hình giữa Phùng Dịch Phong và người nhà, nhưng dù sao anh không ở đây, mẹ Phong cũng không phải mẹ ruột, người cô có thể gần gũi cũng chỉ có bà nội mà thôi.

Chương 36: Nửa đêm đón nàng dâu

Mà Hiểu Nhi nhớ mang máng, hình như rất nhiều vật dụng hàng ngày trong nhà bà nội là nhãn hàng bình dân.

Cô gọi điện cho bà nội, trao đổi qua một chút, Hiểu Nhi nũng nịu một hồi, cuối cùng bà nội Phùng cũng gật đầu, xem như là đáp lễ vì cô đã mang về những cây rau tẻ kia.

Cúp điện thoại, Hiểu Nhi nói luôn:

"Bà nội nói chỉ cần một hộp là được, đúng lúc lát nữa con phải đi ra ngoài, tiện thể con sẽ mang qua. Mẹ, con qua đó, tiện thể ở lại chơi một lúc, có lẽ sẽ về muộn, mẹ ngủ sớm nhé, không cần chờ con."

Cô đang nghĩ, đêm nay phải đến hộp đêm bắt đầu khiêu vũ, còn đang lo không biết kiếm có gì, như thế này cũng tốt.

Lần đầu tiên mẹ đánh cô, cũng là vì biết cô đi hộp đêm khiêu vũ, ba năm, dù đã vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất, nhưng bây giờ cô lại rất cần tiền, hơn nữa khiêu vũ nhiều nhất chỉ mất nửa tiếng, một tuần hai lần, đã có mấy triệu rồi, đây thật sự là lựa chọn tốt nhất đối với cô.

Ăn cơm xong, thu dọn mọi thứ ổn thỏa, Hiểu Nhi lập tức vội vàng rời khỏi nhà.

*

Vì tin nhắn của Hiểu Nhi, Phùng Dịch Phong có hết sức đề xuống cảm xúc của bản thân, vì công việc, anh phải đi công tác nước ngoài cả nửa tháng, cũng không liên lạc với Hiểu Nhi.

Không ngờ, người phụ nữ lần nào gọi điện cũng nói "nhớ anh" mà chẳng chủ động liên lạc lần nào. Dọn dẹp hành lý xong, Phùng Dịch Phong mím môi vẻ không vui.

Trước khi lên máy bay, anh nhìn điện thoại lần nữa, cuối cùng tắt máy với tâm trạng bị đè nén mãnh liệt.

Phùng Dịch Phong về đến nhà là hơn tám giờ tối, anh tắm xong, cảm thấy quá mệt mỏi, nên ngủ thiếp đi. Khi mở mắt ra là hơn mười hai giờ, anh sờ chỗ bên cạnh thấy lạnh ngắt, lại giống mấy đêm không thể chợp mắt lúc ở nước ngoài, anh đứng dậy, đi mở chai rượu vang:

"Người phụ nữ chết tiệt!"

Anh không về thì cô cả đêm cũng không về ngủ sao? Chẳng biết gọi điện thoại hỏi thăm anh gì cả? Nếu anh không liên lạc có phải cô định ngủ mãi ở nhà mẹ đẻ hay không?

Phùng Dịch Phong không biết, thật ra hôm sau tan làm, Hiểu Nhi đã trở về quét dọn một lượt. Hơn nửa tuần đầu, vào ngày đã hẹn, cô có trở về ở một đêm. Sau đó thấy anh không về, cô lại về nhà mẹ ngủ, hơn nửa trong tiềm thức, cô cũng định cách ngày lại về xem một lần, nếu anh có về mà không báo cho cô, cô cũng có thể từ đầu vết để lại mà biết. Cô căn bản không dám làm phiền anh, lại thêm bận quá, làm cô quên mất vấn đề này.

Phùng Dịch Phong cầm ly rượu lên, nhưng lại không uống, anh thở phì phò dần mạnh cốc rượu xuống:

"Rõ ràng đã trở về rồi, sao anh phải ngược đãi bản thân mượn rượu để ngủ chứ?"

Anh thay quần áo, rồi gọi điện cho Hiểu Nhi. Hiểu Nhi đang mơ màng ngủ, tay lần lần lấy điện thoại, mắt vẫn nhắm tịt:

"Alo..."

"Nửa tiếng nữa ở dưới nhà chờ anh, anh đến đón em."

"Gi?"

Hiểu Nhi hừ một tiếng, trở mình, lầu bầu nói: "Đón tôi...? Làm gì? Thần kinh! Đón tôi?"

Cô lập tức bật dậy theo phản xạ, chớp chớp mắt, nắm chặt điện thoại trong tay, nhưng màn hình cũng đã tắt ngúm, cô nhìn xong, hoảng hốt một lúc mới từ từ mở máy.

Phùng Dịch Phong!

Không phải cô nằm mơ, anh đã trở về rồi.

Mười hai giờ hai mươi phút.

Làm phiền giấc ngủ của người khác, cái tên điên này, nửa đêm còn đón cô làm gì?

Hiểu Nhi vò vò tóc, ngáp một cái, rồi lại nằm ngửa ra ngủ gật, lúc bừng mở mắt ra đã là mười hai giờ bốn mươi phút rồi. Cô vội vàng xuống giường, thu

dọn một chút, viết cho mẹ lời nhắn vào tờ giấy thật to rồi dán chỗ dễ nhìn trong phòng, cô rón rén bật đèn pin đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiểu biệt thắng tân hôn

Vì là buổi tối nên Hiểu Nhi chỉ mặc thêm một chiếc áo khoác rộng bên ngoài bộ đồ ngủ, xách theo chiếc túi đựng đồ dùng cá nhân đơn giản, đi dép lê xuống lầu.

Phùng Dịch Phong quẹo tay lái, thấy một người đang vừa đi vừa ngáp, uể oải như dân tị nạn đi ra, dáng vẻ vừa luộm thuộm vừa kho coi. Anh không nhấc còi mà chỉ nhả đèn làm tín hiệu, xe vừa mới dừng lại bên đường thì một người ngật ngà ngật ngưỡng leo lên xe, vứt đồ sang một bên rồi co chân đóng cửa xe lại.

Cô nằm ngả ra ghế trông chẳng khác nào một đồng bụi nhùi vừa mới được nhét vào chiếc xe yêu quý của anh, sự chán ghét hiện rõ trên mặt Phùng Dịch Phong: Ô đầu chui ra một cái ô thô phỉ vậy trời? Lối thôi lếch thếch quá?

Vì buồn ngủ đến mù người nên vừa lên xe, Hiểu Nhi liền làm tổ ở vị trí thoải mái nhất:

"Ông xã về khi nào thế? Gọi điện thoại trước cho em rồi em tự về cũng được mà, trẻ thế này anh chạy xe đến làm gì!"

Hiểu Nhi ôm cánh tay anh, cọ cọ, làm nũng: "Cực khổ cho ông xã rồi! Đều tại em không tốt... Chúng ta về nhà thôi!"

Thấy cô gật gà gật gù, buồn ngủ dựa vào mình, câu mắng ra đến miệng rồi, Phùng Dịch Phong đành nuốt lại vào bụng, anh chỉnh trang lại quần áo cho cô, cài dây an toàn cho cô.

"Ngồi yên nhé!"

"Dạ!" Hiểu Nhi ngoan ngoãn gật đầu xong còn khuyến mãi thêm một nụ cười tươi rói: "Về nhà thôi!"

Về nhà?

Lần thứ hai nghe được hai chữ này, trái tim của Phùng Dịch Phong khẽ run lên, anh cảm thấy vui vẻ khi nghe thấy giọng nói hào hứng, phấn khích của cô.

Cô cũng muốn trở về sao? Cô xem nơi ấy là nhà sao?

Xe đã lăn bánh mà trái tim Phùng Dịch Phong vẫn có cảm xúc khó tả, suốt đường đi, nụ cười thường trực trên môi anh, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ đang ngủ bên cạnh. Dù đang đi trên đường vắng tanh nhưng anh không cảm giác cô đơn! Nhìn người phụ nữ bên cạnh vẫn còn mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, chất vải thô rê tiền, bỗng nhiên anh không cảm thấy chướng mắt nữa.

Xuống xe, Phùng Dịch Phong liền xách túi đựng đồ cá nhân của cô theo.

Nửa ngủ nửa mê, cả đoạn đường, Hiểu Nhi cứ mơ mơ màng màng.

Lên lầu, hai chân Hiểu Nhi như tự có ý thức, cô cởi áo khoác xong liền đi thẳng về phía giường, vừa mới nhìn thấy chiếc giường xa hoa bằng da thật, cô đột ngột dừng bước, đứng ngây ra đó vài giây rồi quay người đi về phía tủ quần áo.

Phùng Dịch Phong đang đứng bên cạnh thấy cô tự dưng đứng sững ra như cương thi liền có cảm giác bầu không khí trong phòng trở nên khác lạ. Vừa định nói gì đó thì thấy cô đã cầm áo ngủ bằng tơ tằm đi vào phòng tắm. Lúc cô bước ra, giống hoàn toàn biến thành người khác, chớp mắt đã từ hình tượng ăn mày thành một người phụ nữ gọi cảm, xinh đẹp và cực kỳ quyến rũ, Phùng Dịch Phong như nín thở vì cô.

Có lẽ cũng nhận ra quần áo trên người mình cũ nát quá rồi nên Hiểu Nhi cũng chẳng cho vào ngăn tủ mà chỉ vo lại rồi cho vào cái giỏ đựng đồ bên cạnh, sau đó đuổi người một cái, cô ngật ngưỡng đi về giường. Phùng Dịch Phong thì cứ đứng im nhìn cô, hoàn toàn bị cô ngớ lợ.

Cảm giác cô chỉ đơn thuần là đổi chỗ ngủ, chắc không phải cô tưởng bản thân đang mộng du đấy chứ!

Thay đồ ngủ xong, Phùng Dịch Phong mới thông thả leo lên giường.

Hình như cảm nhận được điều gì đó, Hiểu Nhi khẽ nhúc nhích, cuối cùng cô cũng mở mắt ra rồi nhồm đậy, miễn cưỡng hôn nhẹ lên môi anh như chuồn chuồn đập nước:

"Ông xã, ngủ ngon!"

Vốn dĩ anh không muốn cùng cô làm chuyện ấy khi đã trẻ thế này nhưng đột nhiên, Phùng Dịch Phong mất kiểm chế, không tự chủ được mà vuron bàn tay mờ ám của anh sang...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thưởng chuyên cần của bà xã

Cuối cùng Hiểu Nhi vẫn bị người nào đó ngang nhiên đánh thức, ngọn lửa ham muốn dồn nén bấy lâu đã xua tan đi đêm tối lạnh lẽo, đồng thời cũng hâm nóng hai trái tim quạnh quẽ bấy lâu, nồng cháy, triều miên cả đêm.

Tối tận lúc hùng đông, cuộc mây mưa cuồng nhiệt ấy mới đi đến hồi kết.

Như vừa mới thoát ra khỏi cuộc rượt đuổi với quỷ dữ, Hiểu Nhi bần rần toàn thân, rồi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, lần thứ hai tỉnh dậy là do vì bị cuộc điện thoại của cô nàng đồng nghiệp Lã Tiểu Mai đánh thức.

"Mai à?" Tuy đã tỉnh giấc nhưng cô vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn.

"Chị Nhi, chị đang làm gì vậy? Em gửi cho chị nhiều tin nhắn thế mà sao chị không trả lời em? Hôm nay, phòng mình họp bàn về kế hoạch tháng sau, sẵn tiện thảo luận về mấy dự án hợp tác với các tập đoàn lớn nữa? Trưởng phòng đang nhắc chị kia..."

Cuộc điện thoại chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt vào mặt, Hiểu Nhi lập tức tỉnh ngủ:

"Chuyện đó, chuyện đó, nhà chị có việc đột xuất, mãi việc quá nên quên mất! Mai, chị sẽ gọi điện thoại cho trưởng phòng, em giúp chị bổ sung viết đơn xin nghỉ nhé, chắc là chị sẽ đến muộn một lúc! Nhờ em nhé..."

Cúp điện thoại xong, Hiểu Nhi liền quỳnh quáng hết cả lên.

Cô gọi điện cho quản lý, tìm có đề giải thích, bị phê bình một lúc, nhưng cũng coi như là êm xuôi. Khi tỉnh táo hẳn, cô mới phát hiện, đã mười rưỡi sáng rồi.

"Chết cha! Thưởng chuyên cần tháng này của mình!"

Đang ảo não thì một cánh tay vòng qua eo cô, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống vai, cùng lúc đó, một giọng nói trầm thấp nam tính nhưng cũng rất êm tai cất lên:

"Chào buổi sáng, em yêu!"

Ăn no uống đủ lại còn được ngủ một giấc ngon nên tâm trạng của Phùng Dịch Phong tốt vô cùng.

Hiểu Nhi trẻ môi, tức muốn khóc, cô quay lại, đấm thùm thụp vào người anh: "Đều tại anh, tại anh hết, tiền thưởng chuyên cần tháng này của em một đi không trở lại rồi, ấn tượng tốt đẹp bấy lâu bị hủy hết rồi, lại còn bị quản lý phê bình nữa chứ!"

Nửa đêm còn chạy đến đón cô thì cũng thôi đi, vậy mà vừa về đến nhà còn hành cô một muốn chết, nếu không phải tại anh không chịu kèm chế, làm cô sức cùng lực kiệt thì cô đâu có mệt đến mức ngủ quên chứ?

Lần này đúng là bị anh hại rồi!

Cô sực nhớ ra chuyện mình nửa đêm chạy ra khỏi nhà, không biết mẹ có nhìn thấy giấy nhắn cô để lại không. Cô quay người sang, lấy điện thoại gọi về nhà, để giải thích với mẹ một tiếng.

Thấy cô đặt điện thoại xuống, Phùng Dịch Phong bĩu môi, về mặt ám ức, anh ôm lấy cô, giọng nói dịu dàng nịnh nọt:

"Được rồi, đừng giận nữa mà! Là anh sai, anh sẽ bù cho em gấp đôi được không nào?"

Hiểu Nhi chỉ mỉm môi chứ không lên tiếng.

Cầm di động lên, Phùng Dịch Phong thật sự tặng cho cô một bao lì xì siêu to khổng lồ!

[Tiền thưởng chuyên cần của bà xã]?

Vốn dĩ cứ tưởng rằng anh muốn chọc cho cô vui nhưng khi Hiểu Nhi tiện tay mở ra xem thử thì thấy được một khoản: 27 triệu?

Nhiều thế?

Cô giật mình nhìn lại: "Quá sáu trăm nghìn là phải chuyển khoản mà nhì?"

Tuy rằng suốt ba năm qua, cuộc sống gia đình cô rất khó khăn, nhưng trải qua nhiều chuyện, cô càng hiểu rõ, chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ. Cho nên, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ tham tiền của người khác, bởi vì cô hiểu quá rõ, lấy tiền của người ta rồi bản thân sẽ phải trả giá nhiều hơn! Đột nhiên được li xì cho số tiền lớn như vậy, cô không quen cho lắm.

"Sao vậy? Vẫn còn nghi ngờ số tiền li xì mà anh cho em sao?" Đúng là cô bé ngốc nghếch!

Sau đó, Phùng Dịch Phong lại gửi cho cô một cái nữa, Hiểu Nhi nghe tiếng chuông báo nhưng không dám click vào, cuối cùng vẫn là Phùng Dịch Phong click hộ cô.

Ước chừng gửi cho cô chỉ có nhiều chứ không ít, anh mới nói: "Gấp đôi rồi! Em không được tức giận nữa nhé!"

Chẳng phải số tiền thưởng chuyên cần này còn nhiều hơn cả tiền lương của cô rồi sao! Trong lòng tuy vẫn có cảm giác không thoải mái lắm nhưng nghĩ tới chuyện đúng là cô đang thiếu tiền, nên cuối cùng, không ra vẻ nữa, nhưng ánh mắt rừ xuống chất chứa điều khó nói.

Lúc này, điện thoại của Phùng Dịch Phong đổ chuông...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Muốn ‘ăn’ em

Là Mạc Ngôn, trợ lý riêng của anh gọi đến, chủ yếu là hỏi về một vài chuyện của công ty. Phùng Dịch Phong nhìn đồng hồ, rồi nói:

“Buổi chiều tôi sẽ qua đó, chi tiết thì đợi về công ty rồi nói!”

“Được, vậy tôi sẽ xử lý những chuyện khác trước, đúng rồi, vẫn còn một chuyện...” Đang nghĩ xem nên nói như thế nào, bỗng Mạc Ngôn nghe thấy có tiếng ho của phụ nữ truyền từ điện thoại ra, anh ta đờ ra.

“Sao vậy?”

Mạc Ngôn phản ứng lại, lắc lắc đầu, rồi mới khẽ nói: “Cậu Tần và cậu Lục nói muốn anh sắp xếp thời gian ... gặp họ!”

Khoảng thời gian này, anh ấy lại ở cùng với phụ nữ? Mạc Ngôn không dám tin vào đôi tai mình nữa, nhéo mạnh vào đuôi một cái.

“Được, tôi biết rồi!”

Cúp máy, Phùng Dịch Phong quay người lại, thấy Hiểu Nhi đã tắm rửa xong, đang thay quần áo, dưới ánh nắng, đóa hoa màu đen trên bả vai cô như nở rộ, toát lên sự mê hoặc và bí ẩn.

Dường như bị sự bí ẩn đó quyến rũ, anh quay người lại, bước đến khẽ ôm cô vào trong lòng, ánh mắt rơi xuống bờ vai trần quyến rũ:

“Sao lại xăm bông hoa như vậy? Nhìn thôi đã khiến anh muốn ‘ăn’ em rồi!”

Bông hoa anh tức màu đen, là loài hoa kịch độc, đẹp đẽ nhưng tà ác, gọi cảm! Giống với người phụ nữ của anh, cho người ta một loại cảm giác, đẹp đẽ mê người nhưng một khi chạm vào sẽ bị nghiền.

Ngước mắt lên, Hiểu Nhi giống như bị điểm trúng huyệt đạo, hàng mi dài khẽ chớp chớp, cơ thể trở nên cứng ngắc:

“Vết sẹo ... hơi lớn, màu sắc khác thì không thể che được hết, nên em chọn bông hoa màu đen!”

Nếu như sớm biết được ba năm sau sẽ có kết cục như này, năm đó cô đã chịu đau mà xóa nó đi rồi; nhưng mà từ đầu đến cuối cô vẫn không nỡ, cuối cùng chọn cách này để che đi. Trong tiềm thức của cô, không nhìn thấy, không có nghĩa là không tồn tại, đời này của cô chỉ yêu đương đúng lần đó, là mỗi tình đau đến khắc cốt ghi tâm.

Không nghĩ đến những chuyện trong quá khứ nữa, Hiểu Nhi để mặc nó trôi đi, cô đáp: “Nếu như anh cảm thấy không thích hợp, em có thể xóa nó đi!”

Dù sao, bởi vì hình xăm này mà cô không chỉ một lần bị người ta đánh giá không hay.

Thật ra một năm nay, mẹ cô vẫn luôn tích cực giới thiệu bạn trai cho cô, thậm chí nói chuyện với hàng xóm cùng khu cũng có thể tìm được một đối tượng

cho cô xem mắt. Hai năm trước, bởi vì cuộc sống khó khăn, mẹ cô thật sự muốn cô bắt đầu đoạn tình cảm mới. Cô cũng từng thử qua, nhưng người đàn ông duy nhất mà cô có chút thiện cảm thì lại bởi vì một nửa hình xăm lộ ra lúc cô mặc váy mà anh ta đã đánh giá cô, thậm chí còn không buồn nghe cô giải thích.

Kết luận cuối cùng của anh ta về cô chính là – giả dối, trong ngoài bất nhất, ăn chơi chán rồi thì tìm một người đàn ông thật thà để đổ vỏ! Anh ta không muốn tiếp tục!

Đáng cười là, bọn họ cũng mới quen nhau chưa đầy hai tháng, cũng mới gặp mặt vài ba lần!

Phùng Dịch Phong vẫn chưa tỏ thái độ gì, Hiểu Nhi khẽ thở ra một hơi: “Tuy em sợ đau, nhưng em không muốn chỉ vì cái này mà anh nghĩ em là một người không đáng hoàng...”

Có thể nhìn ra được, cô dường như không hề muốn xóa nó đi, Phùng Dịch Phong nhéo nhéo má cô: “Đồ ngốc, anh không phải người suy nghĩ nông cạn như vậy!”

Cô đáng hoàng hay không, anh nhìn ánh mắt cô là biết!

Nghĩ đến điều này, Phùng Dịch Phong lại cảm thấy bối rối: Lần đó thật sự là lần đầu tiên của cô sao! Sao lại chạy lên giường của anh chứ? Còn cả việc cô mang thai giả, và cả cuộc hôn nhân bây giờ của bọn họ nữa? Sự chân thật này của cô khiến anh có thiện cảm, là do diễn xuất của cô quá tốt sao? Hay là cô chỉ là một người vô tội chẳng may tiến vào cuộc sống của anh?

*

Trong lòng anh lại một lần nữa dấy lên nghi ngờ, chút thiện cảm vừa mới lóe lên, Phùng Dịch Phong đã mạnh mẽ dập xuống!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đẹp cho chồng xem

Bỗng nhớ ra gì đó, anh quay người lại, lấy một chiếc hộp ra: “Quà!”

Hộp Dior?

Trước kia cô rất thích nhãn hiệu này!

Không ngờ anh sẽ mua quà cho mình, Hiểu Nhi rất vui mừng. Cô mở ra xem, bên trong là một hộp son, đủ mười tám màu, phía dưới còn có ba lọ nước hoa mini, tinh tế giống như một sản phẩm nghệ thuật, đến chiếc hộp cũng tỏa ra hương thơm.

“Lãng phí! Có ai mua son như thế này đâu! Có điều, em rất thích!”

Bình thường đi làm, cô cũng cần trang điểm, son môi là món đồ thiết yếu, cũng là thứ mà cô dùng nhiều nhất, Có những lúc thời gian gấp rút, cô chỉ đánh son là xong.

Không phải màu son nào cũng hợp với cô, nhưng cô biết, anh đã có lòng rồi. Ôm chặt anh, Hiểu Nhi nhón chân, hôn khẽ lên môi anh:

“Cảm ơn anh!”

Trong lòng dâng tràn hạnh phúc, Hiểu Nhi có ảo giác mình được cưng chiều, so sánh phần miêu tả màu sắc của từng thỏi son, cô chọn một màu bình thường hay dùng, mở gương ở hộp ra, thoa son:

“Ông xã, đẹp không?”

Môi của cô, ẩm ướt mềm mại, vô cùng đầy đặn, căng mọng, hình dáng môi rất tự nhiên, quyến rũ và có cả một chút đáng yêu, tràn đầy cảm giác mị hoặc nhưng lại không dễ dãi.

Đứng ở góc độ của một người đàn ông, cô quả thật hoàn mỹ đến không có gì để soi mói. Dáng người vừa vặn, từng bộ phận trên cơ thể đều đẹp, đặc biệt là khi trên giường, cô là một vụ vật khiến anh mất hồn.

Khẽ ôm lấy cô, Phùng Dịch Phong cắn nhẹ vào tai cô: “Rất quyến rũ! Đột nhiên có hơi hối hận rồi...”

“Hả?”

“Không nên mua món quà có thể câu hồn đoạt phách người khác này cho em!”

Anh chưa từng mua quà cho phụ nữ, thật ra anh vốn dĩ cũng không có ý thức về việc này. Món quà này là ngẫu nhiên mà thôi, anh đi ăn bữa cơm xã giao, lúc trở về, có đi vào trung tâm thương mại cùng bạn. Anh gặp một đôi tình nhân, người đàn ông mua cho cô gái kia một thời son, mà cô ấy đã cười rất vui vẻ, còn ôm lấy người đàn ông đó hôn vài cái khen ngợi, làm ai đi qua cũng phải chú ý nên anh cũng muốn mua về tặng cô.

Nhưng anh không biết chọn màu gì, nhân viên bán hàng có gợi ý nhưng anh cũng không chắc nó có hợp với cô hay không, liền dứt khoát mua mỗi màu một thời, còn bảo cửa hàng gói vào một hộp quà tinh tế. Đây là phiên bản giới hạn, dù sao muốn mua hết tất cả cũng phải đợi chuyển hàng về, anh đã phải đợi mất ba ngày trời.

Khẽ mỉm cười, Hiểu Nhi cười đến mức híp mắt lại: “Hihi! Chỉ đẹp cho ông xã xem thôi!”

Món quà này làm Hiểu Nhi vui vẻ không thôi, không phải bởi vì đó là món quà hàng hiệu, mà vì anh đã nhớ đến cô!

Được người khác nhớ đến là một cảm giác hạnh phúc khó nói bằng lời.

Ăn xong bữa trưa, hai người mới đi làm.

*

Tại công ty quốc tế Trắc Việt, ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc, trao đổi công việc với Mạc Ngôn xong, Phùng Dịch Phong nói: “Chuyện ở khách sạn lần trước, đã có manh mối gì chưa?”

Bất được nụ cười lướt qua rất nhanh trên môi anh, Mạc Ngôn kinh ngạc một lúc, rồi lắc đầu:

“Tôi đã kiểm tra phòng an ninh, camera không ghi lại bất cứ thứ gì cả, camera bị chỉnh quay đi nơi khác, chắc là đã có âm mưu từ trước. Ngày hôm đó khách sạn có rất nhiều khách hàng, còn có vài buổi tiệc lớn, vậy nên, nhân viên cũng rất phức tạp, nhưng công ty vẫn chưa xảy ra bất cứ động tĩnh khác thường nào. Phía bên cô Giang tôi cũng đã cho người đi tìm hiểu, cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường, mối quan hệ xung quanh cũng rất đơn giản, cũng không liên quan đến chúng ta lắm! Cá nhân tôi nghiêng về... khả năng chỉ là cuộc gặp phong hoa tuyết nguyệt ngẫu nhiên mà thôi!”

Phùng Dịch Phong trung mắt nhìn anh ta, Mạc Ngôn cúi đầu, khẽ ho hai tiếng:

“Đúng rồi, cuộc gặp mặt bên Đông Phương Khuynh Thành, anh Tần có hỏi anh, bao giờ thì anh có thời gian rảnh? Tuần sau anh ấy phải đi công tác rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thăm, thăm, thăm!

“Ngày kia đi!”

Nhìn qua lịch trình, Phùng Dịch Phong nói: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy! Hạng mục Công viên Thế Giới không thể xảy ra bất cứ sai sót nào, cậu vất vả một chút, quan sát chặt chẽ vào!”

“Tôi hiểu! Yên tâm!”

Sau khi Mạc Ngôn ra ngoài, Phùng Dịch Phong lại không kiềm chế được mà nở nụ cười: Cuộc gặp mặt phong hoa tuyết nguyệt ngẫu nhiên sao?

Không ngờ có một ngày, anh lại có liên quan đến những từ ngữ này! Nghĩ đến người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng kia, đột nhiên, anh có chút mong chờ, mong là, mọi thứ chỉ thật sự đơn thuần là như vậy!

*

Phía bên kia, Hiểu Nhi đến công ty liền bắt đầu thu dọn hậu quả.

Cố gắng bao lâu nay suýt thì bị phá hủy rồi, vận may của cô gần đây quả thực có giảm đi không ít. Cô chọn đúng ngày không nên xin nghỉ làm nhất để nghỉ, còn bị từ sếp lớn đến quản lý cấp trên trực tiếp bắt được lỗi, chỉ trong một buổi chiều, cô đã thật sự trở thành “nhân vật nổi tiếng” và “diễn hình” của công ty rồi.

Nhưng ai biết được là sếp lớn lại đến dự thính cuộc họp thường lệ của bọn họ chứ?

Thảm! Thảm! Quá Thảm!

Trở về chỗ làm việc của mình, Hiểu Nhi giống như vừa đi đánh một trận lớn về, toàn thân mệt mỏi.

Đang pha cốc cà phê uống lấy lại tinh thần thì Lã Tiểu Mai len lén tiến đến gần cô: “Chị Nhi, sao vậy? Quản lý không làm khó chị chứ?”

Hiểu Nhi gật đầu, vẻ mặt ỉu xiu: “Vấn Ồn! May mà bình thường hay thấp lương, nếu không, lần này có khả năng là phải dọn đồ đi rồi!”

“Không đâu, chị được mọi người quý, lại vừa siêng năng, vừa có năng lực tốt, quản lý không nỡ để chị đi đâu! Có điều, chị đừng trách chị ấy, cũng đừng giận! Cuộc họp hôm nay, chị không có mặt, có vài chuyện chủ nhiệm không nắm được hết, liền bị sếp lớn phê bình, khó tránh tâm trạng không vui!”

“Chị không đâu, chị biết là chị ấy rất chiều cổ chúng ta, tuy có những lúc hơi nghiêm khắc, nhưng những lúc xin thương cho chúng ta, chị ấy cũng rất cố gắng! Chị ngưỡng mộ chị ấy còn không kịp, chị ấy cũng là tấm gương để chị học hỏi! Là do chị làm không tốt... sao trách ai được chứ? Ài, chỉ là có hơi buồn một chút, chuyện đã lan khắp công ty rồi...”

Thở dài một hơi, Hiểu Nhi không nhận được mà mắng thầm người nào đó một trận ra trò, đều tại tên lưu manh kia, hại cô bị oan uổng đến mức độ này!

“Đừng buồn nữa, em mời chị ăn kẹo này!”

Đưa cho Hiểu Nhi hai viên kẹo socola, Lã Tiểu Mai nói tiếp:

“Mách chị một cách để sửa chữa sai lầm, công ty chúng ta chẳng phải rất muốn hợp tác với công ty lớn sao? Nếu như chị có thể tìm được một đối tác lớn, chẳng phải là sẽ nở mày nở mặt sao? Bây giờ bọn họ đang thương lượng, làm thế nào để có thể giải quyết được vấn đề này đó! Nếu như có thể hợp tác lâu dài với công ty của một trong bốn thiếu gia hot nhất hiện nay hoặc với một công ty lớn có chút danh tiếng cũng được, vậy thì mỗi năm ít nhất cũng kiếm được lợi nhuận hàng tỷ cho công ty, lúc đó có vênh mặt lên mà đi cũng không sao cả! Vì vậy... cố lên!”

Nói xong, Lã Tiểu Mai tiếp tục quay trở về tụ tập buôn chuyện, Hiểu Nhi ngơ ra hai giây: Bốn thiếu gia? Bốn gia tộc lớn Đông - Phùng, Tây - Tần, Nam - Trình, Bắc - Lục đó sao?

Phùng Dịch Phong!

Đúng là một người làm quan, cả họ được nhờ mà!

Tìm cô đột nhiên đập nhanh hơn, nhưng lại bị một cảm xúc khác nhanh chóng nhấn chìm xuống.

Nếu như nói là trước kia cô không hiểu rõ, nhưng bây giờ, cô đã hiểu hết mọi thứ rồi, cho dù có lợi thế này, cô không muốn dùng đến, cũng không dám dùng.

Cô không quên được lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, anh bóp cổ cô, làm cô có cảm giác cận kề với cái chết! Một người đàn ông như anh, cô vốn dĩ không thể chọc vào, trong tiềm thức, cô cảm thấy, quan hệ của hai người càng đơn giản, càng ít rắc rối, có lẽ sẽ càng an toàn với cô hơn!

Nhưng mà, nghĩ đến người mà bọn họ phải nịnh bợ là chồng của mình, cô chợt có một loại cảm giác tự hào.

Dù sao, cô cũng chỉ suy nghĩ vẩn vơ vậy thôi.

Đang suy tư, chuông điện thoại reo lên, Hiểu Nhi mới bừng tỉnh: “Quản lý Đàm?”

“Tôi ngày kia? Nhảy? Được, không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sủi cảo mà cô gói

Người gọi đến cho cô là quản lý của hộp đêm nơi mà cô làm thêm, nghe nói là có một cuộc hẹn trước quan trọng, muốn cô đến đó khiêu vũ, bình thường là sẽ được nhân đôi lương, lần này lại còn là nhảy vào lúc trước mười giờ, điều này đối với cô mà nói, giống như là trúng thưởng vậy, quá tốt rồi!

Cúp máy, Hiểu Nhi vui đến suýt chút nữa cười thành tiếng:

Phúc họa có số, ông trời quả nhiên công bằng mà! Nhớ đến hai cái li xì to dùng mà sáng nay Phùng Dịch Phong gửi cho cô, lại thêm sắp được nhận gấp đôi lương công việc làm thêm, cô đột nhiên cảm thấy mình cũng không quá đen đủi!

Bởi vì không dám đến hộp đêm quá nhiều, cho dù là công việc làm thêm, tính ra, một tháng cô cũng chỉ đi có sáu ngày, trung bình hai lần một tuần, cách một tuần đi một lần, cô nghĩ, thế thì thỉnh thoảng về muộn một lần, cũng sẽ không bị nghi ngờ.

Đặng nhập vào mạng, kiểm tra tài khoản tiết kiệm của mình, tính toán một lúc, cô suy nghĩ: Tuy chưa được dư giả cho lắm, nhưng bớt ăn bớt mặc, thì thoảng dùng thế tin dụng, chắc là vẫn ổn!

Tan làm, cô lại chạy một chuyến đến bệnh viện thăm ba, tự lắm bầm một mình:

“Ba, con gái đã trưởng thành rồi, không còn là một cô nhóc tùy hứng, ngây thơ chỉ biết yêu đương nữa! Bây giờ con đã biết nấu cơm, biết giặt quần áo, cũng có thể chăm sóc cho mẹ... Bây giờ, tuy cuộc sống hơi vất vả, nhưng lại cho con biết được trước kia ba gánh vác cả gia đình mình vất vả như thế nào!”

“Ba, con gặp được một người đàn ông rất tốt, chúng con kết hôn rồi! Con rể của ba rất giàu, đối xử với con cũng rất tốt, anh ấy đi công tác còn mua cho con son Dior mà con thích nhất nữa, một hộp rất lớn... Giống như ba trước kia vậy, đi công tác về lần nào cũng sẽ mua quà cho con, thứ gì cũng mua đủ màu sắc! Ba yên tâm đi, con sẽ rất kiên cường, sẽ không dễ dàng gục ngã đâu, ba, đợi ba khỏe rồi, hãy thay con chống đỡ! Có ba, con với mẹ mới có chỗ dựa!”

“... Chỉ cần một nhà chúng ta có thể ở bên nhau, có giàu hay nghèo, có ở đâu cũng không quan trọng, có tay có chân chúng ta không chết đói được. Bây giờ con và mẹ sống rất hạnh phúc, ba, ba hãy mau mau khỏe lại! Con và mẹ đợi ba!”

*

Giúp ba xoay người lại, rồi ngồi thêm một lúc nữa, Hiểu Nhi mới đứng dậy rời đi.

Trên đường về nhà, đột nhiên cô nhớ ra bà nội nói Phùng Dịch Phong thích ăn sủi cảo, thời gian vẫn còn sớm, cô liền chạy đến siêu thị, mua một ít rau xanh và tôm nõn.

Mua hơn nửa cân tôm về nhà đếm, cũng chỉ có ba mươi hai con, hai người ăn có vẻ hơi ít, một người thì chắc là đủ, cô tính toán một lúc, liền bắt đầu chuẩn bị.

Vừa gói sủi cảo xong, đang suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại hỏi anh có về nhà hay không thì Hiểu Nhi nghe thấy tiếng mở cửa, tay vẫn đang cầm miếng bột liền chạy ra ngoài:

“Ông xã, anh về rồi?”

Mừng khắp khỏi chạy đến, đang định đưa tay nhận lấy túi văn kiện trên tay anh, như giờ ra nửa chừng, cô lại thu tay về: “Anh thay quần áo trước đi! Sủi cảo gói xong rồi, em đi nấu!”

Cô quay người đi vào trong bếp, bước chân vui vẻ như đang bay vậy.

Bất giác, Phùng Dịch Phong khẽ nở nụ cười.

Thay quần áo xong, Phùng Dịch Phong vào phòng ăn, Hiểu Nhi cũng vừa đặt đĩa sủi cảo xuống bàn, bát đũa và nước chấm cũng đã bày xong.

“Ông xã, nhanh lên, nhân lúc còn nóng, thử tay nghề của em đi!”

Đẩy chiếc đĩa qua gần anh, Hiểu Nhi chưa động đũa mà híp mắt lại đầy vui vẻ, nhìn đĩa sủi cảo nóng hôi hổi, trái tim cô như được thứ gì đó lấp đầy, Phùng Dịch Phong cầm đũa lên, nhưng lông mày đột nhiên nhăn lại...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nỗi giận vô cớ

"Sao thế?" Rất khó ăn sao?

Nhìn vẻ mặt của anh, Hiểu Nhi theo bản năng đưa đũa ra gắp một miếng ăn thử, cô vẫn chưa nói xong đột nhiên “choang” một tiếng, đĩa thức ăn đã bị Phùng Dịch Phong hất xuống đất.

"Rốt cuộc em đang rắp tâm chuyện gì?"

Sủi cảo nhân hẹ trộn trứng gà và tôm nõn, lại còn kèm theo vị “tiêu đen” đặc biệt nữa. Phùng Dịch Phong cảm xúc bùng lên, anh dần đũa xuống bàn, sắc mặt thay đổi: "Đừng giờ trò với tôi. Mặc kệ làm sao cô biết được, cho dù tôi cưới cô rồi, cũng sẽ không thay được gì đâu!"

Anh nói xong đứng dậy đi ra cửa.

Nhìn sùi cỏ bị vứt nát bét dưới đất, Hiểu Nhi tức giận đến muốn đánh người: "Phùng Dịch Phong, anh nổi điên gì chứ? Nếu anh không thích thì đừng ăn. Tại sao lại làm như vậy? Anh quả thật là vô lý mà!"

Phùng Dịch Phong vùng vằng bước nhanh ra khỏi cửa.

Hiểu Nhi ngồi xồm xuống vừa buồn vừa tủi thân, nước mắt tuôn như mưa: Cả một đĩa sùi cỏ nhân sâm ngon, cô còn chưa nỡ ăn cái nào, đã bị anh làm hỏng thế này.

Đúng là quá lãng phí!

Cô nhặt lên, trong lòng giống như đang chảy máu, đây chính là tâm ý và là tâm huyết của cô. Vì đĩa sùi cỏ nhân sâm này là làm cho anh ăn nên cô lựa những con ngon nhất, mất 150 nghìn đó, sắp bằng tiền ăn một tuần của cô rồi.

Sau khi quét dọn sạch sẽ sàn nhà, Hiểu Nhi mới đi đến bên cạnh thùng rác, đột nhiên tiếng đóng cửa rầm rầm truyền tới, cô cũng theo đó mà run lên bần bật.

Anh đi rồi?

Đúng là chẳng hiểu ra sao! Đang yên đang lành nổi nóng gì chứ?

Nhớ lại những lời của anh nói Hiểu Nhi nghĩ mãi cũng không ra, nhưng cô cũng không tránh khỏi cảm thấy vô cùng oan ức.

Ráp tâm? Anh cho rằng cô muốn thăng tiến, muốn tiền hay là lợi dụng gì anh? Cô chỉ là cảm kích món quà của anh nên muốn làm đồ ngon cho anh ăn mà thôi.

May mà cô cũng chưa từng mở lời xin anh điều gì. Thế mà anh đã nghĩ xấu về cô như vậy rồi.

Đi đổ rác mà Hiểu Nhi ảm ức khóc thút thít, cổ nuốt nước mắt vào trong: "Không ăn thì không ăn! Sau này đỡ phải lãng phí!"

Hiểu Nhi trở lại bàn, ăn đĩa sùi cỏ rau hẹ trộn trứng gà đã nguội ngắt, cổ họng cô nhẹn không được đau xót.

Cô đứng là ăn no rửng mỡ không việc gì làm. Sớm biết thế cô ăn một mình cho rồi.

Đêm nay, Phùng Dịch Phong không trở về, Hiểu Nhi cũng tức giận cả đêm, căn bản không ngủ được.

*

Sáng hôm sau, cô ăn món sùi cỏ hôm qua vẫn còn. Đồng nghiệp gọi điện đến, cô liền chạy vội đi làm. Cô vừa ra khỏi nhà thì Phùng Dịch Phong về.

Tâm trạng của anh cũng không tốt lắm, lúc thay đồ, sắc mặt của anh vẫn rất kém. Suốt đường đi anh vẫn luôn suy nghĩ có nên nói chuyện với cô không? Nói như thế nào? Nhưng vào nhà thì mới phát hiện, cô đã ra ngoài rồi.

Nhìn đồng hồ, anh nghĩ chắc cô đang ở nhà bếp, thế là vội vàng thay quần áo.

Xuống lầu, ma xui quỷ khiến thế nào anh vẫn đi vào phòng ăn trước, đứng chỗ cửa hồi lâu, anh háng giọng: "Khụ khụ..."

Ngoài dự liệu của anh, bên trong không có tiếng đáp lại. Anh bước nhanh vào trong, phòng ăn căn bản không có ai, sau đó, anh đi về phía phòng bếp, nhìn một lượt, không có ai.

"Cô đi rồi?"

Hôm nay cô đi sớm thế sao?

Anh xoay người, đang định ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy bên trong bát đĩa để trên kệ bên cạnh còn mấy viên sùi cỏ, có một cái sùi cỏ còn bị nỡ quá.

Xem ra cô đi rất gấp, ngay cả bát đĩa cũng không kịp rửa.

Phùng Dịch Phong nhìn kỹ lại mới phát hiện, sùi cỏ trong đĩa còn dập nát hơn mấy cái anh ăn tối qua. Hơn nữa cái sùi cỏ bị hờ ra kia chỉ thấy rau hẹ và trứng gà, căn bản không có nhân sâm.

Phùng Dịch Phong càng hí hửng hơn, tâm trạng tệ hơn: Cô quả nhiên là giờ trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Điệu nhảy bướm bướm

Rốt cuộc cô có mục đích gì mà lại cho anh ăn sủi cỏ nhân sâm nồn, đã vậy sâm nồn còn ướp với tiêu đen nữa chứ?

Anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới Hiểu Nhi ăn sủi cỏ không có nhân sâm. Không phải vì cô không thích ăn, không muốn ăn mà chỉ vì nó quá đắt, cô không nổi mua. Đương nhiên anh cũng càng không hiểu rõ tiền ăn một tháng của nhà bình thường là bao nhiêu. Vì số tiền đó với anh chỉ như hạt cát trên sa mạc, nhưng đối với Hiểu Nhi mà nói lại là gánh nặng không nhỏ, còn anh thì chưa từng đưa phí sinh hoạt cho cô.

Phùng Dịch Phong lại ra khỏi nhà, tâm trạng của anh như mây mù âm u.

*

Ngày hôm nay, bởi vì chuyện đó mà tâm trạng Hiểu Nhi cũng tồi tệ đến cực điểm.

Sau khi tan làm, Hiểu Nhi lấy son môi ra, cô nhận không được mảng anh xối xả từ đầu đến chân: "Cái đồ tự cho mình là đúng! Bệnh thần kinh! Cực đoan! Đồ vô lại! Hừ."

Hiểu Nhi thoa son môi, nắn một hồi cô mới nặng nề thở dài. Bởi vì tối nay phải nhảy nên cô cũng chẳng dám ăn gì nhiều, chỉ ăn hai thanh sô cô la để nạp năng lượng.

Phong chừng sắp đến giờ, cô bắt đầu đến hộp đêm Đông Phương Khuyết Thành.

Hai người bạn nhảy cùng đều là người đã từng hợp tác trước kia. Ba người chọn bài xong, bàn bạc cách thức biểu diễn, tập duyệt qua một lần rồi mới lên sân khấu.

Dù sao công việc làm thêm này cũng không về vang gì cho cam. Hiểu Nhi không muốn bị người khác nhận ra, nên cô trang điểm rất đậm, rất lộng lẫy. Cô còn đeo một chiếc mặt nạ ren màu đen, miếng ren mỏng gợi cảm thoáng khí. Cô mặc áo crop top bó sát, kết hợp với quần sooc cũng màu đen, vòng eo thon thả tinh tế. Ở rốn cô gắn thêm phụ kiện tạo hiệu ứng lấp lánh. Ba người nhảy điệu nhảy tổng hợp được cải biên từ nhạc La Tinh và nhạc Jazz. Dưới ánh đèn mờ ảo, dáng người với những đường cong mỹ miều của cô càng trở nên quyến rũ, mị hoặc hơn.

Điệu nhảy của họ tựa như bướm bướm nhip nhàng vỗ cánh, lại giống như yêu tinh câu hồn đoạt phách, được nhận tràng hoan hô reo hò ầm ĩ.

"Vũ điệu bướm bướm, vũ điệu bướm bướm..."

Phùng Dịch Phong vừa đi vừa nói chuyện với Trịnh Liên Thành, khi bước vào, cảnh tượng đầu tiên anh nhìn thấy chính là hình ảnh đó. Hai người không bắt giác đều dừng lại.

Trịnh Liên Thành ngược mắt lên khen không ngớt: "Wa, mới có mấy ngày không đến mà Đông Phương đã nâng tầm cao mới rồi!"

Còn Phùng Dịch Phong thì lạnh lùng nhìn người con gái đứng đầu, cứ cảm thấy cô ấy rất quen thuộc, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, sau đó anh thu hồi tầm mắt.

"Đi thôi!"

Đi vào phòng bao đặt sẵn, Tần Mặc Vũ và Lục Danh Hào đã ở bên trong. Bốn người ngồi bốn chỗ. Tần Mặc Vũ nhìn xuống cửa hỏi: "Nhất Đình không tới sao?"

"Tạm thời có việc, phải bắt kịp chuyến bay. Lần sau gặp riêng!" Phùng Dịch Phong ngồi xuống giải thích một tiếng rồi giơ tay gọi người phục vụ đến: "Mang rượu lên đi!"

Lúc này, Trịnh Liên Thành nói: "Haiz, tiện thể gọi mấy cô em tới góp vui nữa! Mấy anh em chúng ta ngồi không ở đây làm gì?"

Hai người khác đương nhiên không có ý kiến. Ba người còn lại đều quay sang nhìn Phùng Dịch Phong, thấy anh không phản đối, sợ anh đổi ý, Trịnh Liên Thành vội vàng nói: "Gọi chị em Thiên Hỷ, Thiên Thiên vào đi!"

"Xin các vị chờ một chút!"

Người phục vụ gạt đầu rồi lùi ra ngoài.

Sau khi kết thúc biểu diễn, Hiểu Nhi lĩnh lương chuẩn bị rời đi, ra đến ngã rẽ thì thấy Trương Việt Khánh đang đi về phía này. Hiểu Nhi nhất thời hoảng sợ, quay người chạy về phía cầu thang.

Hiểu Nhi nghĩ "thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện", cô chạy được một đoạn lại không xác định được anh ta có lên lầu không? Sẽ lên lầu mấy? Cô định đi vào nhà vệ sinh ở đầu bên kia hành lang trốn một lát. Cô vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, đột nhiên lúc đi ngang một căn phòng đang mở, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt của cô. Phút chốc cô đứng như trời trồng...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Anh đang ôm phụ nữ?

Phùng Dịch Phong.

Cửa phòng đã đóng lại, nhưng bóng người ngao nghể cùng với ánh mắt sáng lấp lánh kia vẫn cứ lờn vờn trong đầu cô chưa đi.

Anh ở bên trong, lại còn đang ôm một người phụ nữ!

Tuy không thấy rõ người phụ nữ đó trông như thế nào nhưng khoảnh khắc đó, Hiểu Nhi vẫn kịp nhìn thấy mái tóc đen dài suôn mượt, cô ta mặc váy bó sát màu trắng, dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai. Đôi chân dài, thẳng tắp, trắng nõn, đi một đôi giày cao gót gợi cảm, dây mảnh, màu bạc lấp lánh.

Tìm Hiểu Nhi như bị thứ gì đó bóp chặt, cô đứng thừ ra đó rất lâu. Đột nhiên cô cảm thấy mình như con gà trống chọi thua, cả cơ thể dường như trong nháy mắt rệu rã, cô lại quay người đi, bước chân nặng nề hơn mấy phần.

Hiểu Nhi ở trong phòng vệ sinh rất lâu, cô cảm thấy cực kỳ cô đơn, tự đáy lòng có cảm giác đau khổ khó tả đang dần lên men, giằng vò mỗi một dây thần kinh yếu ớt của cô.

Hiểu Nhi nặng nề thở dài một hơi, cô phát hiện vành mắt của mình đã ướt đẫm, cảm giác đó giống như trở về buổi tối bị vứt bỏ ba năm trước.

"Không sao đâu! Dù sao sống hai mươi năm thoải mái không phải lo nghĩ gì, thì gặp lận đận chuyện tình cảm cũng dễ hiểu. Anh ta không nợ mình! Mình có ba có mẹ là đủ rồi.. "

Hiểu Nhi hít một hơi thật sâu, tự an ủi bản thân, sau đó chỉnh trang, dọn đồ chuẩn bị về nhà.

Cô cúi đầu ủ rũ bước ra ngoài, đột nhiên một bóng màu đen phủ xuống, cô theo bản năng dịch qua một bên, mà bóng đen kia giống như hình với bóng, cô dịch về phía nào, đôi giày da màu đen cũng dịch theo bên đó.

Hiểu Nhi nhăn mũi, chậm rãi ngược mắt lên, lập tức đầu óc mông lung.

Trương... Việt Khánh?

Cuối cùng cũng không tránh được.

Bốn mắt nhìn nhau, Hiểu Nhi nhăn mặt: Anh ta có ý gì?

Cô chưa kịp lên tiếng, thì một giọng nói lạnh lùng, mỉa mai đã cất lên trước: "Trình đã mang thai!"

Hiểu Nhi đã biết chuyện này rồi, khoảnh khắc đó, đầu óc cô bỗng trống rỗng, cô không hiểu, anh ta nói với cô chuyện này làm gì? Một người đến tuyên bố còn chưa đủ, cần anh ta đến khoe khoang nữa à? Hay là... cảnh cáo?

Hiểu Nhi đột nhiên nảy ra suy nghĩ đó, cô còn chưa kịp phản ứng thì giọng nói chán ghét của Trương Việt Khánh truyền tới lần nữa: "Sau này, cô đừng rắp tâm gì nữa? Cũng đừng quấy rầy cô ấy! Cô cho rằng nhảy vài bản nhạc gợi cảm thì tôi sẽ trở lại bên cạnh cô sao? Dáng vẻ này của cô, ngoài rề tiền ra, cần bản chẳng ra làm sao!"

Lần này, rốt cuộc Hiểu Nhi xem như hiểu được ý tứ của anh ta rồi, cô dờ khóc dờ cười: "Ha ha, anh cho rằng tôi ở chỗ này là vì anh? Anh cho rằng bây giờ vẫn là ba năm trước sao? Hay là anh cho rằng cả đời tôi đều sống như ba năm trước à? Vậy để cho tôi nói cho anh biết, anh sai rồi! Tôi đã kết hôn. Tôi đã có chồng. Tôi có rề tiền hay không, có ra hôn hay không cũng không liên quan gì tới anh. Anh đừng đánh giá mình cao quá!"

Lúc này, người đàn ông hoàn mỹ mà cô từng yêu như con thiêu thân, yêu không oán không hận đã trở về điểm âm trong lòng cô rồi. Cô chưa từng nghĩ rằng, có ngày, anh ta lại vì một người phụ nữ khác mà nói với cô những lời này.

Anh ta không ngừng hoài nghi nhân phẩm của cô, phủ nhận tình yêu của cô. Giống như, trước giờ anh ta chưa từng hiểu cô vậy. Thế mà, cô lại yêu anh ta từng ấy năm, suýt thì gửi gắm cả cuộc đời.

Hiểu Nhi bước vòng qua anh ta rồi đi. Nhưng đột nhiên, anh ta giữ cánh tay kéo cô lại: "Hiểu Nhi?"

Cô đã...kết hôn rồi sao?

"Anh yên tâm 120%, sau này mọi chuyện tôi làm đều không liên quan tới anh. Ngày hôm nay tôi trở thành thế này chẳng phải là điều anh mong được thấy

sao? Tôi vì anh nên nhận đủ đau khổ, phải mang tiếng xấu, vì anh mà phải xa quê hương, tan cửa nát nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Người đang nhảy là cô sao?

Hiếu Nhi hít sâu một hơi, từng câu từng chữ cô nói như vết dao cứa vào tim:

“Tôi từ một thiên kim tiểu thư trở thành một trò cười, lưu lạc đến nơi này khiêu vũ, từng là ‘cao không với tới’ trong miệng anh trở thành ‘loại rẻ tiền’ như bây giờ, anh nên tìm một góc xó xỉnh nào đó mà cười thầm đi! Tôi đã không còn bản lĩnh để kiêu ngạo, tùy hứng, thậm chí là lựa chọn nữa, chứ nói gì đến chống lại anh, tôi không rầy vào được, trốn đi cũng không được sao? Anh còn muốn thế nào nữa? Muốn mạng của tôi?”

Cô vung tay ra, khẽ nhắm mắt lại, giọng nói trầm thấp về bất lực:

“Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với hai người nữa! Hai người không đụng đến tôi, tôi cũng sẽ không dây dưa với hai người! Đừng ức hiếp người quá đáng! Thò con điên lên cũng biết cần người đấy!”

Không phải cô không oán không hận, không muốn biết nguyên do trong đó, mà là cô không có thời gian, cũng không có năng lực đó. Cô phải sống trước đã, bây giờ cô chỉ muốn cả nhà cô được sống yên ổn thôi.

Hiếu Nhi định rời đi, lại bị anh giữ cổ tay lại, cô xoay người, chán nản: “Anh làm gì vậy?”

“Cô đã gả cho ai? Từ Anh Phúc hay Cố Bình?”

Trương Việt Khánh không tin cô lại kết hôn nhanh như thế, suy đi nghĩ lại, anh chỉ nghĩ đến hai người đàn ông có khả năng lớn nhất này. Bọn họ đều là những người từng công khai theo đuổi cô, điều kiện gia đình xuất chúng, hơn nữa bọn họ là bạn học cùng trường, khá là thân quen!

“Liên quan gì đến anh? Buông tôi ra!”

Hiếu Nhi đẩy anh ra, thầm mắng: Tôi muốn gả cho ai thì gả cho người đấy!

“Cô lừa tôi, đúng không? Cô căn bản chưa kết hôn! Cô không thể yêu nào yêu người khác được! Sao cô có thể nhanh như vậy đã...” buông bỏ?

Dù sao thì cách đây không lâu, vào ngày sinh nhật anh, cô vẫn đến quán bar nơi mà họ từng tới, còn hát một bài. Mặc dù không phải bài hát trước đây, nhưng anh vẫn nghe ra tình cảm trong đó!

“Trương Việt Khánh, anh không phải đồng tiền, mà ai cũng phải cần đến anh, cả đời không xa được anh! Tôi lừa anh cũng được, không lừa anh cũng vậy, cũng chẳng sao cả! Tôi có sống tốt không, gả cho người nào, làm những gì cũng không cần anh quan tâm! Ban nãy anh còn cảnh cáo tôi, giờ lại dây dưa với tôi, đóng vai si tình à? Đùa bỡn tình cảm của tôi, còn hy vọng tôi thủ thân như ngọc vì anh à? Đầu óc tôi có vấn đề hay là anh không có não? Con mẹ nhà anh, sau này tránh xa tôi ra!”

Hiếu Nhi rống lên giận dữ như pháo nổ, bật thốt ra lời mắng chửi: Đám đàn ông các người đều là lũ khốn nạn!

“Đồ vô liêm sỉ! Đáng ghê tởm! Buông tôi ra!”

Hiếu Nhi tức giận dùng dưng, xoay mạnh cổ tay, tay nắm chân đá nhưng cô lại không biết mình nổi giận là vì anh, hay vì...

Nhưng Trương Việt Khánh đang xoắn xuýt vấn đề “Rốt cuộc cô đã kết hôn chưa, trong lòng còn có anh không” cho nên không nghe thấy lời cô, anh nắm chặt tay cô, rõ ràng là thất thần, lẩm bầm nói:

“Tôi không tin! Để tôi xem xem...”

Anh theo bản năng vươn tay ra định kéo quần áo trên người cô, trong tiềm thức anh cho rằng, nếu trên người cô vẫn còn hình xăm đính ước vậy thì chắc chắn cô vẫn chưa quên anh, anh sẽ suy nghĩ lại về độ tin cậy trong lời nói của cô.

“Đừng đụng vào tôi! Anh có tư cách gì mà đối xử với tôi như vậy?”

Hiếu Nhi đẩy anh ra, tát mặt anh, hét lên: “Anh đừng tự mình đa tình nữa! Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi không phải vì anh! Giờ tôi không thích anh nữa! Không thích nữa...”

Cô phát tiết xong, vừa dứt lời thì thấy, hình như anh đang nhìn chăm chăm phía sau cô, cô theo bản năng quay lại, lập tức đầu óc như ngừng hoạt động.

Chương 47: Nổi giận vì phụ nữ

Phùng... Phùng Dịch Phong?

Anh ra đây lúc nào vậy? Hiểu Nhi kéo áo lại, sắc mặt khẽ biến đổi, bốn mắt nhìn nhau, tình hình nghĩ ra điều gì đó, cô đang định quay nhìn chỗ khác thì bỗng cảm hận trùng lại phía đó:

Anh nhìn cái gì? Cô quang minh lỗi lạc, có gì đâu mà phải chột dạ? Sao cô phải chùn lại?

Ánh mắt lạnh lùng của Phùng Dịch Phong quét qua bộ đồ Hiểu Nhi đang mặc, rồi đến gương mặt trang điểm lòe loẹt của cô, anh siết chặt nắm đấm, khớp xương kêu răng rắc:

“Lại đây!”

Giọng nói bất ngờ thốt lên làm Trương Việt Khánh sững sốt, Hiểu Nhi hơi ngẩn người, ngón tay thon dài nắm chặt áo khoác rộng lớn, cô có suy nghĩ muốn cự tuyệt.

Cô không muốn đi qua đó, nhưng đồng thời cũng không muốn dây dưa với Trương Việt Khánh.

Haizz, trước có sói sau có hổ!

Mặc dù chỉ có mấy giây, nhưng giọng nói của Phùng Dịch Phong đã lạnh lùng hơn mấy phần: “Hiểu Nhi...”

Câu gọi còn ẩn chứa ý cảnh cáo, Trương Việt Khánh nhìn qua nhìn lại hai người đó, kinh ngạc tròn tròn mắt.

Ít nhiều năm bắt được cảm xúc của anh, gần như cùng lúc, Hiểu Nhi nhắc chân, đi đến chỗ anh một cách không tình nguyện.

Phùng Dịch Phong túm chặt cổ tay cô, quay người kéo cô đi.

Phía sau, Trương Việt Khánh kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin...

Lúc này, trong phòng bao, ba người đàn ông đang uống rượu, trao đổi ánh mắt với nhau, Tần Mặc Vũ nói: “Có nên nói không?”

“Hình như hôm nay tâm trạng anh ấy không được tốt! Nói lúc này chắc là không ổn?” Lục Danh Hào hơi do dự.

Trịnh Liên Thành nghe hai người nói mờ ám như thế thì hoàn toàn ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì: “Hai người đang nói gì thế? Sao vậy? Hôm nay hai người ra ngoài... không phải chỉ giải trí thôi sao?”

Có tin tức gì mà anh không biết à?

Tần Mặc Vũ gật đầu, ra hiệu cho anh nhìn về phía cửa nói: “Cô ấy...”

Vừa dứt lời, cửa phòng bao bỗng mở ra một tiếng “ầm”, ba người không hẹn cùng nhau nghiêng người, ngược mắt lên đã thấy người mới đi ra ngoài một lát bỗng đứng trước cửa, hơn nửa lực mở cửa rất mạnh, cánh cửa kêu cọt két, đến nửa ngày vẫn còn rung lắc.

Trịnh Liên Thành đặt ly rượu xuống, đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ: “Anh Phong...”

Sao đi vệ sinh thôi mà sắc mặt đã u ám thế này?

Lúc này, Lục Danh Hào cũng im bật, bỗng nghe Phùng Dịch Phong giận dữ quát lên: “Còn không mau đi vào?”

Thoáng chốc, ngay cả Tần Mặc Vũ cũng đứng bật dậy, sau đó, họ nhìn thấy một bóng hình màu đen nhỏ nhắn xinh đẹp đang dè dặt sợ hãi men theo cánh cửa đi vào, giống như cô vợ nhỏ chịu ảm ức vậy, vừa đi vừa cúi thấp đầu.

Tần Mặc Vũ và Lục Danh Hào nhìn nhau, khó giấu được vẻ ngạc nhiên. Trịnh Liên Thành thì mãi vẫn chưa hồi thần lại được, dụi dụi mắt nhìn về phía cửa:

Đây không phải người phụ nữ vừa khiêu vũ trên sân khấu lúc nãy sao?

Mặc dù lúc này anh ta không nhìn rõ mặt nhưng lại có ấn tượng sâu sắc với bộ đồ này. Bởi vì ba người trên sân khấu, chỉ có mình cô mặc bộ đồ đen hai mảnh, điểm xuyết bằng phụ kiện lấp lánh, hai người phía sau chỉ mặc đồ đen trắng.

Phùng Dịch Phong trở về chỗ ngồi, nhắc ly rượu vang trên bàn uống cạn.

Ba người không hiểu rõ tình huống, ngơ ngác nhìn nhau một lát rồi cũng ngồi xuống. Trịnh Liên Thành là người ngồi xuống cuối cùng, đang định hỏi “Chuyện gì thế này” thì thấy người phụ nữ bên cạnh đã rót rượu cho Phùng Dịch Phong:

“Cậu Phong...”

Tiếng nói nũng nịu quả thực như một tia lửa châm ngòi bom, Phùng Dịch Phong phát nổ ngay:

“Cút!”

Tiếng quát sắc bén dọa hai cô gái đứng bật dậy khỏi ghế sofa, Lục Danh Hào ra hiệu ánh mắt bảo bọn họ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sao phải đi nhảy?

Hiệu Nhi không hiểu chuyện gì, tưởng là anh nói với mình nên cô ngẩng phắt đầu lên ngay.

Lúc này cô mới nhìn rõ, hóa ra trong phòng không chỉ có hai người đàn ông, nếu tính cả Phùng Dịch Phong thì là bốn người, cô thấy ba người kia nhìn mình, ngại ngùng cười khan một tiếng, mím môi, mãi lâu sau cũng không nói lời nào. Cô khẽ giơ tay lên, coi như chào hỏi bọn họ.

Cô không ngờ sự việc sẽ thành như vậy, nhất thời cô không biết mình nên đi vào hay đi ra!

Tần Mặc Vũ cảm thấy quan hệ hai người không hề bình thường, anh ta vội lên tiếng: “Phong, xảy ra chuyện gì vậy? Có gì thì từ từ nói, sao phải nổi nóng với phụ nữ như thế?”

Một giây sau, Trịnh Liên Thành cũng nói: “Đúng đó! Hơn nữa chúng ta cũng không quen cô gái này!”

Lục Danh Hào cũng phụ họa xoa dịu anh: “Đừng giận nữa, cần gì phải chấp nhậ với một người phụ nữ?”

*

Phòng bao rất lớn, Hiệu Nhi cứ đứng co ro cúm rúm ở cửa, mặc dù cô có thể nghe thấy đoạn đối thoại của họ, nhưng cô không dám tùy tiện đi tới hay lên tiếng. Bàn tay nhỏ xoắn xuýt, vốn dĩ cô vẫn đang giận anh, không muốn quan tâm anh, cho nên biểu hiện của cô khá là cổ chấp.

Thấy mấy anh em nói đỡ cho cô, Phùng Dịch Phong nhìn người phụ nữ ăn mặc diêm dúa khiến người khác không thể lơ đi được kia, đang đứng ở cửa, im re không nói tiếng nào...Phùng Dịch Phong càng tức hơn, bung ly rượu vang trên bàn lên uống để dè xuống lửa giận, anh nói:

“Tôi có việc riêng phải đi xử lý! Hôm khác lại tụ tập. Tôi đi trước đây!”

Vừa nói, anh vừa cầm chìa khóa xe trên bàn lên, Trịnh Liên Thành đang định nói gì đó, thì bị Tần Mặc Vũ cản lại. Phùng Dịch Phong kéo Hiệu Nhi, mặt hầm hầm tức giận đi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa lớn mở toang, Trịnh Liên Thành đi ra đóng lại: “Anh Phong lại tức giận vì phụ nữ cơ à? Các cậu có chú ý không? Cô ấy là vũ công đứng đầu hàng đoàn khiêu vũ trên sân khấu lúc này đó!”

Tình huống này đúng là không thể tưởng tượng được!

Phùng Dịch Phong nổi tiếng là chán ghét phụ nữ, anh ấy luôn xem thường mấy cô gái con nhà danh giá, trong mắt anh, phụ nữ chả khác gì côn trùng, bọ xít vậy. Nếu bình thường, một cô nào đó chỉ cần chạm nhẹ vào góc áo của anh thôi, anh đã ném ra xa ba km rồi!

“Có gì kỳ lạ đâu? Mắt anh ấy đổi màu rồi còn gì?”

Tần Mặc Vũ rót rượu cho ba người, hai người còn lại hiểu hàm ý trong lời nói của anh ngay. Ba người trao đổi ánh mắt với nhau, Lục Danh Hào nói:

“Cậu cũng cảm thấy cô ấy chính là người đó à? Các cậu không thấy cô ấy rất giống...”

Đồng thời, Trịnh Liên Thành cũng nghi ngờ, khẽ nhướn mày: “Chính là chị dâu... đã phá trình anh Phong sao?”

Sau đó, anh ta lại cảm thán tiếp: “Tôi cũng cảm thấy trông rất quen, nhưng quả thực là một mỹ nhân!

Tần Mặc Vũ lắc nhẹ ly rượu, gật đầu, khẽ cười, nói: “Không chỉ như vậy, cô ấy còn rất lợi hại.”

Có thể để cho Phùng Dịch Phong phá lệ chạm vào cô, cam tâm tình nguyện cưới cô, còn nổi trận lôi đình vì cô, người phụ nữ này quả thật có chút bản lĩnh!

Trịnh Liên Thành nâng ly chạm vào ly anh ta: “Hình như tôi đã ngửi thấy mùi ‘quản chặt vợ’ rất nghiêm trọng nha.”

“Vậy lần sau, phải thử với Mặc Đề Đề, xem ai là người bị quản tới mức gào khóc lên trước?”

“Đừng mà Hào, cậu làm vậy là không trọng nghĩa.”

“Ha ha...”

Ba người cười cười, nâng ly, một hơi cạn sạch.

Hiệu Nhi bị anh kéo ra khỏi hộp đêm, rồi nhét vào trong xe, nghênh ngang lái đi.

Về đến nhà, Phùng Dịch Phong lại lôi cô xềnh xệch xuống xe, gần như lôi vào đến phòng ngủ, rồi đẩy mạnh. Lực đẩy mạnh làm cô suýt nữa ngã xuống đất:

“Sao cô lại tới nơi đó?”

Cứ nghĩ tới, cô ở nơi đó nhảy nhót múa may, bị đám đàn ông đánh giá, bình phẩm là anh lại không nhìn được lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Anh muốn đánh tôi à?

Bởi vì cô cần tiền.

Hiệu Nhi mím môi, khẽ cụp mắt, nhưng không lên tiếng.

“Cô nói đi!” Giờ cô giả vờ đáng thương, giả người cảm với anh sao? Ăn mặc trang điểm như thế này, chẳng lẽ lại vì tên đàn ông kia?

Vừa nghĩ vậy, giọng điệu của Phùng Dịch Phong càng không từ tế.

Cô gặp mặt Trương Việt Khánh đã đủ xui xẻo, một mối cả một ngày còn bị anh lên lớp. Nghĩ đến cảnh anh hất đĩa sùi cao đi, nhìn thấy vết son môi dính trên cổ áo anh, trong lòng cô thấy uất ức, khó chịu hơn:

“Tâm trạng tôi không tốt! Muốn nhảy để phát tiết ra, không được à?”

Phùng Dịch Phong hơi sừng sốt rồi kéo góc áo cô: “Đi nhảy mà mặc thế này, đóng làm ma đấy à? Mau nói thật đi!”

Anh có thể hiểu được cô muốn giải sầu, nên muốn đi khiêu vũ, anh không phải là không thể chấp nhận được cách thức này khó tránh khỏi hơi mất mặt. Mặc dù cô nhảy rất đẹp, rất xuất sắc, nhưng là vợ của Phùng Dịch Phong anh, lại đi khiêu vũ ở Đông Phương Khuynh Thành, rồi bạn bè anh sẽ nghĩ thế nào?

“Mặc thế này thì sao? Tôi thích nhảy như thế! Chỉ cho mấy người các anh được làm còn tôi thì không được à? Chỉ ít tôi là ‘nhảy’ quang minh chính đại, không giống người nào đó, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thì thối nát! Đóng cửa phòng rồi làm mấy trò bẩn thỉu. Mặc bệnh sạch sẽ gì chứ, tất cả đều là lừa người.”

Hiệu Nhi nói chẳng kiêng dè.

Cho dù cô nói thật anh sẽ tin sao? Nói không chừng anh còn chỉ trích cô thêm, nói cô giả vờ đáng thương, ham hư vinh, muốn tiền của anh. Cô không ăn, không uống của anh, cũng không bám dính lấy anh, sao cô phải chịu đựng cơn tức của anh chứ? Nếu anh không chịu được thì ly hôn đi.

Cô một bụng tức giận, con giận xông lên não, nhưng cô không phải người không có đầu óc, không quan tâm gì hết.

“Cô nói lại lần nữa xem!” Phùng Dịch Phong sầm mặt lại, cảm thấy cô quả thực là to gan quá. Đừng nói phụ nữ, từ năm anh 16 tuổi đã không còn ai bắt nạt được anh, dám chống đối lại anh nữa.

“Tôi nói đó, sao nào? Anh là tên khốn! Đồ không nói lý lẽ, đi tìm gái gú. Anh vô liêm sỉ, không phân rõ phải trái! Anh thật bẩn thỉu.”

“Giang Hiểu Nhi.” Trán Phùng Dịch Phong nổi gân xanh, anh gio tay lên, hận không thể bóp chết cô.

“Anh muốn đánh tôi à? Anh đánh đi! Anh đánh chết tôi càng tốt. Dù sao các anh chỉ biết ức hiếp người khác, tôi cũng đánh không lại anh...”

Hiểu Nhi càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt bỗng rơi xuống như mưa, cô liên tục lau đi, thật ra cô không muốn khóc, nhưng dáng vẻ hung dữ này của anh giống như vừa đánh cô thật vậy.

Phùng Dịch Phong bỗng sững sờ: Anh vẫn chưa làm gì mà! Sao cô lại khóc như vậy?

Trong nháy mắt một bụng tức giận của anh tan thành mây khói, chỉ còn lại một chút bức bối chưa phát ra hết. Lúc này, điện thoại anh rung lên, anh cúi nhìn rồi xoay người cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Bà nội...”

Nghe ra được hơi thở dồn dập, gấp gáp trong giọng anh.

Gần như cùng lúc nghe thấy anh gọi bà nội, Hiểu Nhi cũng cắn chặt môi, thút thít.

Phùng Dịch Phong nghe điện thoại xong quay lại, thấy Hiểu Nhi vẫn đứng ở phía xa, bả vai run run nhưng môi mím chặt, khề thút thít, chắc chắn là muốn khóc nhưng cô kiềm chế không phát ra tiếng.

Đây là điểm thông minh nhất của cô, cho dù cô tức giận, nhưng không hoàn toàn mất lý trí, đương nhiên đây cũng trở thành đặc điểm tính cách hiểu chuyện được yêu mến của cô. Tuy rằng đây là phản ứng bản năng, nhưng thật sự là một “điểm cộng” của cô.

Nhất thời, Phùng Dịch Phong hơi mềm lòng, lúc mở miệng, giọng nói cũng dịu dàng hơn nhiều: “Ngày mai trong nhà có tiệc, bà nội bảo chúng ta cùng về!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chỉ biết hung dữ với cô

Nhưng lúc đó, Hiểu Nhi lại không xuống nước theo, cô cảm thấy thái độ của anh thay đổi hoàn toàn là vì anh sắp “cần” đến cô, cô bấu môi, lườm anh một cái:

“Hừ!”

Không thể từ chối, cô đành nhấc chân đi đến tủ quần áo, lúc nghiêng người đi qua người anh, cô còn cố ý húc vai anh một cái.

Cô biết, lúc này, anh chắc chắn sẽ không so đo với cô.

Lấy váy ngủ ra, Hiểu Nhi đi thẳng vào phòng tắm.

Đây là lần đầu tiên Phùng Dịch Phong thấy được tính cách tùy hứng, bướng bỉnh của cô, anh đứng ngây ra đó nửa ngày trời.

Hiểu Nhi gột rửa hết mệt mỏi trong người, chăm sóc kỹ lưỡng cho bản thân, ngắm ngía trước gương một hồi, cảm thấy ổn thỏa rồi, mới bước ra ngoài, đi thẳng đến giường, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, giống như người nào đó không tồn tại vậy. Cô nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhìn theo mọi hành động của cô, Phùng Dịch Phong cười như không cười, cảm thấy hết nói nổi.

Cuối cùng, anh cũng đi tắm qua loa rồi lên giường. Người nào đó tuy vẫn đang nằm quay lưng lại với anh, nhưng trong lòng không chỉ cảm thấy bình tĩnh, mà còn rất mãn nguyện!

Tuy không muốn để ý anh lắm, nhưng cô vẫn nghe hết lời nói của Phùng Dịch Phong. Buổi tối hai ngày sau, cô vẫn nghiêm túc sửa soạn, chọn một chiếc

váy liền màu hồng cánh sen hôm trước để mặc.

Cô không có nhiều quần áo, hơn nữa toàn là đồ mặc bình thường hàng ngày, đa số là chọn những mẫu đã hết hot trên thị trường, chất lượng đảm bảo mà còn được giảm giá nhiều, thích hợp mặc đi làm. Thêm nữa, cô rất biết cách phối đồ, kết hợp với vài phụ kiện nhỏ, cho nên bình thường nếu không chú ý, thì cũng không phát hiện được thực ra cô cũng chỉ vài bộ đồ, mặc đi mặc lại, phối với nhau.

Chiếc váy liền mà Phùng Dịch Phong mua cho cô là đắt nhất, thiết kế đẹp nhất. bình thường mặc cũng không nổi bật, nhưng cô lại không nỡ! Đây là món quà quý giá nhất mà cô có!

Phùng Dịch Phong về nhà, thấy cô vẫn mặc chiếc váy lần trước, hơi chau mày, ngập ngừng giây lát. Thấy cô đã cảm túi, chớp mắt đã đến rất gần chỗ anh đứng, cũng không nói gì, còn hơi tránh ánh mắt anh, ý là đã chuẩn bị xong rồi. Phùng Dịch Phong cũng không nói thêm gì nữa, nói thẳng:

“Đợi anh đi thay quần áo!”

Đi làm cả một ngày, nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái. Anh tắm qua, rồi thay đồ, lần này anh không đeo cà vạt, mặc áo sơ mi trắng cổ để mở, kết hợp với vest sẫm màu, trông vẻ sang trọng, ung dung lại có chút phóng khoáng, mà không quá buông thả.

Phùng Dịch Phong đeo đồng hồ xong, nói: “Đi thôi!”

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, rồi dừng trước cửa một cửa hàng. Hiểu Nhi tưởng anh đến lấy quà đặt trước, thấy anh xuống xe, cô cũng xuống theo.

Bước vào trong, Phùng Dịch Phong chọn một chiếc váy dài màu ánh bạc đưa cho cô, lúc này Hiểu Nhi mới biết thì ra anh chê cách ăn mặc này của mình. Nhìn qua các bộ khác treo trên móc đều có giá hàng chục triệu, cô có thể đoán được những bộ này có giá trên trời đến mức nào.

Cô luôn thấy váy dạ hội chỉ mặc một lần, rất lãng phí, trong lòng hơi mâu thuẫn, đang định mở miệng, thì nghĩ lại, nhờ đâu nói ra rồi, anh lại tức giận. Dù sao cũng không phải tiền của mình, cô liền cầm váy, đi vào phòng thay đồ.

“Được, ừ, tôi biết rồi...”

“Chắc chắn rồi!”

Lúc Hiểu Nhi bước ra ngoài, Phùng Dịch Phong không biết đang gọi điện cho ai, nhìn dáng vẻ trò chuyện dịu dàng của anh, cô đoán chắc là phụ nữ, cô bĩu môi:

Chỉ biết hung dữ với mỗi mình! Hừ~

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ai muốn nhảy với anh

Quay người sang chiếc gương ở bên cạnh, ánh mắt Hiểu Nhi bỗng bừng sáng rõ, không ngờ thay một bộ đồ khác, khí chất của cô đã hoàn toàn thay đổi! Hơn nữa kiểu dáng và màu sắc của bộ này không chỉ đẹp mà còn rất hợp với cô!

Chiếc váy liền thân màu bạc dài đến mắt cá chân, chất liệu ren xuyên thấu, thiết kế đường eo cao, xếp ly, lộ ra gầy cao gót mảnh gợi cảm. Rõ ràng bộ váy này kiểu dáng đơn giản nhưng cứ như là đặt may riêng cho cô vậy, không quá hở hang, lại tôn lên phần thân trên hoàn hảo của cô, tạo hiệu ứng chân dài miên man. Bộ này sang trọng mà không quá lộ lố, cứng nhắc như bộ cũ, đoan trang, thoải mái, lại có vẻ rất hợp rơ với bộ vest của anh.

Đang mãi ngắm nghía, trong gương bỗng xuất hiện một bóng người cao lớn, Hiểu Nhi lập tức tắt nụ cười, trong lòng thầm nói:

“Không hợp rơ, chẳng hợp tí nào! Cô muốn thu lại lời mình...”

Như đọc được suy nghĩ của cô, Phùng Dịch Phong giờ tay lên, cung chiều vuốt tóc cô: “Lấy bộ này đi!”

Váy và giày đổi ra, Phùng Dịch Phong lại không cho cô cầm đi: “Ngày mai mang đến tận nơi đi!”

Đề lại địa chỉ, anh kéo tay cô đi ra ngoài.

Hất ra mấy lần không được, Hiểu Nhi cũng đành bỏ cuộc.

Tiệc rượu sẽ được tổ chức ở nhà riêng, đang rẽ vào đường lớn, Hiểu Nhi đã nhìn thấy một dãy siêu xe sang chảnh xếp hàng dài, đi nửa đường, có bảo

về ra đứng trông.

Tiệc gì vậy? Sao long trọng thế!

Xe đi thẳng cổng nhà, lúc xuống xe, Hiểu Nhi đã nở nụ cười mỉm lịch sự, không lạnh lùng với Phùng Dịch Phong như ở bên ngoài nữa, ít nhất trước mặt người khác, cô đang khoác tay Phùng Dịch Phong.

Anh tất nhiên rất hài lòng với biểu hiện của cô.

Thực ra Hiểu Nhi không thích gia đình này cho lắm, ngoài bà nội ra thì người trong nhà ai cũng như người ngoài vậy, cô thấy không thoải mái.

Lúc trước, dù gì thì cô cũng đã từng tham gia nhiều sự kiện lớn, mấy năm gần đây, cũng trải qua đủ loại khó khăn. Cô đã học được cách quan sát sắc mặt, đối nhân xử thế. Tất nhiên, cô cũng hiểu, bản thân chỉ là vật làm nền mà thôi. Vậy nên với những người Phùng Dịch Phong nhiệt tình chào hỏi thì cô nhiệt tình, còn nếu anh lạnh nhạt thì cô cũng chỉ gật đầu chào cho phải phép. Cô biết, người duy nhất liên quan đến cô chỉ có người đàn ông trước mặt này thôi, cô chỉ cần làm anh hài lòng là đủ!

Đi hết một vòng, chào hỏi mọi người xong, hai người mới quay về bên cạnh bà nội Phùng.

Vừa thấy nội, Hiểu Nhi đã buông tay anh ra, đi tới: “Bà nội!”

Thân thiết kéo tay bà nội Phùng, cô đã chuẩn bị tâm lý tới nay bám dính bên cạnh bà rồi.

“Ngoan quá! Mấy này không gặp, cháu lại đẹp ra rồi!” Bà yêu cháu trai, yêu tất cả những gì thuộc về cháu mình, bà nội Phùng cũng rất thích Hiểu Nhi, thích không kém cháu gái ruột của mình tí nào.

“Bà nội thật biết cách làm người khác vui về!”

Thấy bà nội hình như rất thích cô, biểu cảm trên mặt Phùng Dịch Phong cũng dịu dàng hơn.

Với thân phận của Phùng Dịch Phong, cứ thỉnh thoảng lại có người tới chào hỏi, bắt chuyện, chẳng bao lâu, anh đã bị một nhóm đàn ông kéo đến một nơi khác. Hiểu Nhi đứng cạnh bà, rất hưởng thụ cảm giác không bị quấy rầy, thỉnh thoảng lúc không có ai, cô còn lén lấy điểm tâm cùng ăn với bà.

Không biết tại sao đột nhiên lại có bữa tiệc lớn đến thế này, nhưng Hiểu Nhi biết, nói ít nghe nhiều mới là chân lý! Bình thường nếu người quen tới trò chuyện, cô đều thức thời tránh xa một đoạn, tự tìm thú vui. Suy cho cùng, thân phận của cô cũng khá khó xử nên cô thà tránh đi còn hơn là thêm phiền phức.

Thấy khách xung quanh bà nội đã tản đi khá khá, Hiểu Nhi mới cầm một ly nước trái cây tới: “Bà nội!”

“Cô nhóc này, đúng là biết tìm nơi yên tĩnh nhỉ!”

Bà nội nhận lấy, trêu một câu, ánh mắt rất hài lòng, tuy không biết tình cảm giữa hai người rốt cuộc là thế nào, nhưng Phùng Dịch Phong là đứa cháu trai tự tay bà nuôi lớn, không ai hiểu anh bằng bà. Rõ ràng là Hiểu Nhi không có ý mơ mộng treò cao, nếu không những trường hợp thế này, người bình thường sẽ dính lấy bà hoặc với anh để tìm cảm giác tồn tại, còn cô thì ngược lại hoàn toàn!

Bà đoán tình cảm hai người vẫn chưa sâu đậm, nhưng hy vọng họ phát triển tốt đẹp, vậy nên dù trong lòng có thắc mắc, nhưng bà cũng chưa từng hỏi nhiều.

“Bà nội, cháu cũng không muốn trốn đâu, nhưng hôm nay nhiều khách quý như thế, chẳng phải là vì cháu gan nhỏ, sợ làm bà mất mặt đó sao! Hôm nào bà dạy bảo cháu thêm nhé, để sau này cháu đi lấy nước mà không cần mất thời gian lâu như vậy nữa!”

Không hề phủ nhận, Hiểu Nhi giải thích rất thấu tình đạt lý, làm bà cụ vui vẻ ngay. Hai người đang chuyện trò vui vẻ thì Phùng Dịch Phong bỗng nhiên đi tới:

“Bà nội, cháu muốn nhảy một điệu với Hiểu Nhi!”

Hiểu Nhi mỉm cười, tình nghịch cổ quái liếc anh một cái, như đang nói: “Tới đây làm gì? Ai thèm nhảy với anh!”

Giây tiếp theo, cô bị anh kéo cổ tay lôi đi rồi.

Đi chưa được hai bước, lại có người tới bắt chuyện, Hiểu Nhi nhân cơ hội lại nhích tới cạnh bà nội.

Lần này, đến thím Miêu cũng nhìn ra, cô đang tránh Phùng Dịch Phong.

Thím Miêu trao đổi ánh mắt với bà, hai người không hẹn mà gặp cùng nở nụ cười, bà nội Phùng nói:

“Con à, không cần phải buồn chán ở cạnh bà già này đâu, đi chơi với những thanh niên khác đi! Có chuyện gì, thì có thím Miêu ở đây rồi!”

“Bà nội, ở cạnh bà, cháu cũng học được nhiều thứ, mở mang kiến thức mà, sao lại chán được?”

Cô còn định nói gì, nhưng thím Miêu bỗng lên tiếng nhắc nhở: “Thưa bà, thím hai cùng bà Quý tới rồi ạ!”

Ngẩng lên, Hiểu Nhi giờ mới thấy thím hai của Phùng Dịch Phong và một người phụ nữ ngang tuổi ăn mặc sang trọng đang vừa nói chuyện vừa đi tới.

“Chúc lão phu nhân sức khỏe an khang, con đến thăm hỏi bà!”

...

“Thưa bác, thật ngại quá, muộn thế này cháu mới tới được! Ban đầu cháu định đợi Thiên Thiên đi cùng, nhưng không ngờ nó bị trễ chuyến bay, nên đành đi xe! Liên hệ với nó mãi không được, vừa này cháu cũng mới được biết chắc là hôm nay con bé không về kịp, tiếc quá!”

“Vậy thì trùng hợp quá! Thực ra là chúng tôi ngại mới đứng, hôm nay Nhất Đình... cũng có việc, vừa phải bay tới Hàn Quốc rồi! Có lẽ là duyên chưa tới, chúng ta đừng khách khí quá, như nhau mà...”

*

Bọn họ nói chuyện rôm rả, Hiểu Nhi giờ mới hiểu, thì ra mục đích chính của tiệc tối hôm nay là để... liên hôn, hoặc có thể nói là xem mắt! Thảo nào tham gia toàn là trai xinh gái đẹp!

Nếu đã là liên hôn, vậy thì liên quan gì tới bọn họ chứ, sao lại yêu cầu hai người họ tham gia? Nếu không chấp nhận hôn nhân của hai người họ, vậy thì chỉ nên mời một mình Phùng Dịch Phong tới thôi chứ!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hiểu Nhi mãi cũng không hiểu, nhưng cô tất nhiên không hề biết, cái gọi là “bắt buộc” thực ra chỉ là Phùng Dịch Phong giả truyền “thánh chỉ” thôi.

Đợi đến lúc cô hồi thần lại, đám người tụ tập đông đúc cũng dần tản ra, thấy bà nội Phùng ngồi xuống chiếc ghế đơn bên cạnh, nghĩ chắc bà mệt rồi, cô quay người đi lấy ly sữa bò và bánh bông lan mềm lên, đó là đồ ăn nhà bếp chuẩn bị, không đặt ở ngoài:

“Bà nội...”

Cô vừa đưa đồ qua, bỗng gần như cùng lúc, một người đàn ông phong độ phẳng phắc đi tới: “Chào bà Phùng! Mấy ngày không gặp, bà ngày càng trẻ ra, đẹp ra!”

Bà cụ cười đến là vui vẻ, đứng dậy, hai người còn trao cho nhau cái ôm, sau đó người đó nhìn thẳng thẩn nhìn vào Hiểu Nhi, còn kinh ngạc lên tiếng:

“Wa~”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Sao em lại không sợ anh bị cướp đi vậy?

Người đàn ông đó thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, ngọc thụ lâm phong, nụ cười như ánh mặt trời, cho dù anh ta đang nhìn cô chăm chăm, nhưng cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu, anh ta còn đỡ lấy ly và đĩa trong tay cô khuôn mặt lạ lẫm, Hiểu Nhi bị anh ta nhìn, cảm thấy hơi sợ:

Bọn họ trước đây từng gặp nhau sao?

Tại sao cô lại thấy rất quen mắt? Chẳng lẽ...

Là người quen cũ ở Phong Thành?

Chẳng hiểu sao lại thấy rất căng thẳng, chỉ hít thở thôi, ánh mắt cũng run run, hoảng loạn: Anh ta rốt cuộc là ai?

Vốn đang hoang mang không rõ, người đàn ông đó lại vòng ra đến trước mặt cô, làm cô giật mình lùi về sau hai bước, suýt nữa thì làm đổ cốc sữa, may mà thím Miêu đỡ kịp. Người đàn ông kia lúc này cũng lên tiếng, nhưng là nói chuyện với bà nội Phùng:

“Bà nội, cô ấy là cháu bà à? Là cô Hương Hương hay cô Tịnh Di à? Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, không hổ là thiên kim tiểu thư, dung mạo như hoa, khí chất hơn người!”

Bởi thấy cô vừa gọi bà là bà nội, cứ đứng cạnh bà bung nước đưa trà suốt, lúc hỏi, anh ta có vẻ rất thích thú, còn trực tiếp giơ tay ra trước mặt Hiểu Nhi:

“Xin chào, tôi là Liên Khái! Rất vui được gặp cô!”

Nghe vậy, Hiểu Nhi cuối cùng cũng thờ phào, thì ra là anh ta nhận nhầm người, dọa cô hết hồn! Liên Khái? Là nghệ sĩ giải trí đa năng đang rất nổi tiếng hiện nay đó sao?

Bà nội Phùng quay người, đập tay anh ta:

“Này, này, thấy người đẹp là mất hồn à? Là đứa nào suốt ngày nói dối là bạn, một mực khước từ hả? Thằng nhóc con, bà cảnh cáo không được tán tỉnh cô bé này! Nó là cháu dâu bảo bối của bà đấy, cẩn thận cái mạng của cháu!”

Người đó cười hi hi, nhưng đã lùi lại:

“Bà ơi, cháu sao dám? Cháu của bà, ai ai cũng xuất chúng hơn người, là nhân vật hồ phong hoán vũ! Sao cháu dám lấy trứng chọi đá?”

Người đàn ông thu lại nụ cười, khẽ gật đầu với Hiểu Nhi tỏ ý: “Xin lỗi, vừa rồi là tôi đường đột, chỉ là đùa thôi, cô đừng để ý nhé!”

Hiểu Nhi mỉm cười, dịu giọng nói: “Không sao đâu!”

Nụ cười cô nhẹ như đoá hoa lê nở rộ ngày xuân, từng cánh hoa mượt mà, kiều diễm, trong chốc lát, trong lòng Liên Khái như có cơn gió nhẹ thổi qua, trái tim đập chệch một nhịp. Nếu nói lần đầu gặp, anh bị vẻ đẹp của cô thu hút thì từng lời nói tiếng cười dịu dàng của cô mới là thứ làm trái tim đào hoa của anh rung động.

Liên Khái bỗng nghiêm túc lại: “Không biết cô đây tên họ là gì?”

Anh ta hiểu tình hình nhà họ Phùng, cậu cả không gần nữ sắc, cậu hai lại là người đào hoa, nhà họ Phùng còn một cậu con út chưa được công khai, hình như vẫn đang tuổi đi học! Chưa từng nghe thông tin ai trong số đó kết hôn cả, vậy là ai nhỉ?

Chẳng lẽ là vợ chưa cưới?

Hiểu Nhi không dám tiếp lời, vô thức nhìn bà nội, thấy bà gật đầu, cô mới nói: “Giang Hiểu Nhi, anh có thể gọi tôi là cô Giang!”

Cho dù người đàn ông này có tâm tư khác hay không, thì câu xưng hô đã thể hiện rõ lập trường của cô, đồng thời cũng lấy được hảo cảm của hai người, bà nội vui vẻ cười híp mắt.

Liên Khái tất nhiên vừa nhìn đã hiểu, bỗng cười nói: “Bà nội, bà đúng là có phúc! Cháu có thể mời cô cháu dâu xinh đẹp này của bà nhảy một điệu được không ạ?”

Bỗng giọng nói của Phùng Dịch Phong vang lên: “Hiểu Nhi!”

Phùng Dịch Phong bước đến, thân mật ôm lấy eo cô, cánh tay ôm chặt thể hiện sự bá đạo không cho cự tuyệt, công khai tuyên bố chủ quyền:

“Bà nội, cháu đưa Hiểu Nhi đi gặp vài người bạn!”

Sau đó gần như không cho người khác cơ hội nói gì, anh ôm Hiểu Nhi quay người đi, Hiểu Nhi bị anh ôm kéo đi làm cho không thoải mái, vừa đi vừa đẩy anh ra, thấp giọng nói:

“Anh làm em đau rồi!”

Phùng Dịch Phong néo một cái vào eo cô, lườm cô: “Sợ em quên mất mình họ gì!”

Nhìn theo ánh nhìn nơi góc mắt của anh, Hiểu Nhi cuối cùng cũng hiểu phản ứng của anh do đâu mà có, liền xụ mặt lầm bầm nói:

“Anh tưởng ai cũng không biết giới hạn như anh à?”

Nhớ đến cảnh tượng cô nhìn thấy ở phòng bao hộp đêm hôm trước, Hiểu Nhi lại thấy không thoải mái. Nếu bọn họ yêu nhau bình thường, anh là bạn trai của cô, chỉ với điều này thôi cũng đủ để cô đá anh ta ra tận Thái Bình Dương rồi! Chứ đừng nói cái gì mà đóng kịch để tham gia tiệc, lãng nhăng thì là lãng nhăng, có nổi khổ gì thì cũng như nhau mà thôi!

Đến hộp đêm tìm gái, là việc cô ghét nhất, trong mắt cô, đây chẳng khác gì ngoại tình, thể xác ngoại tình hay tinh thần ngoại tình cũng chẳng khác gì nhau, phản bội thì chính là phản bội!

Anh nghe ra được ý ghen tuông trong lời nói của cô, đột nhiên cảm thấy bản thân như vừa như trúng sỏ xỏ, liền cúi đầu hôn một cái lên môi cô:

“Lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng!”

Ngày hôm đó, đúng là tâm trạng cô không được tốt, anh cũng không có tâm tư để ý đến chuyện này.

Hiểu Nhi trừng mắt, bị hành động của anh dọa sợ. Anh điên rồi, dám hôn cô giữa bao nhiêu người?

Đầu óc lâng lâng như bay lên mây, đến nỗi câu quan trọng nhất cô đã hoàn toàn bỏ qua

“Tổng giám đốc Phùng...”

Lúc này, có một người vẫy tay chào hỏi từ xa, Hiểu Nhi theo bản năng điều chỉnh lại cảm xúc, nở nụ cười lộ ra hàm răng đều như bắp.

Hai người không ai để ý, ở bên cạnh, có hai cặp mắt nhìn chằm chằm theo họ, Liên Khải tò mò và thất vọng, còn Phùng Hương Hương đang đi thì khựng lại, nghiêng răng, ánh mắt tóe lửa, đến bộ váy lễ phục màu xanh thiết kế cao cấp được đặt rất lâu cũng bị cô vô đến nhãn nhúm. Cô ta nhìn về phía bóng hình điển trai rạng rỡ bên cạnh bà nội, ánh mắt thất thần...

*

Bởi vì đã gặp rồi nên khi Phùng Dịch Phong đưa cô đến gặp đám người Trịnh Liên Thành, Hiểu Nhi không từ chối mà lên tiếng chào bọn họ. Giờ cô mới biết bốn người ngày hôm đó cô gặp chính là bộ tứ thiếu gia nổi tiếng khắp Thanh Thành! Quả nhiên ai nấy đều anh tuấn, nổi bật theo cách riêng của mình!

Chỉ là hôm nay Lục Danh Hào không tới.

Đợi đến lúc người bên cạnh đã đi hết, Hiểu Nhi đưa tay kéo góc áo Phùng Dịch Phong, anh vừa cúi đầu, cô liền ghé sát tai anh nói nhỏ:

“Này, anh biết không? Bữa tiệc này hình như chủ yếu là để tạo mối quan hệ hữu nghị cho anh chị em đến độ tuổi lập gia đình trong nhà anh đó! Anh có nhận ra là có rất nhiều trai tài gái sắc tới dự tiệc không? Các anh em kia của anh đều độc thân sao? Vậy gọi những người này tới, có khi nào xảy ra xung đột không? Không sợ bọn họ giành hết ánh nhìn hoặc bị cướp những cô gái mà gia đình anh chăm rồi sao?”

Thực ra, điều cô thấy lạ hơn là, nhiều mối nhân duyên tốt như thế, sao không để tự do âm thầm phát triển?

Anh dí nhẹ vào trán cô, hừ lạnh: “Quan sát cũng tỉ mỉ đấy nhì, cũng biết lo lắng đấy! Sao em không lo anh bị người phụ nữ khác cướp đi?”

“Em chỉ tò mò mà thôi! Có phải anh không phù hợp với điều kiện người ta không?”

Cô lo mới lạ ấy! Con gái nhà người ta có tình nhưng cũng không có gan! Suy cho cùng, nếu cô đích thân trải qua thì mọi ấn tượng của cô về anh cũng chỉ dừng lại ở tin đồn anh là “tên cực kỳ biến thái”, không gần gũi sắc, cho dù anh là thần tiên hạ phàm, cho cô mượn trăm lá gan, cô cũng không dám dấn vào!

Hơn nữa, lúc này, trong tiềm thức, Hiểu Nhi thực ra cũng chưa hề chắc chắn, kiên trì với tương lai của hai người.

“Ừm, đợi anh nói với bạn mấy câu!”

Phùng Dịch Phong vừa quay sang bên đó, thì một bóng người chậm chậm bước tới...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mất mặt, bất ngờ

Thấy Phùng Dịch Phong đi về phía người đàn ông trung niên kia, không biết hai người bàn bạc chuyện gì mà rất sôi nổi, Hiểu Nhi khẽ cong khóe môi:

Rốt cuộc, cô vẫn bị anh kéo qua đó!

Kỳ lạ, con giận trong lòng giống như đột nhiên biến mất? Nếu quay về thì giống như làm kiêu! Đã vậy Hiểu Nhi cũng không muốn miễn cưỡng, do dự tìm một chỗ thích hợp dừng chân.

Lúc này, ánh đèn trên bục sân khấu sáng lên, nhạc cũng thay đổi, cô bất giác nghiêng người, tập trung sự chú ý qua đó. Lúc này, mẹ Phùng kéo ba Phùng lên sân khấu, ba Phùng nhận micro:

"Rất hân hạnh và cảm ơn các vị đã nể mặt đến tham dự bữa tiệc ngày hôm nay. Chúng tôi đã chuẩn bị một vài hoạt động nhỏ vui dành cho các bạn trẻ, chỉ là giải trí thôi, hy vọng mọi người tham gia nhiệt tình, chơi thật vui vẻ. Trước khi bắt đầu thì cho phép con trai tôi cùng bạn nhảy khiêu vũ mở màn!"

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ba Phùng trả micro cho MC, dặn dò chi tiết chương trình tiếp theo, mà bên kia quán gia cũng đi ra, sắp xếp một nhân viên phục vụ phát thẻ có số đặc biệt cho những người trẻ tuổi chưa kết hôn, hiển nhiên là đã có sự chuẩn bị từ trước.

Ánh đèn tập trung ở sân nhảy, lúc này Phùng Dịch Phong đi tới đưa tay mời cô: "Đi thôi!"

"Em?"

Hiệu Nhi mở to mắt, sững sờ, vừa rồi cô còn bắn khoăn, con trai cùng bạn nhảy của ông ấy là nói ai? Dù sao thì cô cũng chưa từng nghe đến chuyện Phùng Dịch Tùng có bạn gái, mà với quan hệ giữa Phùng Dịch Phong và bọn họ nên cô căn bản không dám nghĩ là anh.

Nhìn bàn tay đưa tới, Hiệu Nhi ngây ngốc luôn!

Đây là nói hai người bọn họ sao?

Không giống như nhảy múa ở hộp đêm, trước mặt đều là người xa lạ, cho dù có phá hỏng bài nhảy, mắt mặt thì cũng đã có lớp trang điểm đậm che giấu. Giờ đột nhiên trước mặt toàn là người quen, nhân vật máu mặt, cô đưa tay anh, toàn thân căng thẳng.

"Không sao, cứ tự nhiên!"

Anh nắm tay cô nhẹ nhàng, trong lòng cô như có dòng suối ấm áp chảy tràn vào tim, Hiệu Nhi cười rạn rở. Vừa nhấc chân, đột nhiên không biết bị ai đẩy một cái, dưới chân loạng choạng, rồi không biết dẫm phải cái gì, cô bị trượt một cái, chân đau nhói, trán lập tức đổ mồ hôi lạnh:

"Ôi~"

"Cẩn thận!" Tuy Phùng Dịch Phong nhanh tay đỡ được cô, cô vẫn nghe được tiếng "Rắc", hình như đó là tiếng gót giày bị gãy.

Hiệu Nhi nắm lấy cánh tay anh, cười nhạt một tiếng, chân thử động một cái: Không xong, quả nhiên là bị gãy rồi.

Mà lúc này, sàn nhảy ở giữa đã không còn ai, đường từ chỗ hai người đến đó cũng thoáng, Hiệu Nhi cuống lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô chột nghĩ rồi kéo tay Phùng Dịch Phong, hỏi:

"Anh biết nhảy Tango không?"

Cô nói xong, ra hiệu anh nhìn xuống phía dưới chân cô. Lập tức, Phùng Dịch Phong nhanh chóng hiểu được, gật đầu:

"Vây thì bây giờ bắt đầu! Không sao, tin tưởng anh!"

Phùng Dịch Phong giơ tay lên ra hiệu, âm nhạc thay đổi theo.

Ánh mắt tập trung, Hiệu Nhi nhấc chân, đá một chiếc giày ra, sau đó đi vòng quanh anh, khẽ đưa tay lên cao múa một vòng, rồi tự nhiên cời chiếc giày còn lại ra.

Cũng may hôm nay cô mặc váy không quá dài, cử động chân không bị quá hạn chế, sau khi xoay tròn một vòng, hai người bước những bước nhảy Tango tiến vào giữa sân nhảy. Dù sao cũng từng được dạy chuyên nghiệp, động tác của Phùng Dịch Phong không nhanh, Hiệu Nhi cũng dễ dàng phối hợp. Ở giữa sân khấu, hai người nhẹ nhàng nhảy múa vô cùng ấn ý, tư thế tao nhã, nhận được tràng hoan hô nồng nhiệt đẩy lên cao trào.

Trong mắt hai người chỉ có nhau, càng nhảy càng thông dong, khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, Hiệu Nhi ôm lấy cổ Phùng Dịch Phong, tạo một tư thế vừa đẹp vừa chứa nhiều cảm xúc, tạo một kết bài hoàn mỹ.

Tất cả mọi người có mặt đều vỗ tay nhiệt tình, Liên Khải cũng nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng còn khen ngợi với bà nội Phùng. Phùng Hương Hương đứng trong một góc nhìn qua đó, tay vịn vịn thiếu chút nữa làm gãy hết móng tay.

Lúc này, tiếng MC truyền đến: "Cảm ơn phần trình diễn đặc sắc của hai vị, sau đây chúng ta sẽ bắt đầu với trò chơi nhỏ thú vị tới nay, trò đầu tiên là _____"

Mọi người dần chú ý về MC, Phùng Dịch Phong nói: "Anh bé em về!"

"Không cần đâu, nhiều người nhìn!"

Đang nói chuyện thì quản gia mang một đôi dép lê đến: "Cậu hai, mợ hai!"

Sau đó hai người nhanh chóng lui ra ngoài, trên đường về chỗ cũ, Phùng Dịch Phong đặc biệt để ý xung quanh, dường như quản gia chú ý đến hành động của anh, lên tiếng giải thích:

"Hình như vị khách kia làm đổ rượu, tôi vừa cho người dọn dẹp rồi ạ!"

"Ừm."

Phùng Dịch Phong gật đầu, không nói gì! Thật ra anh đã đoán được. Lúc này anh muốn đi tới, xa xa đã thấy Phùng Hương Hương đi về phía này, anh mới nhanh chóng quay lại, cô ta không đến gần nên anh không chú ý, không ngờ cô ta động tay động chân ở đó.

Anh chắc chắn là cô ta cố ý!

Anh biết chuyện sắp xếp khiêu vũ, cho nên vừa là muốn khiêu vũ với cô, vừa là muốn luyện nhảy, thuận tiện bồi đắp sự ăn ý, không ngờ lại bị cắt ngang, là lúc cô giận dỗi đòi trốn tránh anh. Hiểu Nhi không biết chuyện trong nhà đã sắp xếp, tất nhiên là không đề phòng, chỉ là Phùng Hương Hương thì sao, bất ngờ nảy ra ý định hay là đã sớm lên kế hoạch?

Quản gia thì sao? Ông ta là người mà ba anh tin tưởng!

Ông ta dọn dẹp và giải thích là muốn che giấu hay là thuần túy không có mục đích khác?

Lúc này Phùng Dịch Phong không chỉ đơn giản là có vài vấn đề không hài lòng mà là có thành kiến lớn.

Mà Hiểu Nhi cũng không chắc vừa rồi có phải có ai đó cố ý đẩy cô hay là không cẩn thận đụng phải cô. Đã vượt qua an toàn rồi nên cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ là vì chuyện này, cô chân trần nhả một bài xong giờ mất cả chân vô cùng đau nhức.

"Đi thôi, anh đỡ em về phòng thay giày trước!"

Anh đỡ Hiểu Nhi, hai người đang chuẩn bị lên lầu thì một người hầu mang hộp giày chạy tới: "Cậu hai, lão phu nhân bảo bà chủ tìm một đôi giày cho mẹ hai thay, rồi sai nói tôi mang tới đây!"

Mở hộp ra thì thấy bên trong là một đôi giày cao gót mảnh màu bạc tinh tế, vừa với cỡ chân của Hiểu Nhi, giày hoàn toàn mới, miếng lót vẫn còn, Phùng Dịch Phong lấy một chiếc ra, theo bản năng sờ sờ một vòng mới để xuống đất:

"Vậy thay giày trước đi!"

Nếu lão phu nhân đã lên tiếng thì chắc là sẽ không giờ trò lộ liễu.

Nhưng Phùng Dịch Phong làm như vô tình nhưng thực tế là kiểm tra một lượt. Dù sao đây cũng không phải nơi hai người thường ở, Hiểu Nhi cũng không chắc trong phòng có giày dễ thay, mà những trường hợp này, cô không chú ý nhiều như vậy:

"Ừm!"

Hai người thấy đã rồi đi khá lâu nên bèn quay về phòng tiệc. Hiểu Nhi cầm hai ly rượu, khó khăn lắm mới đợi được lúc bên cạnh Phùng Dịch Phong không có ai, định nói chuyện với anh một chút, chưa kịp đưa ly rượu ra thì lại bị một lực mạnh đẩy về, ngược mắt lên, sắc mặt cô thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Giới thiệu phụ nữ cho chồng cô sao?

"Chào cậu Phong, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Lâm Kiều, cháu gái tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Thiên Phong!"

"Chào tổng giám đốc Phong, tôi là Vương Tịnh, á hậu của hoa hậu Thanh Thành! Ba tôi ở Vân Giang cũng có chút danh tiếng, nhưng Vân Giang khá xa nên nhiều người không biết!"

*

Hiểu Nhi nhìn hai người phụ nữ trang điểm lộng lẫy đang vây quanh Phùng Dịch Phong, còn không ngừng áp sát vào anh, cô thật sự cạn lời:

Có văn hóa không vậy? Muốn bắt chuyện cũng phải có thứ tự trước sau chứ?

Cô giương mắt đứng nhìn hai người đó giành trước giành sau, nước bọt văng tung tóe, ra sức quảng cáo cho bản thân, Hiểu Nhi đột nhiên không tức giận nữa.

Bởi vì cô đang chờ xem trâu bò đánh nhau thì ai sẽ thắng?

Phùng Dịch Phong cũng giống như vậy, nửa ngày không hề nói tiếng nào, như đang nhìn hai chú hề diễn trò.

"Cậu Phong, tôi tốt nghiệp ngành kinh tế đại học London ở Anh..."

Phùng Dịch Phong nhìn hai người thao thao bất tuyệt, hận không thể lấy trời Nam biển Bắc, lời hết chuyện từ nhỏ đến lớn ra, anh không nghe nổi nữa:

"Nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì mời hai vị rời đi! Đừng làm phiền sự yên tĩnh của tôi!"

Giọng nói lạnh nhạt không chút lưu tình, nhưng trong lúc này, Hiểu Nhi cảm thấy đây là giọng nói êm tai nhất. Cậu nói như gáo nước lạnh hắt lên hai cô gái như hoa như ngọc, nhiệt tình như lửa, nhưng cô lại thấy hơi vui vẻ.

Lòng hờ hững nhỏ nhỏ được thỏa mãn, đôi mắt Hiểu Nhi long lanh hơn mấy phần.

Quả nhiên, một giây sau nụ cười của hai người kia cứng đờ trên mặt, sau đó ai nấy hậm hực giậm chân xoay người rời đi.

"Ông xã!"

Hiểu Nhi làm nũng gọi anh một tiếng, lúc này tâm trạng cô thật sự rất tốt, nhưng vừa đi một bước lại có một bóng dáng lướt qua, đứng phía trước cô, lần này là một cô gái mặc váy tím có vóc dáng nóng bỏng, chiếc váy sequin lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn:

"Ngưỡng mộ danh tiếng của tổng giám đốc Phong đã lâu, hôm nay có duyên gặp mặt, thật là có phúc ba đời!"

Rồi cô ta đưa cho anh một tấm danh thiếp: "Không biết em có được may mắn làm bạn với anh không?"

Phùng Dịch Phong liếc qua danh thiếp, đôi mắt híp lại, rồi nhìn sang nơi khác: "Xin lỗi, tôi mắc hội chứng sợ lỗi! Cô Tinh, mời cô rời đi cho!"

Không ngờ đột nhiên anh lại nói câu như vậy, cô gái đó sắc mặt trở nên rất khó coi, Hiểu Nhi suýt chút nữa cười thành tiếng.

Mặc dù không cam lòng, nhưng cô ta cũng đành im lặng quay người rời đi, kéo kéo chiếc váy trên người, rõ ràng là đang hối hận muốn đâm vào tường.

Lúc này Hiểu Nhi không vội vàng tiến lên nữa, còn cố ý dừng lại mấy giây nhìn anh một lát, ánh mắt giao nhau, liếc mắt đưa tình, Phùng Dịch Phong khẽ cong môi, hơi gật đầu một cái, dường như ra hiệu cô đến chỗ anh.

Cuối cùng Hiểu Nhi cũng cười.

Chân vừa nhúc nhích thì lại nghe thấy một giọng nói cắt ngang: "Tổng giám đốc Phong, đã lâu không gặp!"

Người phụ nữ lần này hơi lớn tuổi, mặc váy đen đơn giản, lại rất phong tình, hiển nhiên là có quen biết với Phùng Dịch Phong.

Chào hỏi xong, chỉ một lát sau hai người còn châu đầu ghé tai nhau thầm thì.

Từ cách xa hai bước rồi thành càng lúc càng xa, một lần nữa lại bị bỏ lơ, Hiểu Nhi đã hoàn toàn tức giận: Muốn nói một câu với chồng mà còn phải xếp hàng, có thiên lý hay không chứ?

Nhìn người đàn ông nổi bật như hạc giữa bầy gà kia trong lúc trò chuyện vẫn thể hiện được phong thái riêng, anh như viên dạ minh châu trong đêm, tỏa ánh sáng rực rỡ, dù là nam hay nữ thì cũng chỉ có thể ngưỡng vọng và làm nền cho anh thôi.

Trong phút chốc, dường như quay về mấy năm trước, trong một hoạt động của trường học, lúc bị Trương Việt Khánh thu hút, trái tim Hiểu Nhi hơi rung động nhưng cũng đau âm ỉ như muốn co lại, đó là bản năng tự bảo vệ sau khi bị tổn thương.

Trong lúc thất thần, cô cũng vô thức xoay người.

Ngày đó anh ta cũng như vậy, được mọi người vây quanh! Khoảnh khắc rung động và ngưỡng mộ đó đã khiến cô ngày càng lún sâu vào, mở ra bước ngoặt bi kịch của cuộc đời cô.

Sự thật luôn chứng minh, người đứng ở vị trí cao luôn luôn có vô số sự lựa chọn!

Lần này thì sao? Có phải lại là thuốc độc bọc đường hay không?

Cô do dự, cô sợ!

Đặt ly rượu xuống, Hiểu Nhi định đến bên cạnh bà nội, thì bỗng bị ai đó ôm eo giữ lại, cô xoay người thì thấy Phùng Dịch Phong đang đứng sau lưng mình.

Trong nháy mắt, cô giống như pháo nổ ầm ầm: "Giữ em lại làm gì? Qua đó mà nói chuyện với oanh oanh yến yến của anh đi, thuận tiện tâm sự chuyện đời với hồng nhan tri kỷ nữa!"

Nói chuyện vui vẻ như vậy, chỉ thiếu mỗi chui vào chăn nói tiếp!

Không biết vì sao, Hiểu Nhi không muốn nói những lời này, nhưng lại không kiềm chế được bức bối. Cô thì nóng nảy còn Phùng Dịch Phong lại rất bình tĩnh, anh siết chặt vòng tay:

"Bây giờ mới biết lo lắng? Đánh cược với em, có tin là không tới mười phút nữa, cô gái mặc váy dài màu hồng kia sẽ đến bắt chuyện với anh!"

Hả?

Theo ánh mắt của anh, Hiểu Nhi vô thức muốn quay đầu bỗng Phùng Dịch Phong đột nhiên giơ tay ra, làm như là vuốt tóc cô nhưng thực ra là ngăn cản động tác của cô:

"Đừng nhìn lộ liễu như vậy!"

Sau đó hai người đổi vị trí, Hiểu Nhi đã nhìn thấy cô gái mặc váy hồng, có mái tóc thẳng bồng bênh kia đang nói gì đó với Phùng Hương Hương, cả hai có vẻ rất hợp nhau!

Cô lại quay về nhìn anh, khẽ nhủ mày, cũng đánh hơi được điều gì đó lạ.

"Không tin? Vậy bây giờ bắt đầu tính thời gian!"

Phùng Dịch Phong cho cô nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay của anh, sau đó cười cười cốc nhẹ vào mũi cô: "Nếu thua thì nhưng không được giận anh nữa, đêm nay tùy anh sắp xếp!"

"Nếu em thắng thì sao?" Trong buổi tiệc có nhiều cô gái như vậy, Hiểu Nhi không biết tại sao anh lại chắc chắn là cô ta vậy?

"Vậy thì đồng ý một điều kiện bất kỳ của em trong khả năng cho phép, tùy chọn!"

Hào phóng như vậy?

Cô muốn ly hôn cũng được sao? Nghĩ lại thì không thể!

Hiểu Nhi suy nghĩ thấy không lỗ, đưa ngón út ra: "Vậy thì ngoắc tay, ai đổi ý thì đó là chó con!"

Nhìn động tác đáng yêu của cô, Phùng Dịch Phong trực tiếp đưa tay捏捏 khuôn mặt cô, rồi cầm ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, hoàn toàn là đáng về nắm chắc phần thắng trong tay, Hiểu Nhi lại không phục mà lườm anh:

"Em đi lấy đồ uống lạnh để bình tĩnh lại, tiện thể suy nghĩ thật kỹ muốn cái gì, hừ!"

Hiểu Nhi kiêu ngạo xoay người đi về phía nhân viên phục vụ khác, thử nhiệt độ, cuối cùng chọn ly champagne ướp lạnh, vừa quay về thì một màu hồng dịu dàng đập vào mắt, khoe môi cô lập tức rũ xuống:

Tại sao lại như vậy?

Trong nháy mắt, Phùng Dịch Phong cũng đã đuổi cô gái kia đi: "Hiện tại đã tin chưa? Là cô ta khuyến khích những cô gái kia đến đây, nếu em tức giận thì chính là thua cuộc!"

Phùng Hương Hương giới thiệu phụ nữ... cho chồng cô sao?

Một câu thức tỉnh người trong mộng, mà Hiểu Nhi lại càng mờ mịt: Vì sao?

Quan hệ của bọn họ không thân thiết, không nói đến chuyện cô gả cho Phùng Dịch Phong là thật hay giả, cô ngáng đường gì cô ta sao?

Phùng Dịch Phong đi lên chậm rãi ôm lấy cô, đáy mắt hiện lên một tia sắc bén, cũng thể hiện ý xin lỗi:

"Đêm nay, chúng ta sẽ ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chẳng phải là cái kia sao?

Tuy không biết lý do cụ thể, nhưng Phùng Dịch Phong biết, đêm nay cô gặp những chuyện này đều là tại anh, lúc này anh càng muốn bảo vệ cô thì trong lòng càng cảm thấy có lỗi.

Mặc kệ cô gái trong lòng anh thật lòng bao nhiêu, dù chỉ là một chút, anh cũng có khẳng định, cô là của anh! Ngoại anh ra, không ai được chạm vào một sợi tóc của cô!

Hả?

Suy nghĩ hoàn toàn không theo kịp, Hiểu Nhi bị anh làm cho mơ hồ.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, cô vẫn không hiểu, rốt cuộc bữa tiệc này là thế nào.

Nhưng quay về phòng, tắm rửa xong cô lại phát hiện một bi kịch: Chân cô đã đau đến mức mất cảm giác rồi?

"Đã sưng thành móng heo mà sao em không nói? Muốn tàn phế sao?"

Phùng Dịch Phong nhìn mắt cá chân sưng tấy của cô, sầm mặt đi tìm dầu xoa bóp. Anh thở dài, động tác nâng chân cô lên rất cẩn thận, nhưng vẫn khiến cô đau, con tức lên đến cổ họng lại nuốt xuống.

Cô bỗng cảm giác hình như anh đang quan tâm mình!

"Ô, ô, đau quá, đau quá..."

"Đừng lộn xộn, phải xoa bóp mới có hiệu quả!" Bàn tay to ấm áp cầm chân nhỏ trắng nõn của cô, Hiểu Nhi chưa từng nghĩ tới anh sẽ làm chuyện này vì mình, cô nhìn thẳng vào anh!

Cho đến khi một trận đau nhói truyền đến, cô không nhận được hít một hơi lạnh: "A..."

"Không nhẽo!" Mới đau một chút đã kêu như vậy!

Nghe giọng nói có vẻ không vui của anh, Hiểu Nhi lại không tức giận mà còn tỏ vẻ đáng thương nói: "Em là bệnh nhân!"

"Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, đi ngủ sớm một chút!"

Giọng cuối cùng cũng hòa hoãn lại, Phùng Dịch Phong đứng dậy đi rửa tay, lúc đi ra thấy cô vẫn còn ngáy người trên giường:

"Sao vậy?"

"Không có gì!" Hiểu Nhi lắc đầu, xoay người bò lên giường.

Thật ra cô có một số việc không nghĩ ra, ví dụ như anh đang ăn sủi cảo bỗng nổi giận hất bàn, hay là hành vi của Phùng Hương Hương, đều trở thành dấu chấm hỏi lớn trong lòng cô, nhưng cô không muốn hỏi cũng không dám hỏi.

Cho dù là với hôn nhân này hay là với Phùng Dịch Phong, thậm chí là với tương lai, Hiểu Nhi không chỉ không chắc chắn mà thật ra chưa từng ôm quá nhiều hy vọng.

Sở dĩ cô đồng ý mọi chuyện không phải là mơ mộng muốn trèo cao, càng không phải bởi vì mơ ước, mà là vì cô cũng cần cuộc hôn nhân này, để ba mẹ yên tâm, cô cũng không cần phải lâu dài nhưng lúc này thì không thể thiếu! Về điểm này, hai người đều chung một suy nghĩ!

Cho nên, quyết định và lựa chọn của cô mặc dù có "ám ức", nhưng cô cũng muốn "trọn vẹn"!

Nhìn động tác thô lỗ của cô, Phùng Dịch Phong lại trề môi chê bai.

Mà Hiểu Nhi cũng chẳng thèm quan tâm, kéo chăn tìm một vị trí thoải mái, sau đó còn nở nụ cười ngốc nghếch đầy khiêu khích nhìn anh.

Nhưng Phùng Dịch Phong không nói gì, ưu nhã xốc chăn lên nằm xuống.

Thói quen quá là một thứ đáng sợ, lúc trước, anh không thích nhất là có người nằm cạnh, nhưng bây giờ cô nằm cách một khoảng như vậy, anh lại chẳng thấy vui.

Phùng Dịch Phong rất tự nhiên ôm lấy cô: "Bây giờ thực hiện hay là ghi nợ?"

Hiểu Nhi ngửa đầu, nhất thời không kịp phản ứng: "Hả?"

"Muốn làm chó con sao?"

Anh nói xong còn kèm theo động tác thân mật, Hiểu Nhi lập tức đỏ mặt: "Tôi... không được chơi xấu!"

Phùng Dịch Phong cười khê, hôn lên trán cô một cái: "Nể tình em đang bị thương, cho phép em nợ nhưng phải tính lãi!"

Hiểu Nhi theo phản xạ ngồi dậy: "Không được!" Rõ ràng là thừa nước đục thả câu!

Đã từng trải qua nỗi khổ vay nặng lãi, cô chịu sự hành hạ suốt nửa năm, nếu không nhờ quản lý hộp đêm ra mặt giúp thì chi sọ cô đã bị bán đi rồi. Thời gian đó thật sự là ác mộng của cô, Hiểu Nhi căm thù hai chữ "Tiền lãi" này đến xương tủy, đến mức hình thành phản xạ có điều kiện!

Cô cắn răng ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng thấp: "Còn không phải là... Cái kia sao?"

Cô rất muốn có dũng khí nói "tối đi" nhưng không nói ra được, dứt khoát cúi người, trực tiếp nhào tới ôm cổ anh, cắn loạn trên môi anh.

Tuy là bị cô mạnh mẽ bỏ nhào vào, Phùng Dịch Phong vẫn thấy vui vì sự nhiệt tình như lửa của cô, anh xoay người đè cô dưới thân:

"Bảo bối, hôm nay có chút đặc biệt!"

"Hả?" Không lẽ anh muốn dùng thứ gì đó biến thái như lươn chẳng?

Hiệu Nhi giật mình đưa tay đẩy anh: "Em không muốn! Không muốn!"

Nghĩ chắc tìm sói, chó, cá gì đó hay gì đó thì không tiện lắm, nhưng nên, đây từng gì đó thì có khả năng, cô không có thói quen bị ngược đãi, Hiệu Nhi đấm anh, quát lên:

"Em không chơi gì hết! Nếu anh dám để thứ buồn nôn gì đó vào trong người em thì em sẽ nói bà nội là anh bắt nạt em! Em nổi điên lên, em sẽ kiện anh tội bạo hành gia đình!"

Thật ra anh chỉ muốn cô kêu lớn một chút mà thôi!

Thấy suy nghĩ của cô càng lúc càng xa, Phùng Dịch Phong cũng không giải thích, nói: "Vệ vệ mấy bông hoa, ngày mai sẽ lau sạch?"

Anh cố ý trêu chọc cô, ánh mắt gian tà còn lướt qua người cô, Hiệu Nhi vùng vẫy, chỉ thiếu gào khóc kêu lên:

"A! Đừng, đừng!"

Phùng Dịch Phong giả vờ động tay, quả nhiên như trong dự đoán, anh cúi đầu chặn miệng cô lại, hai người đùa giỡn làm cho giường rung động kêu kéo kẹt!

Thình thoảng có tiếng Hiệu Nhi kêu lên, trong hành lang mờ ảo lại mập mờ làm cho người khác suy nghĩ lung tung, làm những ai đi ngang qua, tăng bước chân hơn.

Phùng Hương Hương mang sữa bò vào phòng mẹ mình thì thấy bà đã thay đồ ngủ, vẫn còn đi qua đi lại: "Mẹ!"

Cô gọi một tiếng, rồi khóa cửa phòng lại.

Khi bữa tiệc chưa kết thúc, cô thấy ba mình lên xe rồi đi, trong lòng có tâm sự nên ngủ không được, cô muốn tìm mẹ nói chuyện, mang sữa bò chỉ là cái cớ.

"Hương Hương, là con à! Sao muộn rồi còn chưa ngủ?"

"Tiếng động lớn như vậy thì ai ngủ được chứ?"

Thật ra cô vốn không nghe thấy, chỉ là lúc đi lấy sữa bò lại nghe người hầu trực đêm thì thầm bàn tán, lúc lên lầu không muốn chú ý cũng phải chú ý. Cô nhớ đến Liên Khải, anh chẳng nói gì đến cô, cứ khen Hiệu Nhi cả buổi làm cô tức đến đau dạ dày!

Người phụ nữ đề tiện kia có gì mà so được với cô chứ?

"Mẹ, mẹ xem hai người họ kia! Bà nội và ba thiên vị thì thôi đi, bởi vì quan hệ của anh hai, ba thiếu gia quyền thế nhất Thanh Thành còn không dám nhìn thẳng vào mắt con, anh vừa về thì chúng ta phải nuốt cục tức vào bụng. Không theo đuổi được Lục Danh Hào, con đổi sang đối tượng khác còn không được sao? Khó khăn lắm mới thích được một người, anh ấy lại đưa vợ đến làm ghen hết ánh nhìn của con! Ngay cả Liên Khải cũng thất thần..."

Hiếm khi Tịnh Di có việc nên, nếu không cũng chẳng đến lượt cô ta, đúng là tức chết mất thôi!

Phùng Hương Hương cắn răng, gương mặt xinh đẹp cau có:

"Nếu sau này bọn họ sinh cháu đích tôn, vậy thì làm gì còn chỗ cho chúng ta, đến lúc đó mẹ con mình phải làm sao bây giờ?"

Người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý, một câu nói trúng tim đen!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến bà ta bức bối, không ngủ được.

Tuy nói rằng, hiện tại bà ta là người được nhà họ Phùng cưới hỏi đáng hoàng, nhưng dù sao cũng là vợ sau, hơn nữa Phùng Dịch Phong lại là cháu đích tôn, còn được mẹ chồng bà ta một tay nuôi lớn nên thân phận, địa vị cũng hoàn toàn khác. Quan trọng là cậu ta cũng xuất sắc không thua kém ai.

Công ty quốc tế Trác Việt nói đúng ra thì căn bản không liên quan gì đến tập đoàn Phùng Thị, là sự nghiệp của riêng cậu ta. Không biết trước đó nhà họ Phùng đã giúp đỡ cậu ta như thế nào nhưng bây giờ công ty quốc tế Trác Việt đã vượt qua tập đoàn Phùng Thị là sự thật rành rành.

Con cháu giỏi giang như vậy có ai mà không tự hào, có ai mà không quý cho được?

Hơn nữa, ba Phùng luôn cảm thấy cậu ta thiệt thòi, nhưng còn bà ta có cả trai cả gái thì sao?

Bà ta có con trai nhưng lại sinh sau mười năm, điều này làm bà ta phiền muộn vì dù con bà ta có xuất sắc thì bây giờ có gắn tên lửa cũng đuổi không kịp!

Phùng Dịch Phong này đúng là quá lợi hại, tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi!

Bây giờ nghe nói cậu ta vừa lấy được một hạng mục lớn, theo tình hình hiện tại chỉ sợ không ai có thể cản nổi bước chân anh. Cứ như vậy mà phát triển thì sau này tài sản của tập đoàn nhà họ Phùng sẽ rơi vào túi anh hết!

"Mẹ có nghe con nói chuyện không vậy? Con nên làm sao bây giờ? Liên Khải được bà nội quý, gia cảnh cũng không tệ, thu nhập một năm ít nhất hàng trăm tỷ, hơn nữa cũng đẹp trai..."

Mặc dù đem lại cảm giác hoàn toàn trái ngược với Lục Danh Hào, nhưng mà anh lại rất hợp mắt cô. Nghĩ tới Lục Danh Hào, Phùng Hương Hương lại thấy vô cùng buồn bức. Tại sao anh ta lại là bạn bè với Phùng Dịch Phong chứ?

Đã là anh em với Phùng Dịch Phong, thì căn bản cô không cần nghĩ tới! Chẳng có người đàn ông nào chịu vì cô ta mà bỏ qua thân tài Phùng Dịch Phong? Nếu như không phải vì điều này thì với nhan sắc xinh đẹp, gia thế của mình, thì Lục Danh Hào chẳng có lý do gì mà không thích cô cả.

Giận mình tỉnh lại, Gia Nghiên tròn mắt nhìn con gái:

"Chi là một diễn viên quen mà cũng làm con thất thố như thế? Đúng là không có tiền đồ! Đừng tưởng ban đêm con làm gì, mẹ không biết! Không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Đừng có chọc vào Phùng Dịch Phong, ít nhất là cũng đừng biểu hiện ra mặt! Đầu óc con có vấn đề à?"

Chuyện nhỏ mà không nhịn thì sẽ khó làm được việc lớn! Chẳng trông chờ được vào đứa nào!

"Con không có.... nhất thời tức quá!"

"Có chút tức mà cũng không chịu được thì sao làm được việc lớn? Hương Hương, con phải nhớ kỹ, con là đại tiểu thư của nhà họ Phùng, lúc nào cũng phải giữ tư thế cao quý! Chi cần nhà họ Phùng vẫn có quyền thế, chi cần vẫn còn Phùng Dịch Phong, thì con chính là công chúa cao quý. Những người kia sẽ phải chào đón con, phải nịnh bợ con!"

Điều chỉnh lại giọng điệu của mình, Gia Nghiên tiếp tục trấn an con gái:

"Cho nên, chuyện tình cảm chỉ là việc nhỏ! Việc cấp bách trước mắt là chúng ta phải giữ được địa vị trong nhà họ Phùng, phải giành được quyền càng lớn càng tốt! Chi cần con vẫn là cháu gái lớn nhà họ Phùng thì con mãi mãi có quyền chọn người khác! Một tên Liên Khải có là gì? Ngày tháng còn dài, con còn nhiều cơ hội! Dù gì, trong giới giải trí đâu thiếu diễn viên vừa trẻ vừa đẹp? Bây giờ điều mẹ sợ là bà già kia sẽ không chia cổ phần trong tay cho con và Dịch Tùng! Nếu như con chẳng có cái gì thì chi sợ ngay cả tài xế trong nhà cũng không thêm coi con ra gì!"

Suy cho cùng thì Phùng Dịch Phong là do chính tay bà già kia nuôi lớn, mà trong tay cậu ta cũng có cổ phần của mẹ đẻ. Đến lúc đó, ba Phùng thiên vị hay không thì cũng sẽ có phần của Phùng Dịch Phong, chỉ sợ quyền điều hành tập đoàn Phùng Thị đều nằm trong tay nó.

Nếu như ông già đó chẳng may có mệnh hệ gì, thì bọn họ cô nhi quả phụ chẳng phải sẽ mặc cho người ta bắt nạt hay sao? Có lấy được cổ phần hay không cũng chưa biết được!

Trước khi Phùng Dịch Phong tức giận, hoặc là trước khi bọn họ hoàn toàn nắm chắc được thì không thể làm hồng thế cục hiện giờ được.

"Ý của mẹ là..."

Ánh mắt giao nhau, Gia Nghiên khẽ gật đầu: Bây giờ tuyệt đối không thể để nó sinh được con trai, phải ra tay được để chiếm ưu thế mới được!

"Vậy mẹ tranh thủ thời gian cho em trai lấy vợ sinh con đi! Dịch Tùng cũng thật là, nhiều bạn gái như vậy mà toàn là mấy đứa chẳng ra gì! Nhưng mà, mẹ này, gen nhà chúng ta kì lạ thật đấy, nếu không chọn được gái còn trinh thì không nối dõi tông đường được? Xã hội bây giờ cũng cởi mở rồi, cũng không biết là nhà chúng ta là tiến bộ hay thụt lùi đi nữa!"

Phùng Hương Hương oán thán một hồi làm sắc mặt Gia Nghiên thay đổi liên tục, suýt chút nữa thì tức ói máu: Nói nửa ngày trời mà hóa ra vẫn không cùng một tần số!

"Con không thể động não một chút à? Nó sự nghiệp còn không ổn định thì sinh con có tác dụng gì? Sau này đừng tùy tiện nhắc tới Dịch Tùng trước mặt

ba và bà nội con, miễn cho nó lại bị quở trách, biết chưa?"

"Hở!" Động nào?

Bưng cốc sữa lên uống, Phùng Hương Hương vẫn đang suy nghĩ, động nào thế nào? Bỗng cô ta bừng hiểu rồi! Đứng bật dậy, nói nhỏ vài câu vào tai mẹ mình làm Gia Nghiền mỉm cười gật đầu.

Lúc này, ở một căn phòng khác, có hai người dính nhau như keo, bưng bưng khí thế lẫn qua lẫn lại. Có câu nói rất hay, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa. Đợi trận triển miên này tới hồi kết thúc, thân thể chạm nhau, trái tim cũng xích lại gần nhau.

Hiếu Nhi mệt mỏi thiếp đi. Phùng Dịch Phong ôm lấy cô nheo mắt trầm tư suy nghĩ rất lâu.

Hôm sau mở mắt ra, hai người giống quay về những ngày trước khi cãi nhau, ngọt ngào như mật. Hiếu Nhi gác một chân lên người anh, duỗi eo:

"Chồng yêu, chào buổi sáng!"

Phùng Dịch Phong cũng hôn lên tóc cô: "Chào buổi sáng!"

Nằm ý trên giường đều là chuyện bình thường, nhưng hành động này của anh đúng là vượt ra ngoài dự liệu của Hiếu Nhi. Gần như trong nháy mắt, cô bị dọa tỉnh ngủ hân, còn ngẩng đầu nhìn anh một lúc:

Lúc trước anh thường trừng mắt, chê bai cô, hôm nay uống lộn thuốc à?

Nghĩ lại thì nguyên nhân chắc là do đêm qua anh ăn uống no đủ, tâm tình tốt. Hiếu Nhi cúi đầu, dụi dụi vào người anh, thân mật một lúc mới đứng dậy.

Cô giờ mắt cá chân lên kiểm tra thật kỹ, vết sưng đỏ thế mà đã bớt đi nhiều, cũng không thấy đau nữa, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của cô tươi tắn như đóa hoa nở rộ:

"Không đau nữa rồi! Ông xã, anh giỏi quá!"

Hôm qua lúc anh bóp cổ chân cho cô, chẳng biết điều chỉnh nặng nhẹ, ngốc chết đi được, cũng làm cô đau muốn chết, không ngờ lại có tác dụng!

Cô giống như trời sinh có cái miệng ngọt, ngoại trừ những lúc thỉnh thoảng cãi nhau đến giận điên người ra thì tùy tiện nói ra câu nào cũng làm cho tâm trạng người ta cảm thấy dễ chịu, làm người ta không nịn được mà chiều chuộng cô. Phùng Dịch Phong rất buồn bực, người phụ nữ như vậy mà cũng có người nở lòng vứt bỏ?

Hoặc là, đây là bản lĩnh cô có được sau khi trải qua huấn luyện?

Trong lòng có chút nghi hoặc nhưng lại không ngăn được niềm vui như hoa nở trong lòng anh. Anh đưa tay捏捏 đôi má hồng của cô:

"Nói vào lúc khác, anh sẽ càng vui vẻ hơn!"

"Anh thật đáng ghét!" Hiếu Nhi đỏ mặt, đẩy tay anh ra. Hiếu Nhi nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm:

"Hôm nay, em tắm trước!"

Thấy cô chạy mất dạng, đôi mắt sâu thẳm của anh hiện lên sự dịu dàng.

Sau khi rửa mặt xong, hai người cùng nhau xuống dưới lầu, đến cửa phòng ăn, Phùng Dịch Phong đột nhiên hôn lên tai cô, làm Hiếu Nhi giật nảy mình:

"Áy, đừng nghịch, đừng lộn xộn!"

Ngược lên, cô chạm phải một ánh mắt gian tà....

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tổ chức hôn lễ

Thấy Phùng Hương Hương vẫn mang dáng vẻ kiêu ngạo khinh khinh nhưng trông mắt thì suýt rớt ra ngoài, Hiếu Nhi lén捏捏 Phùng Dịch Phong.

Cũng không biết hôm nay anh gặp phải chuyện quái quỷ gì, mà từ trong phòng đã không đằng hoàng bây giờ còn bị người ta bắt quả tang, thật buồn cười mà.

Cô vốn chỉ nhắc nhở anh một chút, dù sao cô và Phùng Hương Hương cũng không hòa hợp, nên cô không có ý định chủ động chào hỏi cô ta, nhưng với vị trí của hai người, thật hơi khó xử.

Phùng Dịch Phong khẽ xoay người lại một cái, bỗng lạnh lùng lên tiếng: "Câm rồi à?"

Hiệu Nhi giật mình, tưởng anh đang nói chuyện với cô, nhưng khi ngược lên nhìn mới biết được cái gì gọi là "kiêu căng hống hách", xem ra về khoản này thì Phùng Hương Hương phải gọi anh là sư phụ.

Lúc này, Phùng Dịch Phong một tay đút túi, một tay vẫn ôm eo cô, ánh mắt liếc xéo, anh đâu chỉ kiêu ngạo, mà là vênh váo không ai bằng, trắng trợn... gây chuyện.

Đây không phải phong cách của anh, chuyện gì xảy ra vậy?

Lần trước trở về, cô có thể cảm nhận được anh và những người trong nhà này không hợp nhau, nhưng cả quá trình anh đều lạnh lùng, còn hôm nay, đâu chỉ là khác thường.

Sắc mặt Phùng Hương Hương lập tức thay đổi, Hiệu Nhi cũng cảm thấy hơi căng thẳng.

Vào lúc tình hình đang hết sức căng thẳng, thì cô ta lại bất ngờ tiến lên một bước, còn hơi cúi đầu: "Anh hai, chào buổi sáng!"

Dường như kéo dài cả một thế kỷ, cô ta mới không cam lòng, bắt đầu đi: "Chị dâu, chào buổi sáng!"

Hiệu Nhi giống như gặp quỷ, choáng váng mắt một lúc, bất giác đưa mắt nhìn sang Phùng Dịch Phong, đến khi nghe thấy anh "Ừ" một tiếng, cô mới nói: "Chào buổi sáng!"

Sau đó, người trước người sau đi vào phòng ăn.

Dù nhà họ Phùng coi trọng quy củ, nhưng bữa sáng cũng rất thoải mái, không yêu cầu nhất định phải đến đúng giờ, trước chín giờ muốn đến lúc nào thì đến, nhưng trên bàn ăn, người cùng ăn phải đúng quy củ, dù là từ vị trí ngồi đến cách ăn uống.

Khi thấy hai người một trước một sau đi vào, Phùng Hương Hương và mẹ Phùng đều nhìn chằm chằm. Trùng hợp là sáng nay ba Phùng đã trở về, cả nhà ngồi xuống bàn.

Phùng Dịch Phong muốn ở nhà ăn cơm, Hiệu Nhi cũng chỉ có thể đi cùng. Bữa sáng được dọn lên, cô lấy mấy miếng bánh mì nướng và sữa đậu nành.

Cô không biết lúc Phùng Dịch Phong đùa với cô, còn cố ý lưu lại trên cổ cô một dấu hôn chói mắt, nên suốt bữa cơm, hàng loạt ánh mắt khó hiểu bắn về phía cô, khiến cô cứ cảm thấy buồn bực không thôi, nhưng không ngờ rằng hai người phụ nữ đối diện còn nom nớp lo sợ hơn cô, đến mức ăn không thấy ngon.

Khi sắp ăn xong, ba Phùng lên tiếng: "Khi nào thì tổ chức hôn lễ, nếu con bận thì ba có thể thu xếp giúp con."

Hiệu Nhi đang nuốt bánh mì, nuốt chút nữa thì nghẹn gần chết, tổ chức hôn lễ rồi thì họ còn đường lui sao?

Phùng Dịch Phong buông đũa xuống, không hề cảm kích: "Khi tổ chức con sẽ nhớ mời ba."

"Phong, là ba quan tâm con. Chẳng lẽ con đợi con của con ra đời, mà không danh không phận sao? Nếu đã kết hôn rồi, cũng nên sớm công khai cho người ta biết rồi."

Ba Phùng kiên nhẫn khuyên bảo, thậm chí còn có thái độ cầu xin.

"Chuyện này càng không cần ba quan tâm. Tất nhiên, con của con sẽ là danh chính ngôn thuận." Hơn nữa, nó sẽ có một gia đình hạnh phúc, nếu không anh tuyệt đối sẽ không đề nó đến thế giới này.

Rõ ràng cảm nhận được thái độ Phùng Dịch Phong thay đổi, không khí lập tức như đông lại, Hiệu Nhi ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc, nhưng thấy quan hệ cha con họ bế tắc như vậy, lại không dám mở miệng.

Lúc này, dưới bàn, Gia Nghiên khẽ đá chân Phùng Hương Hương. Cô ta bỗng vỗ bàn đứng lên, đưa tay ném cái thìa còn dính nước tương vào người Phùng Dịch Phong:

"Anh thật quá đáng! Anh chửi mắng tôi cũng không sao, nhưng cha là bề trên, sao anh có thể có thái độ như vậy? Ba lại còn thương anh, quan tâm anh như thế, chúng tôi cũng không phải nhân viên của anh, anh có biết lễ phép hay không?"

Thấy nước tương bắn tung tóe trên người Phùng Dịch Phong, Hiệu Nhi vội rút khăn tay lau: "Ông xã!"

Phùng Dịch Phong liếc phía đối diện, ánh mắt dừng lại trên vị trí chủ trì: "Đây chính là lễ phép mà ba đã dạy sao?"

Lúc này, Gia Nghiền vội đứng dậy, giành lời trách mắng: "Hương Hương, con làm cái gì vậy? Càn quấy, con mau xin lỗi anh hai đi!"

"Con không sai! Con chỉ bắt bình thay ba!"

"Hương Hương!" Ba Phùng trừng mắt với con gái một chút nhưng không nói gì, sau đó chậm rãi: "Đừng nói nữa, ăn cơm đi!"

"Ba, ba quá nuông chiều anh, nên anh mới không sợ ai như thế."

Cô ta gào lên một tiếng tỏ vẻ tức giận, rồi cầm thìa đập xuống mấy lần.

"Hương Hương!"

Lúc này, ba Phùng cũng nổi giận rồi, chỉ cảm thấy cô ta càn quấy, quá đáng, dù Phùng Dịch Phong không bị ném trứng, nhưng bị bắn đồ ăn lên người, Hiểu Nhi giật mình, theo phản xạ đứng lên lau giúp anh.

Lúc này, mọi người đều đã đứng lên, Phùng Hương Hương cũng đẩy ghế ra giận dỗi đi ra cửa, khi đi ngang qua Hiểu Nhi, cô ta cố ý tức giận tiến tới, la lớn:

"Rõ ràng chính là các người bắt công, tôi không sai."

Cô ta còn thuận tay cầm lấy một cái bánh mì, rồi giơ tay lên, lần này, thật ra, động tác của cô ra rất nhẹ, nhưng theo phản xạ, mọi người đều bắt gặp nghiêng người tránh né, chỉ có Hiểu Nhi là hận không thể ôm trọn lấy Phùng Dịch Phong mà che chắn cho anh, Phùng Hương Hương nhân cơ hội này bỏ một viên thuốc vào cốc sữa tươi của cô.

Cuối cùng cô ta cầm miếng bánh mì từ từ đi ra.

Ba Phùng lập tức nổi giận: "Đứa nhỏ này bị bà chiều quá thành hư rồi."

Gia Nghiền vội gạt đầu, nói:

"Đều... tại, tại di không tốt! Dịch Phong, di xin lỗi con, con đừng giận nó, gần đây chuyện tình cảm của nó không thuận lợi, nên dễ kích động, con hãy thông cảm cho nó."

Sau đó, bà ta tỏ ra đáng thương liếc nhìn ba Phùng cầu khẩn, ông đành bất đắc dĩ nói: "Con về thay quần áo đi."

Phùng Dịch Phong đứng dậy, Hiểu Nhi cũng đi theo, Gia Nghiền vội vàng nói:

"Hiểu Nhi cũng chưa ăn được gì mấy, con uống cốc sữa tươi đi, ít nhiều lót dạ. Tối nay di bảo người chuẩn bị ít đồ ăn nhẹ, muốn ăn gì thì cứ việc nói."

Bởi vì vội theo Phùng Dịch Phong ra ngoài, Hiểu Nhi cũng không nghĩ nhiều, cộng thêm bị bánh mì chen họng đúng là không dễ chịu lắm, hơn nữa, lúc này cũng không thể làm mất mặt bà Phong, nên cô đành uống nốt mấy ngụm còn lại, sau đó nhanh chóng bước theo Phùng Dịch Phong.

Trong phòng thay, giặt quần áo, Hiểu Nhi lại cảm thấy Phùng Dịch Phong càng trở nên lạnh lùng hơn.

Trong lúc lơ đãng cô cảm nhận được có gì đó khác thường, trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ: Anh gây khó dễ Phùng Hương Hương, là vì cô sao?

Cô không hề nói gì, mà ôm chặt anh từ sau lưng. Dù không biết rốt cuộc hôm nay tại sao anh trở nên khác thường, nhưng cô vẫn tin tưởng anh.

Trong chớp mắt, tâm trạng Phùng Dịch Phong bình tĩnh lại, đường nét lạnh lùng cứng rắn cũng trở nên dịu dàng: "Chỗ không khí ngột ngạt thật khiến người ta khó chịu. Chúng ta nên trở về nhà thôi."

Vốn định làm vậy là để Phùng Hương Hương thấy rõ hiện thực, tự mình biết mình, đừng tùy tiện nhắm vào người của anh nữa, không ngờ cuối cùng lại xảy ra tình huống như thế.

"Vâng!" Thật ra, cô cũng không thích nơi này lắm!

Hai người dắt tay đi ra, nhưng không ai ngờ rằng, trận âm ỉ này lại tạo ra một tai họa ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sự thay đổi của cơ thể

Sau chuyện này, lần đầu tiên Hiểu Nhi phát hiện, trong nhà có thêm nhiều đồ dùng hàng ngày... từ trong ra ngoài, các loại quần áo giày dép của phụ nữ. Phòng để quần áo vốn trống trải giờ gần như chật kín.

Cô chưa cao thượng đến mức không dính bụi trần, nên khi thấy những thứ này cô rất vui mừng. Quần áo đưa tới phần lớn là trang phục hàng ngày, quần áo, váy liền thân các loại, dài ngắn khác nhau, cũng không thiếu kiểu dáng hàng ngày.

Hiểu Nhi thấy không nên phung phí vào quần áo, nên cũng không kiểu cách, thấy vừa size của mình, cô liền chọn một chiếc áo sơ mi công sở thời thượng, vẩy bút chì mặc vào. Tất nhiên, đồ mà anh mua chất lượng không tầm thường, có lẽ giá cả cũng không thấp.

Kiểu dáng quần áo rất đơn giản nhưng lại chú trọng đến chất liệu, nên mặc lên người, rất vừa mắt, tuy nhìn bề ngoài không khác biệt rõ ràng lắm với các nhãn hiệu tầm trung mà cô vẫn hay dùng, nhưng thoải mái hơn, cũng tôn dáng hơn, đơn giản mà toát lên khí chất, đúng là tiền nào của nấy thật không phải một câu nói suông.

Đã lâu rồi chưa thật sự quan tâm đến bản thân, nên ngay khi thay xong bộ đồ mới, tâm trạng của cô thực sự rất tốt, vì việc này, mà thiện cảm với Phùng Dịch Phong bắt gặp tăng thêm mấy lần.

Anh giống như một thể hỗn hợp đối lập nhau, thật ra anh cũng rất chu đáo, ví dụ như lúc này, nhưng thỉnh thoảng cũng khiến người ta tức đến giậm chân, như là sự kiện bánh sùi cảo.

Cứ nhớ tới là Hiểu Nhi không khỏi cảm thấy đau lòng, cô sờ quần áo, trong lòng cảm thấy là bản thân làm đúng.

Liên tục mấy ngày sau đó, cô luôn trong trạng thái tinh thần phơi phới, làm việc hăng say không mệt mỏi.

Hôm nay, bệnh viện gọi điện thoại tới, tan làm, cô lập tức đi gặp bác sĩ bàn bạc, ứng tạm ít tiền thuốc men, rồi đến phòng bệnh thăm ba, số tiền trong thẻ ngân hàng lại giảm làm cô thấy áp lực.

Về đến nhà, cô cũng không nấu cơm, mà chỉ ăn bánh mì qua loa, rồi bật máy tính lên, bắt đầu công việc phiên dịch. Đây là việc làm thêm mà cô nhận trên mạng, nên chỉ có thể làm vào thời gian nghỉ ngơi.

Bận rộn một hồi, đến khi cô nghe thấy tiếng động lấy lại tinh thần thì đã hơn mười một giờ, cô lưu tài liệu, tắt máy vi tính, khi đứng dậy thì Phùng Dịch Phong cũng đã xuất hiện ở cửa:

"Ông xã, anh đã về rồi?"

"Ừ!"

Vừa nhìn, ánh mắt Phùng Dịch Phong đã dừng lại trên trang giấy lộn xộn và túi đồ ăn vặt vẫn còn để bên cạnh bàn máy tính của cô. Hiểu Nhi thấy anh hơi nhú mày, cô nhìn theo ánh mắt anh thì thấy kiệt tác của mình, một đồng giấy ghi chép và túi đồ ăn vặt.

Sợ chứng bệnh thích sạch sẽ và chê đủ thứ của anh phát tác, nên cô nghiêng qua che đi, cười khan hai tiếng:

"Buổi tối em đói... đồ khô, không có mùi đâu! Em sẽ lập tức dọn dẹp sạch sẽ. Ông xã, anh hãy đi tắm trước đi, đừng nóng giận, anh ra là sẽ sạch sẽ ngay."

Cô chỉ là bận quá, không kịp thu dọn, chứ không phải là lộn xộn. Hơn nữa, trong mắt cô, những thứ này chắc chắn không tính là rác, chỉ là cô không dám dùng quan điểm của mình để phán đoán suy nghĩ của anh.

Cô có thể nói, trong mắt cô, anh chính quái vật hiếm có sao?

Hiểu Nhi oán thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại mỉm cười ngây thơ.

Phùng Dịch Phong không nói gì, quay người, cầm quần áo đi vào phòng tắm. Thật ra trong tình cảnh vừa này, dù anh có chút không chịu được việc phòng lộn xộn bản thủ, nhưng đã muộn như vậy mà cô vẫn đang làm việc, khiến anh càng cảm thấy ngạc nhiên.

Trong trí nhớ, anh chỉ từng gặp phụ nữ nũng nịu đưa đẩy, nhưng chưa từng gặp phụ nữ liều mạng làm việc như vậy, anh luôn cảm thấy hình như cô hơi khác biệt.

Khi Phùng Dịch Phong từ phòng tắm đi ra, Hiểu Nhi đã dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả túi rác cũng đã được thay.

Vì lý do công việc, cô mặc quần áo ở nhà, sợ anh soi mói, cô vội lên tiếng: "Em sẽ đi đánh răng, rửa mặt ngay."

Dứt lời, cô rút áo ngủ thường mặc nhanh chóng vọt vào phòng tắm.

Khi Hiểu Nhi thay áo ngủ, cô sững sờ ngay tại chỗ: sao mình lại bị chặn nhỉ?

Thấy đồ ngủ hay mặc bị kẹt, lộ cả vòng một, Hiểu Nhi cảm thấy ngạc nhiên, cô ngước mắt, kính hãi nhìn, cô trong gương giống như quả bóng được bom tròn vo.

Đã xảy ra chuyện gì? Cô chỉ bận rộn mấy ngày sao lại béo lên nhiều như vậy?

Ra khỏi phòng tắm, cô vội đi tới phòng để quần áo, lấy cân điện tử ra, vừa đứng lên, trông mất thiếu chút nữa rơi ra:

Năm mươi ba kg?

Có lắm hay không? Cô chưa từng vượt qua 50kg, trước nay đều chỉ khoảng bốn mươi lăm cân, khi béo nhất cũng chưa tới bốn mươi bảy kg, chứ đừng nói là ba năm nay, cô sắp mệt như chó rồi.

Mới chỉ mấy ngày không cân, sao có thể tăng hơn 5kg chứ.

Cái cân bị hỏng hay là đêm nay ăn nhiều, nên mới nặng đến như vậy?

Hiểu Nhi liên tiếp thay ba cái, nhưng không có nặng nhất, chỉ có nặng hơn, cô cảm thấy bị đả kích sâu sắc.

Chẳng lẽ gần đây cô ăn tiệc nhiều? Cô nhớ thì dù là về nhà họ Hoắc cô cũng không ăn mấy, bánh gatô cũng chỉ ăn một, hai miếng, hơn nữa không tính công việc, mỗi tuần ít nhất cô khiêu vũ hai lần, theo lý thì không thể tăng cân được.

Hết sức hoảng hốt, Hiểu Nhi cúi đầu nhìn quần áo, nhéo nhéo phần bụng lồi ra của mình:

Choáng! sao béo đến thế này rồi?

Cô có thể gầy, nhưng không thể béo, tuyệt đối không thể béo. Béo rồi, cô sẽ phải mua thêm quần áo, công việc ở hộp đêm của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến tiền, cô lại hận chết chỗ thịt mỡ đột nhiên xuất hiện trên người mình.

Hiểu Nhi xách cân điện tử trả về chỗ cũ, hít sâu một hơi: Phải giảm cân!

Phùng Dịch Phong thấy cô cứ chạy ngang chạy dọc một hồi, anh cũng đi theo cô, nhưng vừa tới cửa thì một thân hình xinh đẹp ừ rừ cúi đầu đi ra và vào ngực anh:

"Em làm sao vậy?"

Sao vừa tắm một cái, đã ịu xù như quả cà rồi!

Hiểu Nhi bất giác kéo kéo quần áo của mình, cảm thấy lạ lẫm, lắc đầu. Nhưng cô không biết, động tác nhỏ trong lúc lơ đãng đó đã vô tình chạm lên môi lửa, vòng một vốn nảy nở của cô giờ càng trở nên rõ ràng hơn, bỗng chốc thu hút toàn bộ sự chú ý của người nào đó.

Ánh mắt Phùng Dịch Phong tối sầm lại, anh ôm vòng eo mảnh mai của cô: "Bảo bối, em đang quyến rũ anh phải không?"

Hiểu Nhi vốn đang rất để ý đến sự thay đổi của bản thân, nhưng vừa nghe thấy Phùng Dịch Phong nói như vậy, cô lập tức đưa tay ôm lấy mình: "Nào có? Hôm nay, em mệt quá, anh hãy để em nghỉ một ngày nhé."

Thực ra, trong lòng cô không hề muốn anh nhìn thấy sự thay đổi xấu xí của mình, nhưng cô không biết rằng, trong mắt đàn ông, lúc này cô chẳng khác nào bữa tiệc lớn thịnh soạn với sơn hào hải vị, tỏa hương thơm mê người.

"Vậy thì... một lần thôi nhé, để em nghỉ ngơi sớm một chút."

Không đợi Hiểu Nhi đáp lại, Phùng Dịch Phong đã ôm lấy cô, hôm nay, Hiểu Nhi bị cái gọi là "một lần" trong miệng anh giằng vò suýt mất nửa cái mạng, trước khi nhắm mắt lại, trong đầu cô chỉ còn lại một ý niệm:

Đàn ông quả nhiên đều là chúa lừa gạt.

Hôm sau, khi Phùng Dịch Phong mở mắt ra, bên cạnh trống không!

Anh thức dậy, sờ thấy bên cạnh lạnh ngắt, chợt thất thần mất một lúc, cảm thấy hụt hẫng. Ánh mắt do dự, liếc thấy túi của cô để trên bàn, thậm chí phào nhẹ nhõm:

Anh đang sợ cái gì? Sợ cô giận dữ mà bỏ đi sao?

Sau khi rửa mặt xong, Phùng Dịch Phong đi xuống nhà dưới, đã nghe thấy phòng bếp truyền tiếng động rất nhỏ, anh khẽ mỉm cười, đi tới.

"Ngoan nào, đừng nghịch nữa, em đang bận."

Chương 59: Gian phu

Bước chân khựng lại, sắc mặt của Phùng Dịch Phong đen như đất nồi: Nói năng dịu dàng như vậy? Cô ấy đang nói chuyện với ai?

Trong bếp có tiếng dầu ăn sôi, thỉnh thoảng lại còn có tiếng cười khanh khách của cô vang lên, Phùng Dịch Phong siết chặt nắm đấm, ngực lại càng tức nghẹn hơn:

Thảo nào hôm nay lại khác thường như vậy, mới sáng sớm đã thức dậy rồi?

Lúc này, trong phòng lại vang lên tiếng nói khẩn trương của Hiểu Nhi: “Á, đừng tới đây! Như vậy không tiện cho lắm! Tối nay, chúng ta gặp nhau ở ngoài được không?”

"Ừ! Yên tâm đi! Được, được!"

"Ngoan ngoãn nào, đừng quậy nữa! Nghe lời đi mà, được không?"

Phùng Dịch Phong mang bộ mặt sa sầm đi vào bếp, chỉ thấy Hiểu Nhi đang mặc một bộ đồ thể thao ôm sát, một tay cầm xẻng đảo tới đảo lui, tai đang đeo tai phone, không biết là nói chuyện với ai mà lời nói lại nhỏ nhẹ và dịu dàng như vậy, còn nét mặt thì phoi phới như gió xuân.

Chiên xong mấy quả trứng gà, Hiểu Nhi liền xoay người lại, bất ngờ nhìn thấy Phùng Dịch Phong thì giật mình, thấy sắc mặt của anh nặng nề cô liền co rúm cả người lại, vội vã bỏ tai nghe ra, dánh vè như vừa làm sai chuyện gì đó:

"Ông xã? Anh... dậy sớm vậy?"

"Tự khai ra hay là để anh đi điều tra! Giang Hiểu Nhi, em giỏi lắm!" Dám bắt cá hai tay sau lưng anh! Cô chán sống rồi sao!

"O? Khai, khai gì cơ?"

Thấy mặt anh cau có, hằm hằm, đột ngột như vậy cô làm sao hiểu được anh nói gì!

"Vẫn còn giả bộ sao?"

Liếc mắt nhìn cô, ánh mắt Phùng Dịch Phong lúc này như có thể giết được người: "Tối nay cô sẽ đi gặp gian phu!"

Trong nháy mắt Hiểu Nhi đã hiểu ra tất cả, cô thờ phào nhẹ nhõm: "Ông xã, anh đang tức giận vì chuyện này sao!"

Đúng là hù chết cô rồi!

Hiểu Nhi vỗ ngực, ngồi xỏm xuống, rồi lôi một con poodle màu xám tro ra, trên cổ còn đeo một cái bảng tên rất tinh xảo, động tác của cô vẫn còn hơi dè dặt nhưng khóe miệng thì đã cong lên:

"Ông xã, gian phu mà anh nói là nó sao? Em đã nhặt được nó khi chạy bộ sáng nay, không biết là của nhà ai để lạc mất, nó cứ đi theo em mãi! Em gọi điện thoại thì không ai bắt máy, lại phải vội vàng quay về làm thức ăn sáng, thấy nó đáng yêu như vậy nên mới mang nó về, em sợ để nó ở bên ngoài sẽ sủa ầm ĩ, làm anh thức giấc nên mới để ở đây!"

Vốn định trả nó lại trước khi anh thức dậy, ai ngờ đối phương mãi mới liên lạc lại cho cô, cô cũng không thể đi làm trễ được nên đành phải hẹn lát nữa tiện đường thì gặp nhau, vì vậy vừa rồi mới hơi căng thẳng.

"Papa của nó vừa mới liên lạc với em rồi, lát nữa sẽ qua đón nó! Sẽ không ở lại đây lâu đâu, nó rất nghe lời! Ông xã, anh đừng giận nữa mà, em bảo đảm sẽ nhanh chóng đưa nó đi, sẽ không để cho nhà mình dơ hay lộn xộn gì đâu!"

Đặt cún con xuống, Hiểu Nhi vẫn xoa đầu nó rồi vuốt ve người nó, rồi vỗ nhẹ mông nó ý bảo nó không được chạy lung tung.

Giờ mới hiểu thì ra đối tượng mà cô vừa nói nói cười cười chính là chú cún này, nó cứ quanh quẩn quýt bên chân cô, những lời ám muội cũng không giống như những gì anh tưởng tượng, sắc mặt Phùng Dịch Phong lúc này lại càng khó coi hơn, anh làm ra vẻ kẻ cả ngồi xuống, cắt giọng ồm ồm:

"Anh đói bụng rồi!"

"Dạ! Đợi em một chút..."

Vì người làm đã ra ngoài nên Hiểu Nhi mới đi chuẩn bị bữa sáng, dọn đồ ăn kèm và cháo lên bàn xong cô mới len lén quay sang nói chuyện với chú cún, cô lấy một ít bánh bao và thịt băm-bông cho vào một cái khay nhỏ đặt góc nhà, rồi vỗ về xoa đầu nó:

"Ngoan ngoan ăn đi nào, không được quậy đâu đấy, cũng không được làm dơ sàn nhà!"

Phùng Dịch Phong lén liếc nhìn cô rồi bụng cà phê lên nhấp một ngụm.

Thấy Hiểu Nhi chơi với chú chó xong lại tiếp tục đi dọn dẹp xong nôi, chén bát cho vào bồn rửa, Phùng Dịch Phong liền gọi một tiếng: "Ăn com trước đã!"

Lẽ nào sợ anh đến mức bỏ cả com sao?

"Em không đói lắm, lát nữa uống cốc sữa là được!"

"Hiểu Nhi... "

Vừa gần giọng vừa tròn mắt như vậy rõ ràng là đang khó chịu nên Hiểu Nhi chỉ có thể đi rửa tay, sau đó ngoan ngoãn ngồi vào bàn.

Cậu chủ này đúng là! Không ăn, mà vẫn bắt phải ngồi cạnh bên?

Rót cho mình một cốc sữa xong, Hiểu Nhi chậm rãi nhấp vài hớp, kỳ thực bụng cô đang đói nhưng cô lại muốn nhanh chóng giảm cân, vì vậy mới uống sữa, sợ anh bắt bẻ, lại bắt cô ăn nên cô đành lấy ngơ gặm.

Hai người ăn được một lúc thì Phùng Dịch Phong đột nhiên lên tiếng:

"Anh không cần biết lúc trước em như thế nào nhưng nếu như sau này em còn có quan hệ mờ ám với bất kỳ người đàn ông nào nữa thì hậu quả em tự gánh lấy! Hiểu chưa?"

Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng đồng thời đưa ra lời cảnh báo một cách thẳng thừng khiến Hiểu Nhi đột nhiên rùng mình: "Ừm..."

Có khi nào anh ấy rảnh rồi nên mới nghĩ ngợi nhiều như vậy không, cô làm gì có thời gian mà làm những chuyện đó chứ?

Dọn dẹp xong xuôi, cuối cùng vẫn là Phùng Dịch Phong chở cô đến chỗ hẹn, cùng cô giao chú chó cho một thanh niên trẻ tuổi rồi lại chở cô đến gần công ty, sau đó mới lái xe đi làm.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty quốc tế Trắc Việt, sau khi làm xong hết những công việc hiện có, Phùng Dịch Phong vừa mới cầm điện thoại lên thì có tiếng gõ cửa:

"Vào đi!"

Người tới chính là Mạc Ngôn, Phùng Dịch Phong lại đặt điện thoại xuống: "Đang định tìm cậu!"

"Sao vậy, có việc gì sao?" Đưa tài liệu xong, Mạc Ngôn liền ngồi xuống.

"Giúp tôi đi đặt một chiếc xe! Phải là màu trắng! Tốt hơn hết là loại nhỏ gọn! Yêu cầu tính năng an toàn cao, dành cho phụ nữ!"

Anh ấy tặng xe cho phụ nữ sao? Nghe xong, Mạc Ngôn suyt chút nữa thì giật mình há hốc mồm: "Hả? Anh muốn nhãn hiệu xe nào? Giá tầm bao nhiêu?"

"Audi hoặc là Bentley đi! Giá cả không thành vấn đề! Tốt nhất là có thể nhận xe càng sớm càng tốt!"

Giá cũng không giới hạn? Hào phóng như vậy sao!

Đã bắt đầu hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề nên Mạc Ngôn nhìn anh chằm chằm một lúc: "Tôi có thể hỏi là ai dùng không? Ý của tôi là... ai đứng tên?"

Phùng Dịch Phong ngẩng đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi mới nói: "Hiểu Nhi! Giang Hiểu Nhi!"

"Khụ khụ, anh Phong ơi là anh Phong, anh không sợ sẽ dọa cô ấy sợ chết khiếp sao? Hai thương hiệu xe hơi này chỉ cần là loại hơi cao cấp một chút thôi cũng phải hơn 3 tỷ! Anh muốn cô ấy lái một chiếc xe hơn ba tỷ mà lại đi làm công việc với mức lương có ba mươi triệu thôi sao?"

Cô ấy mua nổi sao?

"Tiền lương của cô ấy... thấp thế sao?" Anh rõ ràng là rất kinh ngạc.

Mạc Ngôn cúi đầu, không biết phải nói gì:

"Cậu chủ Phong của tôi ơi, dùng ánh mắt của anh để đánh giá thì mức lương của chúng tôi chẳng đáng là bao! Nhưng vợ của anh là nhân viên văn phòng hơn nữa còn là nhân viên văn phòng cấp cao! Nhân viên cấp cao của công ty chúng ta cũng chỉ ngang với trình độ của cô ấy! Với tuổi tác cùng thu nhập hiện tại thì cô ấy cũng đã được xếp vào hàng xuất sắc rồi! Chỉ cần đừng quá hoang phí thì một người như cô ấy hoàn toàn có thể sống một cuộc sống an nhàn."

"Ừ, vậy để tôi đứng tên nhưng cô ấy là người lái! Chọn một chiếc bình bình thôi, giá cả tầm trung, giấy tờ phải làm ổn thỏa đấy!"

"Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi làm ngay!"

Nhận lại tài liệu, Mạc Ngôn liền đứng dậy ra về, nhưng anh chưa đi ngay mà do dự một chút rồi mới nói: "Có chuyện này..."

Có tin tức của cô Doãn rồi, có nên nói không?

Lúc này, điện thoại nội bộ vang lên, Phùng Dịch Phong nhận điện thoại rồi mới nói: "Chuyện gì?"

"Cũng không phải chuyện quan trọng gì, để sau có thời gian rồi nói!" Thấy tâm trạng của anh đang tốt nên Mạc Ngôn ngẫm nghĩ một chút rồi nuốt những lời muốn nói vào.

Cửa văn phòng vừa đóng, Phùng Dịch Phong liền cảm điện thoại di động lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bị trêu vì mập

Trong phòng làm việc của công ty trách nhiệm hữu hạn phiên dịch Giai Nghệ, Hiểu Nhi đang bận bịu công việc mệt mỏi muốn xỉu vậy mà chiếc di động trên bàn lại rung lên.

"Lại là ai nữa vậy?"

Hiểu Nhi thở than một tiếng rồi cảm di động lên: [Tiền tiêu vặt]?

Thì là do Phùng Dịch Phong gọi tới, Hiểu Nhi sững sờ giây lát: Dây thần kinh nào của anh ấy lại bị chập rồi?

Tiện tay click vào một cái, hai mắt Hiểu Nhi liền sáng rỡ: Má ơi! Cái này là bao nhiêu đây!

Cô nhắm đếm, bảy con số không? Ba... Ba mươi triệu!

Hiểu Nhi đếm đi đếm lại ba lần rồi gửi lại một icon đáng thương: [Ông xã, em gặp phải một tên lừa đảo sao?]

Tục ngữ có câu vô công bất thụ lộc, cô ôm lấy trái tim đang đập thình thịch thình thịch của mình!

Chẳng mấy chốc, liền có một tin nhắn được gửi đến: [Ừ, nào em vẫn chưa tàn nhi!]

Như vậy là ý gì? Là cười nhạo cô hiếm khi thông minh như vậy sao?

Chẳng lẽ là áy náy vì chuyện nuốt lời tối qua sao? Cho nên mới tặng lì xì để dỗ cô? Mặc kệ nói thế nào đi nữa thì đối với một người nghèo rớt mùng tơi như cô mà nói thì đây vẫn là một niềm vui bất ngờ:

Tiền thuốc men của ba tháng này có thể xoay sở được rồi!

Hiểu Nhi liền gửi lại một icon hình nụ hôn, tâm trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều.

Đầu kia, Phùng Dịch Phong đang ngấm ngấm điện thoại, mặt mày hưng phấn: [Tối nay ăn cơm cùng nhau nhé?]

Ăn cơm?

Vừa nghe đến chữ ăn, Hiểu Nhi liền cảm thấy bụng mình lép kẹp nhưng khi thấy hai cái má bầu bĩnh của mình trong chiếc gương trên bàn, cô liền chùn bước:

Không được! Nhịn! Nhịn! Phải nhịn! Cô phải giảm cân, không được để mình béo lên!

Cô nghiêng rằng một cái rồi trả lời: [Tối nay không được! Em phải tăng ca vì còn phải đi gặp một khách hàng! Ông xã, để lần sau nhé!]

Cô còn gửi lại một icon “khóc òa” vì lấy làm tiếc.

Ở đầu dây bên kia, Phùng Dịch Phong nhún vai, trong lòng khó tránh khỏi có chút hụt hẫng [Ừ!]

Anh nhanh tay gõ một chữ gửi lại, rồi tiếp tục vui đầu vào công việc.

Nên biết rằng, để giảm được cân thì ba ngày đầu tiên là khó nhất. Cho nên vừa tan ca, Hiểu Nhi thật sự đã nán lại công ty làm thêm một lúc, lúc tối ăn ở căn tin, cô cũng chỉ uống một ít nước gạo.

Bây giờ hơn cô lại thay đôi giày đế bằng mang theo rồi đi bộ về nhà, cô đi bộ dọc theo con đường hơn một tiếng đồng hồ, rồi mới chạy bước nhỏ đến bến xe buýt, chuẩn bị về nhà.

Đang lục tìm thẻ xe buýt trong túi thì một đôi dây giày da màu đỏ bóng loáng xuất hiện trong tầm mắt cô, cô vừa ngẩng đầu thì thấy hóa ra là Đào Trinh còn có cả Trương Việt Khánh, anh ta đang xem điện thoại đi động, cho nên vẫn còn lững thững đi sau.

"Hiểu Nhi, đúng là trùng hợp thật! Từ xa tớ đã ngờ ngờ là cậu rồi!"

Thực sự là cô không muốn đếm xỉa gì tới hai người này, đặc biệt là cô ta, ở trước mặt cô mà vẫn có thể nói cười như không có chuyện gì, cô thật sự hoài nghi, da mặt người này rốt cuộc có thể dày đến cỡ nào!

Hiểu Nhi cười khẩy rồi cúi đầu tiếp tục tìm.

"Hiểu Nhi, mới mấy ngày không gặp sao cậu lại béo như vậy? Phụ nữ mang thai vẫn phải để ý đến vóc dáng một chút! Phì nhiều quá sẽ khiến đàn ông chán ghét đấy! Đúng không, Việt Khánh?"

Quay lại nhìn Trương Việt Khánh nhưng chẳng đợi anh ta trả lời, Đào Trinh lại nói tiếp:

"Cậu được mấy tháng rồi? Lần sau đi khám thai chúng ta có thể hẹn nhau cùng đi! Chúng mình đang đi xem áo cưới, còn cậu thì khi nào? Đúng rồi, lúc nào đó gọi chồng cậu ra tụ tập cùng nhé, cũng là để cho chúng mình vui thay cho cậu chứ, để xem cậu gả cho ai! Tớ sẽ mời!"

Thực sự là chịu hết nổi người đàn bà này rồi, mỗi một câu nói như thể không đâm vào tim cô rồi xát muối vào thì không thoải mái thì phải. Những chuyện khác thì Hiểu Nhi chẳng thèm để ý làm gì nhưng nhắc đến việc cô phát tướng thì Hiểu Nhi cảm thấy rất rầu rĩ.

Nhưng cô kìm nén rất tốt, cô chỉ cười cười rồi tiện thể nói:

"Chồng của tôi không hẹp hòi vậy đâu! Anh ấy nói đây là tướng phúc hậu, đặc biệt là khi đem xuống, anh ấy thích lắm! Chồng của tôi không phải ai cũng có thể gặp được, muốn gặp phải hẹn trước, tôi sẽ nhớ thay cô hỏi ý kiến anh ấy! Mang thai đều sẽ bị chán ghét thì cô cũng nên cẩn thận, lỡ như một ngày nào đó thành thiếu phụ luống tuổi có chồng mà còn bị người ta đuổi ra khỏi cửa thì sao? Có thời gian thì đắp mặt nạ nhiều vào! Nếu không, có trét thêm mấy lớp phấn nữa cũng không che được tàn nhan đấy trên mặt cô đâu."

Hiểu Nhi bỏ đi, đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn! Đào Trinh ở phía sau sắc mặt tệ như thể vừa rơi vào hố phân.

Thần thờ bước vào nhà, quả nhiên là Phùng Dịch Phong đã về rồi, đang đứng ở quầy bar. Hiểu Nhi chạy đến và nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy anh:

"Ông xã..."

Chữ cuối cùng được ngân dài vừa mang theo sự nũng nịu, vừa thể hiện những ảm ức mà cô không thể nói.

Phùng Dịch Phong đẩy trán của cô ra, làm ra vẻ xa lánh rồi gõ một cái: "Bẩn!"

Cô lại tiếp tục vui cơ thể mệt rã rồi vào lòng ngực anh!

Giờ khắc này, Hiểu Nhi rất muốn có một chỗ dựa ấm áp, không biết có phải vì những lời nói của Đào Trinh làm ảnh hưởng hay không, thậm chí cô còn nôn nóng muốn kiểm tra xem, người đàn ông trước mặt có thay lòng đổi dạ chỉ vì cơ thể của cô đã thay đổi không?

Cho nên, cô ra sức dụi đầu vào lồng ngực anh: "Bẩn! Bẩn! Người em bẩn lắm! Vậy anh có vứt bỏ em không?"

Cảm thấy cô hôm nay là lạ nên Phùng Dịch Phong không đẩy cô ra nữa: "Vậy chẳng phải anh bị lỡ nặng sao?"

Phùng Dịch Phong ngồi xuống, hai chân kẹp chặt cô vào giữa, nhéo nhéo chóp mũi của cô: "Bị em làm bẩn hết cả rồi!"

Thật ra, chính anh cũng chẳng hiểu tại sao, trước đây nếu có người phụ nữ nào lại gần, anh nhất định sẽ giơ chân đá một phát văng ra ngoài, toàn thân nổi

da gà và phải tắm ngay lập tức, nhưng hiện tại, anh lại có thể bình tĩnh mà ôm cô như vậy! Hơn nữa, cảm giác này hình như cũng khá ổn!

"Sao lại rầu rĩ vậy, ai ăn hiếp em à?"

Đã lâu lắm rồi Hiểu Nhi không được người ta quan tâm như vậy nên đột nhiên cô cảm thấy mình vẫn còn rất hạnh phúc, không muốn để những lời nói kia ảnh hưởng đến hai người nên cô liền lắc đầu, rồi phồng má:

"Anh lúc nào cũng chê em! Nên không vui..."

Trong phút chốc, anh cảm thấy vui vẻ, Phùng Dịch Phong ôm lấy cô rồi hôn cái chụt lên má: "Đúng là cô bé ngốc nghếch!"

Nếu anh thật sự ghét cô thì còn lâu cô mới lại gần anh được!

"Ông xã..."

Hiểu Nhi chủ động ôm lấy anh, bàn tay nhỏ bé cứ khiêu khích trước mặt anh, đêm nay, cô rất muốn làm chuyện ấy, cô lại càng cảm nhận được, đàn ông đối với sự thay đổi về bề ngoài của phụ nữ thật sự khác nhau!

Trong lòng đã bắt đầu rạo rức, ánh mắt của Phùng Dịch Phong nhìn cô nghiêm túc hơn: Chủ động như thế? Thật sự là không sao chứ?

Tưởng là cô có chuyện cần xin anh nên suy nghĩ một lúc, anh ngồi im, chẳng làm gì. Hiểu Nhi cũng chưa từng làm những chuyện như vậy nên cũng không biết phải làm thế nào, thỉnh thoảng cô chỉ chọt chọt anh, giật quần áo của anh, cô mắc cỡ nhìn anh ra hiệu, nhưng mãi vẫn chẳng thấy gì khiến Hiểu Nhi bối rối toát cả mồ hôi, quả thật là rất muốn đập anh một cái:

Tại sao lại dằn thối ra như vậy?

Rốt cuộc cô cũng lấy hết can đảm bò lên người anh rồi ôm lấy anh, cáu giận nói: "Phùng Dịch Phong, em muốn anh, chẳng lẽ còn cần em phải nói ra điều đó sao?"

Vừa dứt lời, Hiểu Nhi đỏ rần từ đầu đến chân!

Cô làm sao có thể nói ra những lời này? Lần này đúng là chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa rồi!

Cô che mặt, giậm chân, hận không thể đào ngay một cái lỗ chui xuống, nhưng cô vừa quay đi thì đã bị người ta ôm eo giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ghen! cô cùng người đàn ông khác?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không ngờ cô sẽ nói ra lời thế này, quả nhiên cả người Phùng Dịch Phong máu huyết sôi trào. Hạ thấp tâm lưng gọi cảm của cô, hồn nhẹ, giọng nói cũng khàn hơn mấy phần:

"Sao? Châm lửa xong còn muốn chạy à?"

Cả người Hiếu Nhi run rẩy, trong nháy mắt, cô thật sự nói cũng không nói được. Cuối cùng, cô bị ốm lên lầu, vào trong phòng tắm.

Đêm nay, vì một câu của cô, bóng đêm quen thuộc lại nhuộm thêm mấy phần màu sắc khác lạ, vô cùng nóng bỏng.

Nhưng hôm nay, chắc là một lần mệt nhất cũng vui vẻ nhất của Hiếu Nhi từ trước đến nay, vì biểu hiện của Phùng Dịch Phong không chỉ gạt đi sự thiếu hụt và tự ti trong lòng cô, còn thật sự lấy lòng cô, cho cô vô tận tốt đẹp và tin tưởng...

Vì thế, ngày hôm sau, Hiếu Nhi lại tràn đầy lòng tin, bắt đầu kế hoạch giảm béo càng khắt khe hơn.

Liên tiếp vài ngày sau đó, trừ khi Hiếu Nhi đói đến không chịu nổi mới có thể bổ sung năng lượng một chút, uống chút sữa hoặc ăn chút dưa chuột. Thời gian rảnh mỗi ngày là không ngừng nhắc nhở mình "ăn ít vận động nhiều", nhìn, cô phải khôi phục lại vóc dáng trong khoảng thời gian nhanh nhất, giảm đi thịt béo trên người.

Quá sợ hãi sẽ mất đi công việc và chức vụ hiện tại, cho nên với giảm cân, cô cũng có đầy niềm tin và kiên trì trước giờ chưa từng có.

Liên tục từ chối Phùng Dịch Phong mấy lần, chẳng mấy chốc lại sắp đến cuối tuần, hôm nay tan tâm, cô lại nhận được tin nhắn anh gửi đến, vẫn là muốn ăn cơm cùng cô.

Nghĩ có đến đầu óc đều trống rỗng rồi, cũng sợ từ chối quá mức sẽ bị anh phát hiện, có lẽ kỳ lạ quá sẽ làm hỏng ấn tượng của anh. Hiếu Nhi nhanh chóng gõ chữ "được" gửi đi, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Vì chỗ hẹn nằm ở giữa, cô cũng không bảo Phùng

Dịch Phong đến đón mình, tan tâm xong bắt xe đến khách sạn.

Dù sao cũng là khách sạn cấp sao, ngoài cửa, Hiếu Nhi cũng không dám chọn vị trí bắt mắt, mà chỉ chọn một góc không vướng víu, vừa mới lấy điện thoại ra đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc từ từ chạy đến, cô lập tức nhắc chân chạy qua.

Hà miệng, tiếng gọi "ông xã" đến bên miệng cô lại nuốt ngược về, chỉ cười mỉm với anh.

"Đi thôi!"

Theo thói quen, Phùng Dịch Phong đưa tay để lên eo cô, híp mắt, Hiếu Nhi dựa sát vào anh, nhỏ giọng hỏi:

"Em có thể gọi anh là 'ông xã' không? Hay gọi anh cái gì thì hợp? Tổng Giám đốc Phùng? Cậu Phùng? Ngài Phùng?"

Vì là ở bên ngoài, không chắc suy nghĩ của anh, lại sợ bị paparazzi chụp được xảy ra chuyện, cho nên dọc đường, Hiếu Nhi đều nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Phùng Dịch Phong trợn mắt liếc cô, thẳng thừng lộ ra hai chữ... "Ngu ngốc!"

Lúc đi đến phòng bao, cuối cùng Hiếu Nhi cũng đưa ra quyết định: "Ngài Phùng!"

Phùng Dịch Phong hơi cau mày, Hiếu Nhi lại nghịch ngợm cười nói: "Cảm ơn anh đã mời em ăn cơm tối, anh có thể gọi em là 'bà Phùng!'"

Một câu lập tức làm chân mày anh giãn ra, nâng tay, vỗ nhẹ một cái bên hông cô: "Mời! Bà Phùng!"

Thật sự là một người phụ nữ thông minh,

Trong đầu Phùng Dịch Phong lại xuất hiện suy nghĩ này lần nữa, "không có quan hệ" trong mắt người ngoài, "quan hệ thân mật nhất" trong mắt anh!

Hai người ngồi xuống gọi vài món, Hiếu Nhi lại chỉ gọi salad và một ly sữa, Phùng Dịch Phong thì gọi món mặn món chay có đủ, kêu một chai vang đỏ.

Nhìn màu sắc món ăn tinh xảo trên bàn, còn có cả đại cả cừu cũng không ăn trong đĩa của cô, Phùng Dịch

Phong nói: "Chỉ ăn cái này thôi?"

"Uh, đói sẽ gọi thêm!" Hiếu Nhi gạt đầu, rót một ly nước nóng, muốn lót dạ một chút.

Đã cố gắng bao nhiêu ngày rồi, ít nhiều cũng thấy chút thành quả, cô nghĩ, không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được. Nhưng ngồi ở đây nhìn thực đơn thật đúng là một loại đau khổ.

Cô rất hiếm có cơ hội ăn bữa tiệc lớn như vậy, bây giờ chỉ có thể trơ mắt lảng phai.

Rất kỳ lạ, cũng không biết lần này xảy ra chuyện gì, cân nặng đột nhiên tăng cực kỳ nhanh. Lúc trước cân nặng có lên xuống, cô chỉ cần chạy bộ một vòng, kiểm soát mấy ngày sẽ lập tức trở lại. Lần này cô tăng quá nhiều, hiệu quả lại ít thấy.

Nhưng vào lúc này, cô cũng không thấy "nhịn" khó chịu như ngày đầu tiên nữa.

Nghĩ đến ba đang nằm trên giường bệnh, có vất vả hơn nữa cô cũng không thấy đau khổ.

5/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Một bữa cơm, Hiếu Nhi thật sự chỉ ăn một đĩa salad rau trộn, hơn nữa còn không kèm theo tương salad, chỉ để ở một bên. Phùng Dịch Phong chú ý tới cô hoàn toàn không chắm, chỉ ăn từng cọng rau, ăn xong một bữa cơm, đĩa salad chẳng khác gì chưa từng đụng vào.

Phùng Dịch Phong buông đũa, lại thêm món điểm tâm ngọt sau bữa cơm, anh biết cô thích ăn những món điểm tâm, đồ ăn vặt này, Hiếu Nhi cũng không đụng vào mà chỉ đưa mắt nhìn, cái miệng chép chép, rồi bắt đầu rót nước.

"Gọi cho em đói!" Nói xong, Phùng Dịch Phong bèn đẩy qua!

Nhưng không thể ăn được! Ăn bánh ngọt rất béo, còn là buổi tối nữa!

Hiếu Nhi cười cười: "Bây giờ không đói lắm, gói lại đi! Lúc nào đói thì em ăn!"

Lúc hai người đi ra, bánh ngọt tinh xảo kia thật sự được để vào một cái hộp nhỏ trong suốt, Phùng Dịch Phong xách túi giúp cô, Hiếu Nhi bụng cái bánh ngọt nhỏ kia, chỉ dính chút xiu bơ, dọc đường ngậm cái xiên

6/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

nhỏ.

Trên đường, hai người đi tản bộ, Hiếu Nhi liên tục suy nghĩ phải giải quyết cái bánh ngọt chocolate này mới được.

Một món ăn vặt hơn ba trăm nghìn như thế, cầm về ném đi thật sự quá lãng phí!

Hiếu Nhi bèn xiên một chút cho vào miệng: "Wow, thơm quá! Ngọt mà không ngán, ông xã, hương vị của chocolate này thật ngon, anh thử xem?"

Cô xiên một miếng lớn cho đưa về phía miệng Phùng Dịch Phong.

"Đừng ầm ĩ, tự em ăn đi!" Thấy cô ăn như mèo thế kia, Phùng Dịch Phong chỉ cảm thấy với lượng cơm của cô trước kia, chắc chắn nửa đêm phải thức dậy tìm đồ ăn.

"Ông xã, anh nếm thử một miếng thôi! Tay nâng lên mới quá!"

Hiếu Nhi cọ người vào người anh làm nũng đủ kiểu: "Ngài Phùng, mở miệng ra nào, bà Phùng sắp tức giận

7/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

rồi đó!"

Bị cô làm ầm ĩ mãi, cuối cùng Phùng Dịch Phong vẫn mở miệng ra, Hiếu Nhi rút khăn giấy lau khóe miệng giúp anh. Sau đó hai người tiếp tục đi về phía trước.

Thấy bánh ngọt trong tay còn rất nhiều, Hiếu Nhi cũng ngại phiền phức, xoay người, trực tiếp ôm lấy anh: "Ông xã, không muốn ăn đâu! Anh giải quyết giúp em đi! Đắt như vậy, vứt đi rất lãng phí..."

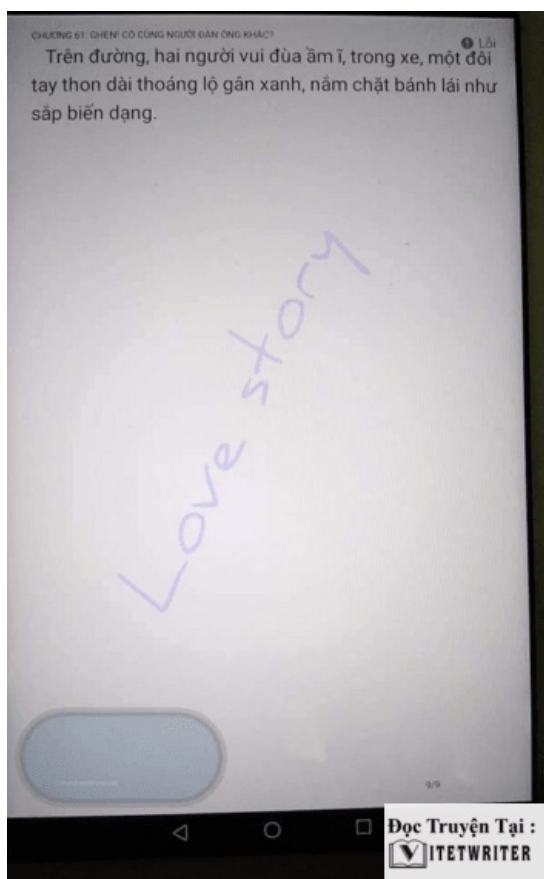
"Có phải cơ thể không thoải mái không? Ăn ít như vậy? Sắc mặt còn khó coi nữa?"

Lúc này mới chú ý tới, đi được một lát, dáng vẻ của cô hơi yếu ớt dựa vào người anh, Phùng Dịch Phong cảm thấy đây không phải làm nũng đơn giản, mà thật sự dựa lên người anh, tuy không đến mức đỡ cô đi, nhưng anh vẫn cảm thấy hình như tinh thần của cô không được tốt lắm.

"Có lẽ hơi mệt, không muốn ăn gì cả! Ném đi cũng lãng phí, ông xã, ăn thêm một miếng nữa thôi! Em dứt anh, nha?"

8/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Buông cô ấy ra!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dưới ánh đèn vàng vàng, Hiếu Nhi kéo Phùng Dịch Phong, dáng người cao to làm tôn lên sự mảnh khảnh xinh đẹp, cứng mềm kết hợp với nhau, tựa như một bức tranh cuộn vô cùng đẹp, từ từ mở ra trong bóng đêm, khiến người khác hâm mộ, cũng rất bắt mắt.

Liếc mắt đưa tình đẹp nhất, biến thành câu chuyện tình yêu đẹp nhất, hình ảnh càng không có tiếng động càng khiến người ta miên man bất định.

Đối với sự chủ động của Hiếu Nhi, Phùng Dịch Phong cũng không nhận được cung chiêu hơn, cho dù cô dứt anh bánh ngọt mà anh không thích lắm, anh vẫn xoa mặt cô, không từ chối:

"Một miếng, một nụ hôn!"

Hiếu Nhi nhón chân, hôn lên má anh một cái, sau đó quét chút bơ, mới đưa bánh ngọt đến bên miệng anh;

"Ông xã!"

Một động tác nhỏ cũng khiến ánh mắt Phùng Dịch

Trương Việt Khánh ngồi trong xe nhìn bóng người vui đùa âm ỉ ở ven đường phía xa, ánh mắt bắt đầu mất đi tiêu cự, giống như trở về thành phố Phong mấy năm trước:

"Khánh, ăn ngon không?"

"... Mùa hè sau này, chúng ta đều ăn, có được không?"

"Đuổi theo anh đi? Đuổi kịp anh cho em ăn..."

...

Năm đó, trên con phố vào mùa hè, cô mặc một bộ váy dài nhẹ nhàng, ăn kem, cũng cười đùa như vậy, giống như hoa hướng dương đẹp nhất dưới ánh sáng, thỉnh thoảng dứt anh một miếng, cảm giác mát lạnh ngọt ngào kia trong nháy mắt như xuyên qua tim anh.

"Ha ha..."

Đột nhiên một trận tiếng cười vui vẻ của cả nam lẫn nữ vang lên, anh ta hoàn hồn, nhìn hai người ngọt ngào

ôm nhau trên phố, trái tim Trương Việt Khánh đột nhiên quặn đau.

"Đừng quay, đừng quay, ngứa quá! Ông xã, em sai rồi, em sai rồi mà..."

Hiếu Nhi cong người, sợ nhất là bị người khác chọc ngứa, cô vừa cầu xin tha thứ vừa lấy khăn ướt ra lau đi một chút bơ dính trên khóe môi và mũi anh, rất cẩn thận lau sạch sẽ, biết anh thích sạch sẽ, Hiếu Nhi lại dùng khăn giấy lau giúp anh.

Cảm nhận được sự mềm mại trong lòng, cảm nhận được động tác nhỏ để tâm của cô, suy nghĩ của Phùng Dịch Phong cũng trôi theo, kim lòng không động cúi đầu, cho cô một nụ hôn chan chứa tình yêu:

"Hiếu Nhi..."

"Hả?"

Thật muốn ôm em như vậy cả đời!

Phùng Dịch Phong giật nảy mình vì suy nghĩ xuất hiện trong đầu. Anh lại có thể có cảm tình với phụ nữ?

Hình ảnh lộn xộn trong đầu chợt lóe lên rồi biến mất, sắc mặt của anh lập tức lạnh đi mấy phần: "Phải về rồi!"

Gần như cùng lúc, anh đã thu bàn tay đang đùa giỡn lại!

Anh cảm thấy rất khó tin vì mình sẽ vui đùa âm ỉ với cô trên phố, đây hoàn toàn không giống anh chút nào!

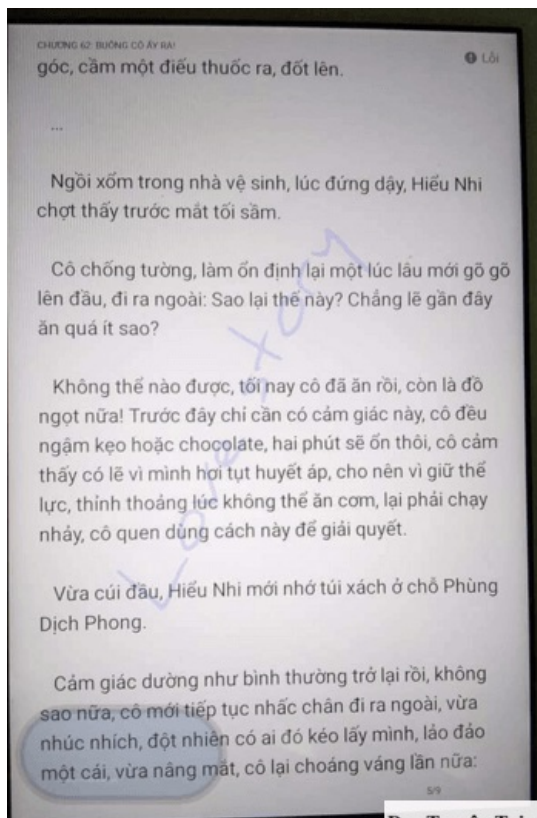
Trong nháy mắt, mạch suy nghĩ của anh loạn hết cả lên!

"Ặc, được!"

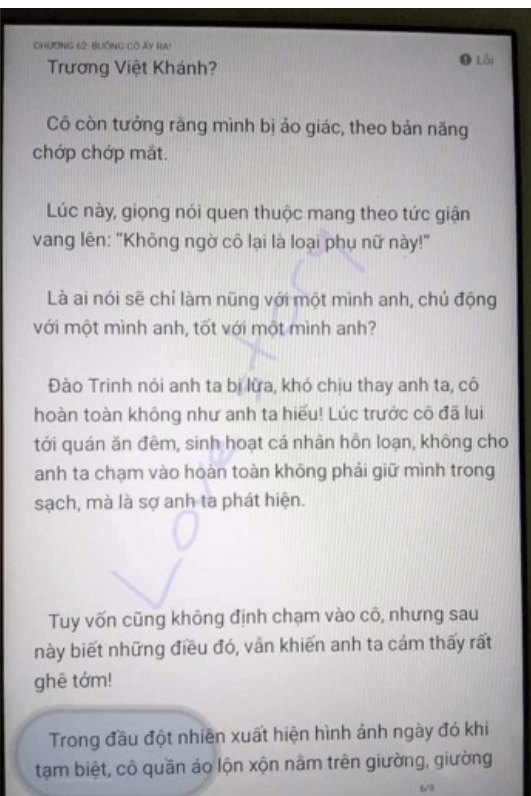
Hiếu Nhi đã quen với sự vui giận khác thường của anh từ lâu, hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Cô xoay người, đột nhiên cảm thấy bụng không thoải mái lắm, chần chờ một lát, cô nói:

"Ông xã, con người có ba cái gấp, đợi em một lát! Nhanh thôi..."

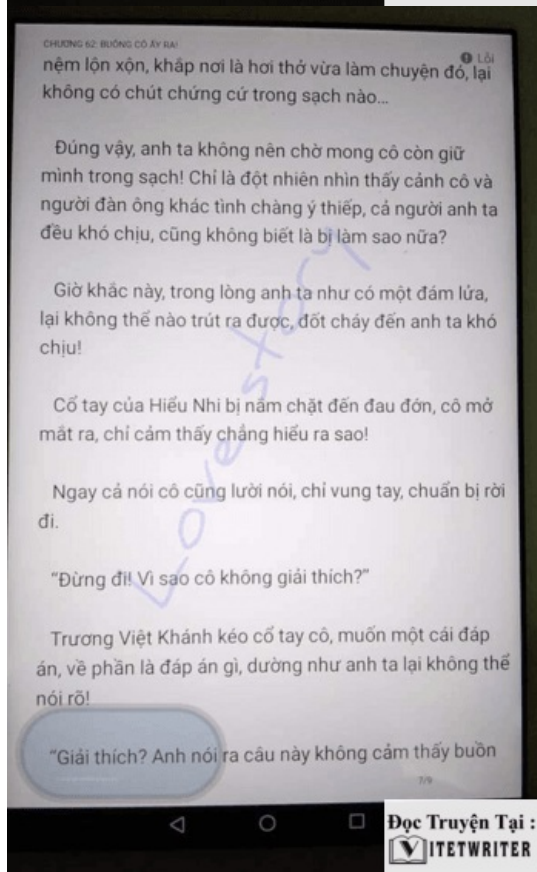
Hiếu Nhi đưa tay chỉ chỉ trung tâm thương mại ở một bên, thấy lâu một là siêu thị kiểu lớn, cô lập tức chạy tới. Phùng Dịch Phong ở phía sau xoay người đi đến một

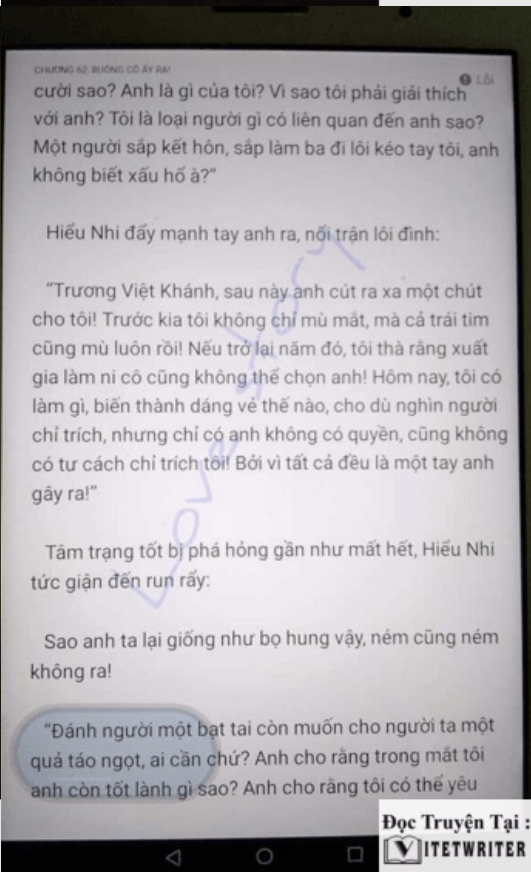
Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

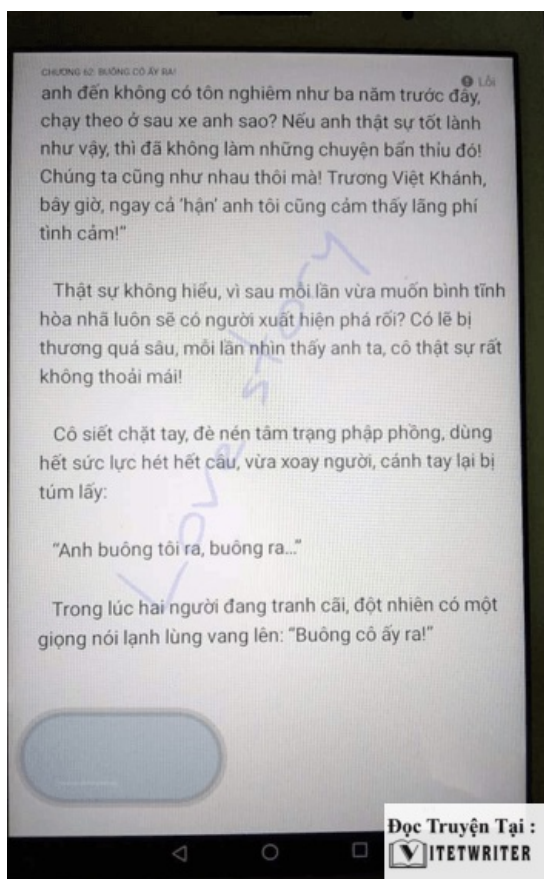
Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Từng sống chung với đàn ông?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 63: TÙNG SỐNG CHUNG VỚI ĐÀN ÔNG?

Động tác đột nhiên dừng lại, Hiểu Nhi nghiêng đầu, thấy Phùng Dịch Phong bên cạnh: "Ông xã..."

Kêu lên một tiếng, cô theo bản năng nghiêng người, cánh tay lại bị kéo càng chặt hơn.

Con người bỗng chốc trở to mấy phần, Trương Việt Khánh mắt đầy kinh ngạc: Hai người bọn họ, rốt cuộc quan hệ thế nào?

Không thể nghĩ ngờ, hai chữ 'ông xã', là nút thắt trong lòng anh ta không hiểu được, càng giống như cơn ác mộng!

Tiến lên, ánh mắt Trương Việt Khánh hung ác quét qua sắc mặt khó coi của anh ta, rơi vào trên bàn tay anh ta giữ Hiểu Nhi:

"Anh buông cô ấy ra cho tôi!"

Không lên tiếng, Trương Việt Khánh lại theo bản năng siết chặt hơn.

Giấy tiếp theo, Phùng Dịch Phong đưa tay chụp một cái, một quyền đánh tới ngực anh ta, Trương Việt Khánh liên tiếp lùi đảo mấy bước, đứng phải quầy hàng nhỏ sau lưng cách đó

không xa, một trận đùng đùng, đồ đạc cũng theo đó rơi đầy đất, có thể thấy sức lực anh ta rất lớn.

"Ông xã! Bỏ đi bỏ đi..."

Không nghĩ tới anh sẽ động thủ, rất sợ chuyện càng loạn hơn, Hiểu Nhi vội vàng ôm lấy anh ta: "Chúng ta về nhà đi! Đừng tiếp xúc với loại người này!"

"Ày, không thể đi! Các người xảy ra chuyện gì? Đáp đơ của tôi, đi như vậy?"

"Các, các, các người ai bồi thường?"

"Các người đánh nhau vì đàn bà, không thể để tôi trả tiền chứ!"

.....

Chủ tiệm đi ra, một trận ồn ào, xung quanh cũng tụ tập một số người xem náo nhiệt, trên mặt Hiểu Nhi nóng lên, nhất thời cảm thấy vô cùng khó chịu, mà lúc này, Trương Việt Khánh cũng đứng thẳng người, hai người họ mỗi người rút ra một xấp tiền giấy quảng qua:

"Đủ rồi chứ?"

"Cút!"

Khẩu khí của hai người đều không tốt, cầm tiền, chủ tiệm lui xui như con cóc, ảo não đi tới thu dọn đồ đạc.

Ánh mắt giao nhau, lại là cảnh tàn sát khốc liệt bùm bùm đùng đùng, ôm lấy Hiểu Nhi, Phùng Dịch Phong cảnh cáo quát qua anh ta một cái:

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Sau này, đừng gặp cô ấy nữa!"

"Vậy sao? Không phải anh... Tự cho là vậy đó chứ?"

Cười lạnh một tiếng, khóe môi Trương Việt Khánh hơi nhếch lên, như là có ý ám chỉ. Một dự cảm xấu tự nhiên nảy sinh, Hiểu Nhi chưa kịp phản ứng, một tiếng sét đánh ập xuống:

"Vậy anh biết không? Chúng tôi trước kia yêu đương cuồng nhiệt, ở chung ba năm!"

Đầu óc 'Rầm' một tiếng, Hiểu Nhi thật sự không dám tin tại mình, trong nháy mắt kêu la như sấm: "Trương Việt Khánh, anh nói bậy bạ cái gì đó?"

Xoay người, Hiểu Nhi gấp đến độ mặt: "Em không có!"

Không nghĩ tới anh ta lại giống Đào Trinh, sẽ hắt nước bắn lên người mình như vậy, tức giận đùng đùng, hất tay nhắc chân, lại đá lại đánh, Hiểu Nhi giận đến mức sắp khóc:

"Anh cái tên vô sỉ khốn kiếp này! Anh rút lại lời này cho tôi! Tôi trước giờ chưa từng sống chung với đàn ông! Cho tới bây giờ chưa từng cùng sống chung với anh!"

Không nghĩ tới cách ba năm, anh ta lại không thể nhìn người ta sống tốt tùy ý bêu xấu như vậy.

Giờ khắc này, Hiểu Nhi thật là muốn muốn điên mất rồi.

Giữ cái eo nhỏ nhắn của cô, Phùng Dịch Phong ngược lại bình tĩnh, thậm chí vẫn luôn ôm chặt Hiểu Nhi, không để cho cô đánh anh ta: "Hiểu Nhi..."

Một tiếng nhàn nhạt, nhưng giống như là một liều thuốc trấn an, trong nháy mắt khiến từ từ yên tĩnh lại.

Ánh mắt chuyển qua trước mặt, Phùng Dịch Phong cười nhẹ ra tiếng:

"Khó trách, ba năm, anh cũng không có được một người phụ nữ, cũng không giữ được cô ấy! Thật không biết, anh có phải 'Đàn ông' hay không? Nói ra, không cảm thấy mất mặt sao?"

Ý nói, anh không được!

Bất kể như thế nào, cũng là người phụ nữ từng có tình cảm với anh ta, đừng nói là giả, có là thật, anh ta cũng không nên như vậy! Giờ khắc này, Phùng Dịch Phong ngược lại thật đau lòng cho Hiếu Nhi.

Khẽ vuốt ve mái tóc của cô, anh mới tiếp tục nói:

"Tôi thật đúng là phải cảm ơn anh, giữ lại người phụ nữ sạch sẽ tốt đẹp như vậy cho tôi! Xã hội bây giờ, người phụ nữ thuần khiết lại xinh đẹp như vậy, thật không thấy nhiều!"

Giọng nói bình tĩnh trầm thấp mang theo sự gợi cảm, từng câu từng chữ, vô cùng sắc bén, càng vô cùng động lòng người!

Anh tin tưởng cô!

Trong khoảnh khắc này, đôi mắt đầy tức giận của Hiếu Nhi trong nháy mắt được bao phủ bởi một tầng hơi nước. Mặc dù cô cũng không biết nguyên nhân thực sự anh tin nhiệm như vậy, nhưng không ảnh hưởng tới giờ khắc này cô cảm động sâu đậm!

Đĩ nhiên, Trương Việt Khánh nằm mơ cũng không ngờ tới, gia tộc huyết thống của Phùng Dịch Phong có gen đặc thù, cho

18:30

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Hiếu Nhi!"

Đồng thời kêu lên, Phùng Dịch Phong ôm lấy cô, Trương Việt Khánh cũng đưa tay ra. Trợn mắt nhìn anh ta một cái, Phùng Dịch Phong quay lại ôm ngang cô lên, sải bước rời đi.

...

Trong bệnh viện, Trịnh Liên Thành và bác sĩ cùng nhau làm việc tra cho cô.

"Cô ấy sao rồi? Có chuyện gì không?"

Nói thầm với bác sĩ mấy câu, ánh mắt Trịnh Liên Thành tỏ ý anh ta đi ra ngoài nói, sau đó, hai người tới gần phòng làm việc của bác sĩ.

"Tình hình thế nào? Rất nghiêm trọng sao?"

Thấy cô đột nhiên bất tỉnh, vẫn còn đang hôn mê, Phùng Dịch Phong gấp đến độ không được.

"Đói xỉu..."

"Cái... cái gì?"

Khó có thể tin, giọng của Phùng Dịch Phong cũng cao mấy

18:30

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

nên đối với điểm này, anh ta thậm chí cũng không cần đi hỏi, so với bất kỳ điều tra nào cũng càng tin chắc hơn, cô sạch sẽ, hơn nữa vô cùng sạch sẽ!

Bởi vì ánh mắt của anh ta, chính là minh chứng tốt nhất! Mà ngày hôm đó, nếu không phải đôi mắt đau rát, đoán chừng anh ta cũng không tỉnh táo nhanh như vậy. Mặc kệ hai người tỉnh cỡ qua lại như thế nào, sự thuần khiết của cô, đau rát của anh ta, cuối cùng khiến mọi kết quả không quá tệ.

"Đừng quấy rầy cô ấy nữa! Lần sau, tôi sẽ không khách sáo như vậy!"

Phiên não được giải quyết, lúc này, Trương Việt Khánh cũng đột nhiên ý thức được mình nói cái gì, nhất thời cuống cuồng, anh ta đuổi tay:

"Hiếu Nhi..." Xin lỗi!

Phản xạ theo điều kiện, Hiếu Nhi tay đâm chân đá: "Anh đừng đụng vào tôi nữa! Khốn kiếp! Cút!"

Kêu la như sấm, trước mắt Hiếu Nhi đột nhiên tối sầm, cả người sụp xuống.

18:30

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

độ. Ngơ ngác hai giây, lại thấy anh ta gât đầu, sắc mặt còn rất nghiêm túc, không giống như là đang đùa.

Đói xỉu? Nhưng bọn họ rõ ràng mới vừa ăn cơm! Mặc dù có ăn có hơi ít, tình hình gì vậy? Đói, luôn không ăn cơm?

Trong phút chốc, anh không chỉ khó hiểu, càng lờ mờ không biết sao: Chẳng lẽ là... Học người ta giám cân?

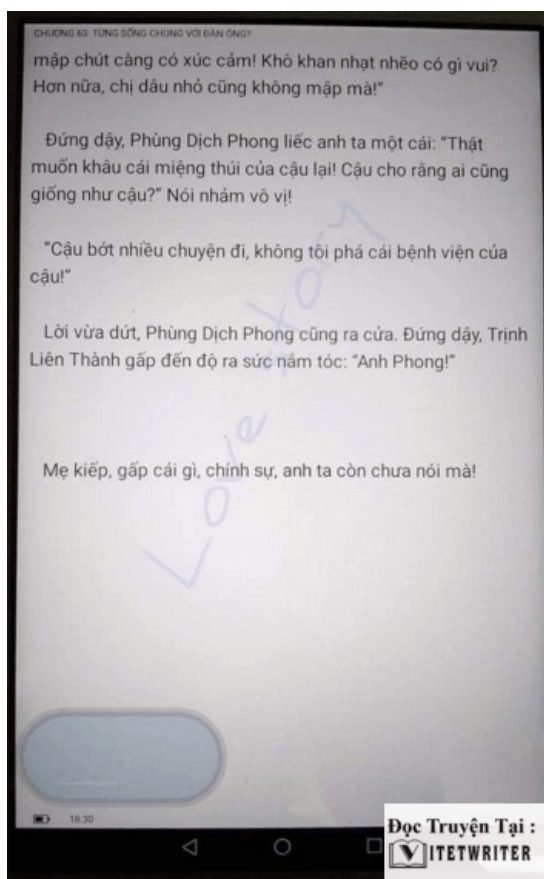
"Sắc mặt cô ấy vàng khè, vành mắt đen nhánh, cơ thể sưng vù cộng thêm đường huyết thấp, dạ dày có thể thấy rõ ràng dấu hiệu héo rút, những thứ này đều là giám cân quá nhanh dẫn đến cơ thể yếu ớt rõ ràng! Theo như lời cậu nói, cô ấy chắc hẳn là tâm trạng nhất thời kích động, bởi vì dinh dưỡng lâu dài không đầy đủ hoặc là áp lực quá lớn, cơ thể không chịu nổi mới bất tỉnh! Tôi tiêm đường glucozo cho cô ấy, còn có thuốc ngủ, để cho cô ấy nghỉ ngơi đêm. Chờ cô ấy tỉnh, để cô ấy nghỉ ngơi mấy ngày, từ từ khôi phục ăn uống bình thường là được rồi!"

Nói xong, Trịnh Liên Thành lại cười đùa trêu ghẹo nhìn anh ta:

"Aiyo, anh, anh phải kiểm chế chút chứ, cũng đừng quá hà khắc, muốn ngựa chạy lại còn không cho ngựa ăn cỏ? Phụ nữ

18:30

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Dị ứng với thuốc tránh thai?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 64: ĐI ỨNG VỚI THUỐC TRÁNH THAI?

Trịnh Liên Thành xông thẳng tới cửa, tay chạm vào tay nắm thì đột nhiên dừng lại: Anh đang quan tâm người phụ nữ này rồi sao? Lúc này nhắc tới người phụ nữ khác, hình như... không thỏa đáng lắm!

Trịnh Liên Thành nắm tóc tự nhiên thấy phiền não: "Đúng là bực chết rồi!"

Rốt cuộc anh ta nói hay không nói mới tốt đây?

Không nắm được chính xác tâm tư của Phùng Dịch Phong nên anh ta do dự một lát rồi lùi lại: Thôi quên đi, chuyện của Lâm Khiết để chờ tới ban ngày lại nói vậy!

Đêm nay, Hiếu Nhi ở lại bệnh viện, Phùng Dịch Phong cũng ở lại với cô một đêm.

Sáng sớm, khi Hiếu Nhi vừa mở mắt ra thì mọi thứ trước mắt đều hoàn toàn xa lạ.

Cô ngồi dậy mới chú ý tới còn có vết băng dán trên bàn tay mình, ánh mắt chợt bắn khoắn. Khi thấy mình vẫn mặc quần áo đêm qua, cô mới nhớ tới điều gì và thở phào nhẹ nhõm:

CHƯƠNG 64: ĐI ỨNG VỚI THUỐC TRÁNH THAI?

Trịnh Liên Thành xông thẳng tới cửa, tay chạm vào tay nắm thì đột nhiên dừng lại: Anh đang quan tâm người phụ nữ này rồi sao? Lúc này nhắc tới người phụ nữ khác, hình như... không thỏa đáng lắm!

Trịnh Liên Thành nắm tóc tự nhiên thấy phiền não: "Đúng là bực chết rồi!"

Rốt cuộc anh ta nói hay không nói mới tốt đây?

Không nắm được chính xác tâm tư của Phùng Dịch Phong nên anh ta do dự một lát rồi lùi lại: Thôi quên đi, chuyện của Lâm Khiết để chờ tới ban ngày lại nói vậy!

Đêm nay, Hiếu Nhi ở lại bệnh viện, Phùng Dịch Phong cũng ở lại với cô một đêm.

Sáng sớm, khi Hiếu Nhi vừa mở mắt ra thì mọi thứ trước mắt đều hoàn toàn xa lạ.

Cô ngồi dậy mới chú ý tới còn có vết băng dán trên bàn tay mình, ánh mắt chợt bắn khoắn. Khi thấy mình vẫn mặc quần áo đêm qua, cô mới nhớ tới điều gì và thở phào nhẹ nhõm:

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Hóa ra là bệnh viện!

Thảo nào mình đột nhiên cảm giác sức lực tràn đầy, cũng có tinh thần hơn rất nhiều.

Cô vừa vươn vai một cái thì cửa phòng cũng mở ra, Phùng Dịch Phong cầm điện thoại đi đến.

Hiếu Nhi giơ tay lên, chào anh với vẻ đầy sức sống: "Chồng..."

"Em tỉnh dậy rồi à?"

Phùng Dịch Phong ngồi ở bên mép giường, nhìn mắt cô sáng ngời, gương mặt cũng hồng hào hơn, mới nói: "Em có thấy khó chịu ở đâu không?"

Hiếu Nhi lắc đầu, cười híp mắt: "Không sao! Em rất khỏe! Ngày hôm qua em chỉ quá tức giận thôi!"

Màu mắt cô chợt tối lại và khó giấu được vẻ tổn thương. Cô thật sự không ngờ Trương Việt Khánh tự nhiên lại có thể vô si đến mức này! Nếu đổi lại thành một người đàn ông tỉnh tỉnh có chút nóng nảy, không chừng bây giờ cô đã bị đánh cho tàn phế rồi!

Nếu cô thật sự có hạnh vi không đúng mực hoặc đã từng làm gì, cô cũng không thấy oan ức, chỉ có điều bị ngậm máu

phun người như vậy thật sự khiến người ta tức giận, nhưng đồng thời không phải lúc nào cũng may mắn như lần này. Trước kia cô giữ vững ranh giới, dù có yêu cũng không vượt quá giới hạn!

Điều này cũng phải cảm ơn ba mẹ của cô từng yêu cô cũng bảo vệ cô chu đáo như vậy, nhưng bởi vì cô, bây giờ ba còn nằm ở trong bệnh viện.

Hiếu Nhi cúi đầu xuống, đầy vẻ cô đơn!

Nhưng Phùng Dịch Phong không biết tâm trạng của cô lại như vậy, anh giơ tay lên nắm lấy cằm cô: "Em đừng lộ vẻ mặt này nữa! Sao người phụ nữ của em lại đau khổ vì người đàn ông khác chứ, hả?"

Âm cuối câu hơi cao đã nói rõ anh không vui.

"Em không có, em là thay mình..." uất ức và khổ sở!

Hàng lông mi thật dài chớp chớp, hai má hơi phồng lên, trong dáng vẻ ngây thơ của cô còn kèm theo sự bướng bỉnh, càng có vẻ sạch sẽ quyền rũ hơn.

"Sau này cách xa anh ta ra một chút, anh không thích em có dính dáng với anh ta!"

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Ừ!" Cô cũng bắt đầu ghét rồi!

Cảm giác của con người có đôi khi thật sự rất kỳ lạ, người trước kia cố chấp "không phải anh thì không cưới", không ngờ khi buông tay lại đột nhiên như vậy.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một người giúp việc mang theo hộp đựng thức ăn đi đến: "Cậu chủ!"

Sau đó, Phùng Dịch Phong lại múc cháo thịt ra. Nhưng anh còn chưa đưa tới, Hiếu Nhi đã lập tức lắc đầu như trống bỏi:

"Em không đói bụng!"

"Không đói bụng à?"

Thấy cô co người lùi lại phía sau rõ ràng là cố ý bài xích tránh né, Phùng Dịch Phong nhủ thầm nói: "Vậy sao em lại ở đây?"

Đã đói tới hôn mê còn trợn mắt nói mò với anh!

Phùng Dịch Phong múc một thìa, lần này đưa thẳng đến miệng cô: "Mở miệng ra!"

"Em thật sự không đói bụng!"

Hiếu Nhi mím môi, thấy anh cứng rắn đưa thìa tới gần thêm thì quay đầu lấy lý do khác: "Em không muốn ăn món này, không thích ăn! Em muốn uống sữa tươi!"

Phùng Dịch Phong chợt giật mình, bỗng nhiên nghĩ ra, gần đây mỗi lần ăn cơm, hình như anh đều nhìn cô đang cầm hộp sữa tươi, vừa uống lại vừa ăn cơm.

Lẽ nào cô đều dựa vào cái này để chống đối à?

Anh lại nghĩ tới mấy buổi sáng gần đây cô đều dậy rất sớm, vài lần từ chối ăn cơm với anh, buổi tối luôn về khuya, lẽ nào đều là đang vận động... giảm béo à?

Vừa nghĩ vậy, Phùng Dịch Phong hơi tức giận: "Sữa có thể thay cơm được sao? Em muốn bỏ đói mình à? Mở miệng ra! Đang yên đang lành, em học người ta giảm béo làm gì!"

Anh lại múc một thìa cháo qua, giọng điệu đã dịu xuống một chút: "Anh không thấy em béo, anh thích em thế này, nghe lời!"

Anh cố ý nhấn mạnh hai từ cuối cùng, ngoài đồ cô cũng để lộ ra tâm trạng của mình.

Hiếu Nhi tất nhiên nghe ra được, cô cũng không phải là không muốn ăn, nhưng cô thật sự không thể ăn. Vừa bị Phùng Dịch Phong ép như vậy, cô cũng không có chỗ nào để trốn

nửa, cô lập tức liên tục lắc đầu, suy sụp mà khóc rống lên:

"Em không thể béo, em không thể béo! Em thật sự không thể nữa... Em không thể ăn, anh đừng ép em nữa, em béo lên thì phải thay quần áo, giày dép, công việc cũng sẽ bị ảnh hưởng, vậy em phải làm thế nào?"

"Anh có biết không, nửa tháng này em béo gần mười cân rồi! Chẳng khác nào thổi bóng bay vậy. Từ trước tới nay em chưa từng như vậy! Mấy ngày ở cùng với anh lại đột nhiên thành như vậy! Em thật vất vả mới kiên trì được một tuần, mới chịu đựng được tới hôm nay, giảm xuống được mấy cân. Anh đừng ép em, nếu không sẽ kiểm cùi ba năm đấy một giờ đấy!"

"Em thật sự không thể ăn, không thể mập, mập thì tiêu đời!"

...

Phùng Dịch Phong thật sự kinh ngạc khi thấy cô khóc bù lu bù loa, tủi thân tới mức cả người run rẩy: Chỉ tăng có mấy cân mà sao em phản ứng lớn như vậy? Béo một chút cũng ảnh hưởng tới làm việc à?

Cho dù anh không hiểu rõ nhưng nhìn cô khóc thương tâm như vậy, anh vẫn thấy đau lòng nên ôm cô nói: "Được, được rồi, anh không ép em nữa! Em tạm thời nín khóc đi, đừng khóc nữa, được không?"

Trịnh Liên Thành suy nghĩ suốt cả chặng đường, kích động đi tới, không ngờ mới vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong giây lát lại lâm rối loạn những suy nghĩ mà anh ta mới sắp xếp được.

"Khụ khụ!"

Anh ta khẽ một tiếng rồi mới nói: "Tôi sang đây xem thử! Thuận tiện lấy ít máu để kiểm tra kỹ hơn cho cô Giang!"

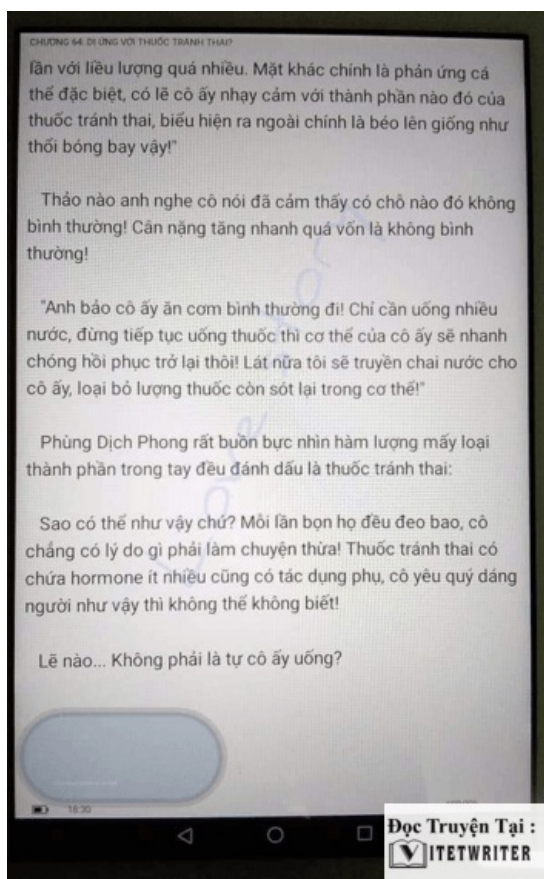
Nghe những lời khóc lóc kể lể của cô, anh ta luôn cảm thấy có vấn đề ở đâu đó. Chẳng lẽ cô sung phù không phải do giảm béo quá nhanh, rối loạn nội tiết dẫn tới sao?

Trịnh Liên Thành lập tức ném chuyện anh ta định nói ra sau đầu, thu xếp đưa cô đi lấy máu làm xét nghiệm trước.

Sau đó, Phùng Dịch Phong lại bị anh ta mời đến văn phòng: "Cậu nói gì?"

Đi uống thuốc tránh thai à?

"Đây là kết quả xét nghiệm máu của cô ấy, trong đó kiểm tra ra hàm lượng Ethinylestradiol rất cao. Đây là thành phần chủ yếu của thuốc tránh thai dài hạn! Có lẽ cô ấy sung phù trong thời gian ngắn, cân nặng tăng nhanh là do thành phần hormone dùng trong thuốc tránh thai, hoặc là cô ấy dùng một

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Anh không muốn cô mang thai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 65: ANH KHÔNG MUỐN CÓ MANG THAI?

Trong đầu anh nhanh chóng nhớ lại những lời khốc lốc kể về uất ức của Hiếu Nhi, anh có thể cảm giác được cô không phải cố ý già mồm cái lão, cũng không phải không muốn ăn cơm mà là không thể ăn, thậm chí còn rõ ràng lộ vẻ... bất lực trước cách làm như thế!

Thật ra chỉ khi ở với anh, cô mới cần dùng thuốc tránh thai!

Nhưng bọn họ đã ở cùng với nhau trong thời gian không ngắn, làm sao gần đây cô mới có thể có phản ứng, còn nghiêm trọng như vậy chứ?

Là trước đây cô chưa từng dùng qua, gần đây mới nhớ tới à?

Hoặc tích lũy lâu nên bây giờ mới có phản ứng?

"Này, anh nghĩ gì thế? Anh có nghe tôi nói chuyện không?"

Phùng Dịch Phong hoàn hồn, suy nghĩ bị ngắt đứt nên có phản không theo kịp: "Cái gì?"

Trịnh Liên Thành đảo mắt và hít sâu một hơi, chọn trọng điểm nói: "Tôi nói, uống nhiều thuốc tránh thai dài hạn, nghiêm trọng thì sẽ gây ra mất kinh!"

Hóa ra vừa rồi anh ta tận tình khuyên bảo lâu như vậy chỉ là vô nghĩa à!

"Theo hiểu biết của cậu, vừa mới dùng thuốc tránh thai dài hạn sẽ có phản ứng lớn hay là dùng rất lâu mới có phản ứng? Thông thường thì bao lâu dùng một lần?"

"Nhất định là do vừa dùng mới có phản ứng lớn, về sau cơ thể sẽ chậm rãi thích ứng, mỗi tháng một viên là đủ rồi, bình thường sau khi dùng thuốc sáu đến mười hai ngày còn có thể ra máu bất thường! Các loại phản ứng khác thì nhiều tới mức đếm không xuể, giống như đau dạ dày, đau đầu, toàn thân sưng phù, ngực căng đau, đầy đủ là chuyện rất bình thường..."

Trịnh Liên Thành đang giải thích, bỗng nhiên ý thức được điều gì: "Anh nghĩ gì? Có phải là có vấn đề gì không?"

Phùng Dịch Phong gõ nhẹ đầu ngón tay, ánh mắt nhìn vết cà phê thấm vào trên cổ áo sơ mi màu trắng của anh ta, chợt nảy ra một ý nghĩ:

Có người không muốn cô có thai?

Không!

Chính xác hơn là có người sợ cô có thai!

Là nhầm vào anh!

Phùng Dịch Phong híp mắt lại, trong đáy mắt ánh lên vẻ sắc bén.

"Anh Phùng?"

"Cậu nên thay quần áo đi!"

Phùng Dịch Phong liếc nhìn với ánh mắt ghét bỏ, nói: "Cậu thay xong thì đi ngay tới phòng bệnh! Tài ăn nói, giỏi lý luận của cậu cũng nên phát huy công dụng rồi đấy! Tôi muốn cô ấy ăn cơm!"

Anh xoay người đi ra cửa.

Phía sau, Trịnh Liên Thành kéo quần áo nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra được điều gì xoay qua soi gương:

"Tôi ngất, gương mặt tôi đẹp trai thế này mà anh ấy không nhìn, lại nhìn chăm chăm vào một vết nhỏ không thể nhận ra! Bệnh nghiệm sạch lại tăng lên rồi!"

Anh trở lại phòng bệnh, Hiếu Nhi đã thôi khóc nỉ non, chỉ ôm đầu gối ngồi ở trên giường, co rúm lại, đáng vẻ rất đáng

thương.

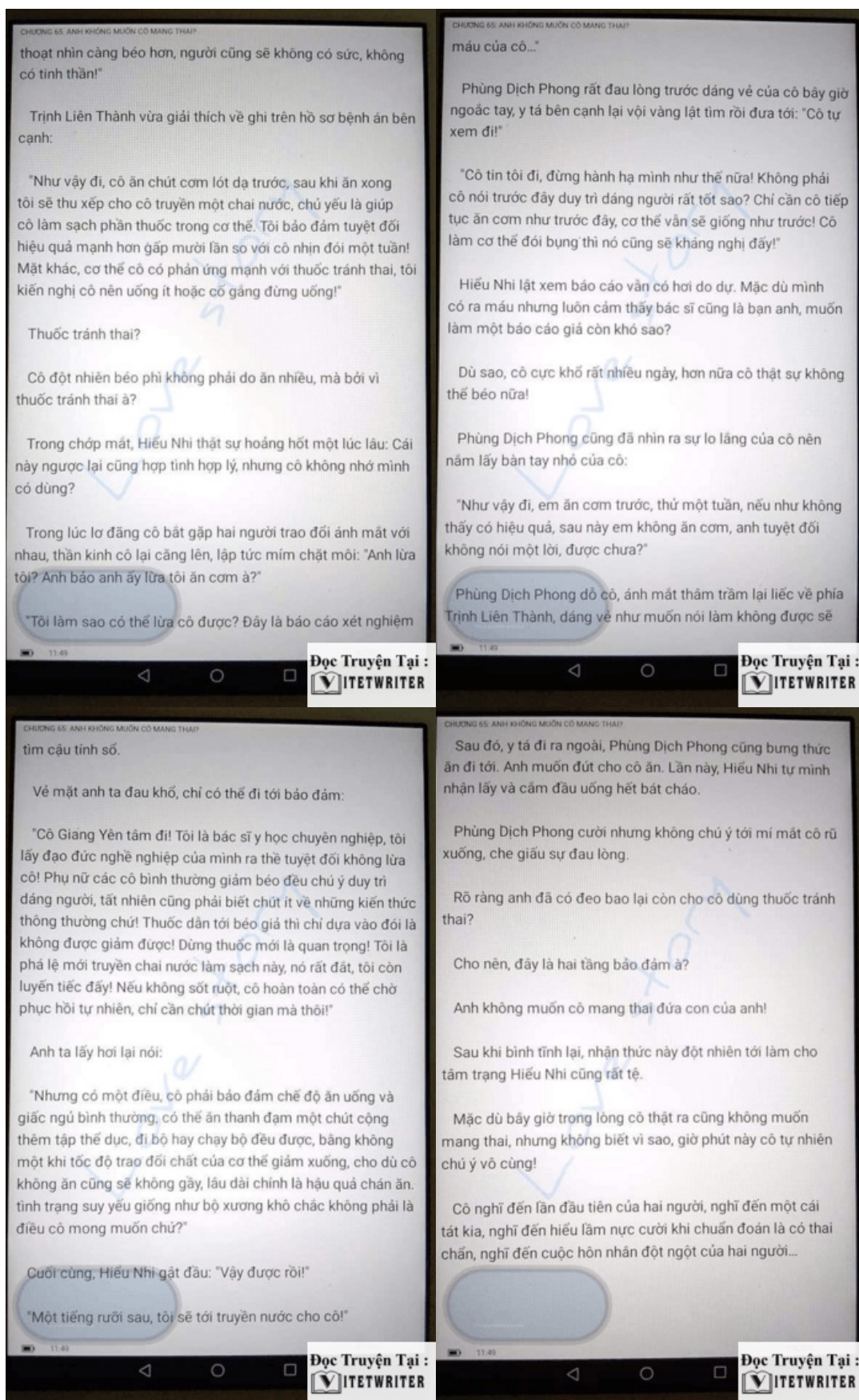
Phùng Dịch Phong cầm thức ăn đi tới lò vì sống ở phòng bên cạnh để hâm nóng lại cho cô. Lúc anh đi ra, Trịnh Liên Thành đã dẫn theo y tá đến rồi.

Phùng Dịch Phong ngồi xuống bên mép giường, khẽ xoa mái tóc đẹp của Hiếu Nhi trấn an:

"Đã tìm được nguyên nhân cơ thể em giống như thối bóng bay rồi, lát nữa anh sẽ bảo Thành truyền cho em chai nước, em sẽ có thể nhanh chóng phục hồi lại bình thường thôi. Cho nên, em đừng nhìn đôi giám cân nữa, em có thể tiếp tục làm nhóc ăn vặt của em như trước đây!"

"Ơ?" Hiếu Nhi chợt ngược mắt lên có vẻ khó tin, sau đó ánh mắt mờ mịt nhìn sang bác sĩ mặc áo blouse trắng.

"Cô Giang, cơ thể cô bị sưng phù là do thuốc tránh thai dẫn tới rối loạn nội tiết, gây ra béo giả! Chỉ cần cô không uống thuốc nữa thì có thể nhanh chóng bình phục thôi! Đương nhiên, điều kiện trước tiên là cô phải ăn uống bình thường, uống nhiều nước, ăn nhiều rau củ tươi, bảo đảm dinh dưỡng cân bằng và đầy đủ, cũng không thể ăn nhiều, càng không nên đụng tới các thứ có chứa hoocmôn! Không ăn cơm sẽ chỉ làm giảm tốc độ trao đổi chất trong cơ thể của cô và càng thêm rối loạn nội tiết, cho dù giảm cân, sưng phù sẽ làm cho cô

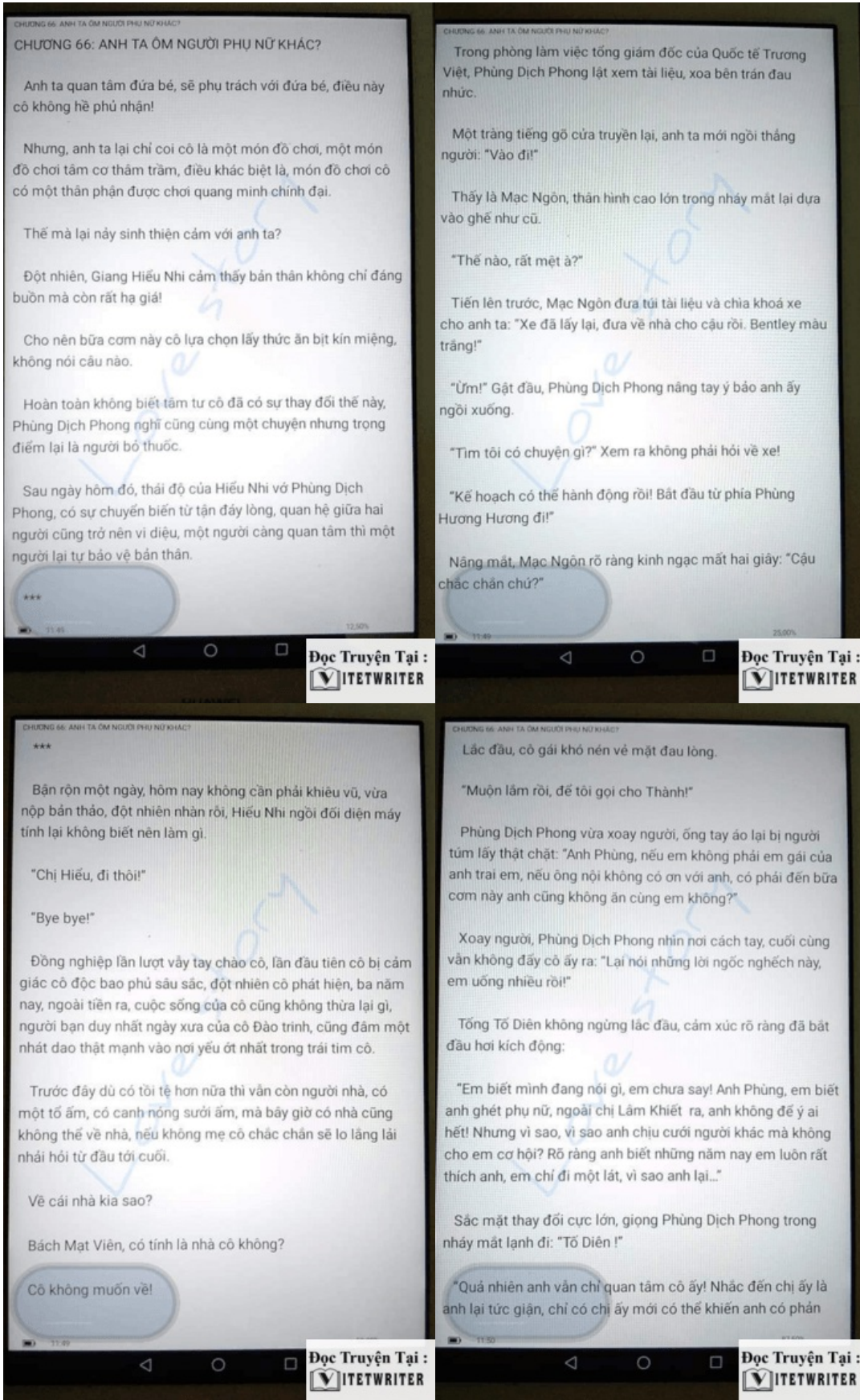

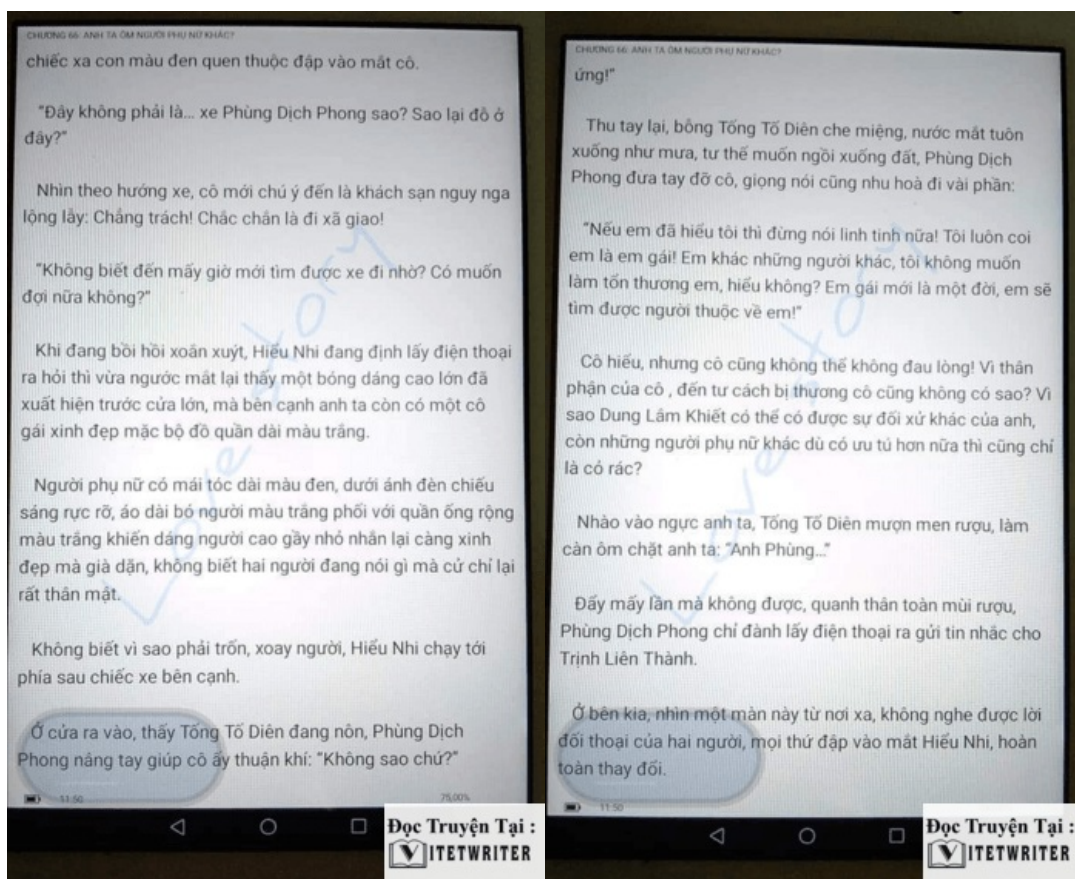
Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Anh ta ôm người phụ nữ khác?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bị chú già bao nuôi, Hạ giá!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 67: BỊ CHỦ GIẢ BAO NUÔI, HÀ GIÁ!

Anh ôm người phụ nữ khác?

Không biết về nhà thế nào, trong đầu Giang Hiểu Nhi chỉ có một suy nghĩ, đến mức sau khi vào cửa lướt qua chiếc xe Rolls-Royce đang đỗ cũng không chú ý.

Tắm xong đi ra, Phùng Dịch Phong thấy cô ngơ ngác đi vào: "Đi đâu về? Sao lại muộn thế?"

Bỗng nhiên Hiểu Nhi bị dọa giật mình: "À?"

Anh ta về rồi?

Thấy cô sợ đến vậy, lòng mày Phùng Dịch Phong cũng nhũn vào theo: "Làm chuyện gì trái với lương tâm rồi?" bị dọa thành thế này?

Rốt cuộc là ai làm chuyện trái lương tâm?

Trong khoảnh khắc nhìn qua anh, Hiểu Nhi chỉ cảm thấy cực kỳ gai mắt: "Đâu có? Ra ngoài ăn cơm thôi!"

Xoay người, cô đi rút váy ngủ, nhìn thấy chuyện của anh cô căn hỏi không, xoắn xuýt hồi lâu, cô vẫn không nói gì mà nuốt ngược lại, không tự chủ vẫn lộ ra vài cảm xúc nhỏ.

17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Tắm rửa xong đi ra, Hiểu Nhi từ từ trèo lên giường, kéo chân phát ra tiếng sột soạt, nếu lúc này không để ý thì bây giờ Phùng Dịch Phong cũng không thể lơ là được.

Lấy chìa khóa ra, anh đưa cho cô: "Có bằng lái chưa? Cho em không phải đi bộ nữa!"

"Bentley?"

Ảnh mắt nhìn qua, Hiểu Nhi lắc đầu: "Em không cần!"

Dở người phụ nữ khác xong lại tới đồ cô? Ai biết có phải là đồ người khác không cần hay không?

Cô cũng biết phân biệt hàng hoá tốt xấu đấy!

Rõ ràng cảm nhận được buồn bực của cô, Phùng Dịch Phong hiếm thấy nhún được tính tình: "Sao vậy? Tắm trạng không tốt à? Xảy ra chuyện gì rồi hay là không thích? Hay em có gì thuận lợi, thích hãng nào?"

Bỗng ý thức được mình đang phát câu với anh, Hiểu Nhi không khỏi cũng ngạc nhiên một lát.

Cô làm sao vậy? Thật sự coi anh là chồng sao? Vì sao lúc này anh dịu dàng lại khiến cô bực bội như thế?

17:11

25/02/20

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai, nghiêm nghị xuất thân của anh, Hiểu Nhi mím chặt cánh môi.

Người đàn ông trước mắt cũng không phải là người lúc này có thể với tới? Vết xe đổ lúc trước, sao cô lại mê man rồi?

Rốt cuộc cô cũng kim được những cảm xúc không nên có của mình lại: "Đi xe này thì sao em đi làm được nữa? Sẽ bị xa lánh đấy!"

Hơn nữa cô cũng không bảo dưỡng được! Xước một chút, va chạm một chút, không phải muốn mạng cô luôn sao?

Cũng không nghĩ nhiều, Phùng Dịch Phong nâng tay chọc vào đôi má đang phồng lên của cô.

"Chỉ là phương tiện để thay đi bộ mà thôi! Lẽ nào em không có người họ hàng hay bạn bè nào có tiền? Chỉ cần đi thôi, xe sẽ có người thay em bảo dưỡng định kỳ! Lẽ nào muốn ngày ngày cũng về muộn như vậy rồi để anh phải chờ em mãi sao?"

Cuối cùng Hiểu Nhi không nói gì nhưng cô cũng nghe ra được một điều: Xe đưa cho cô đi chứ không phải tặng cô!

Đột nhiên nhận ra điều này khiến cô yên tâm nhưng cũng có chút không vui khó hiểu, dường như người bạn giường có trong mắt anh ta chỉ là hàng hạ giá! Nhưng nghĩ đến anh ta

17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

cho cô số tiền lớn hết lần này đến lần khác, chắc hẳn cô cũng sẽ không vui!

Suy nghĩ mâu thuẫn vẫn đang xé rách trái tim rầu rĩ của cô, bàn tay Phùng Dịch Phong lại đã lặng lẽ đưa về phía cô.

Lại là một đêm tình cảm nam nữ giống như đã từng chạm lên ngọn lửa điên cuồng cháy bùng hực nhưng luôn có một khoảnh khắc nào đó, Hiểu Nhi không thể đắm chìm, càng không cảm nhận được vui vẻ.

Đêm, thâm trầm mê say nhưng cũng phức tạp u ám.

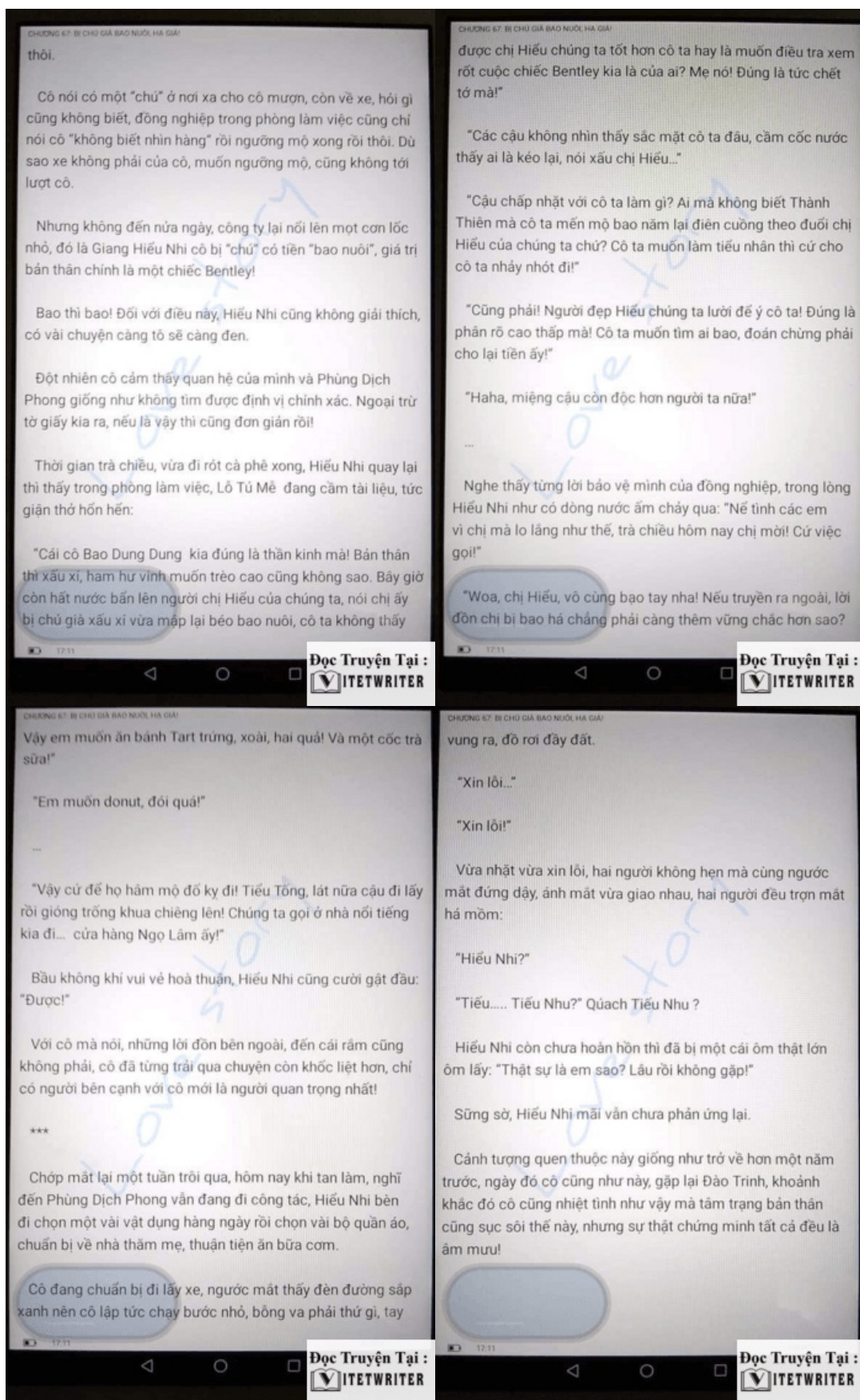
May mà ngày hôm sau Phùng Dịch Phong phải đi công tác, Hiểu Nhi cũng có được cơ hội thả lỏng một chút.

Bentley, trước đây nhà họ cũng có, cô cũng đã từng đi. Sau khi đắn đo một hồi, cô vẫn khởi động xe đi, mặc dù đã một thời gian không đi nên có chút ngưng tay, nhưng luyện tập ở ngoài hai ngày, cũng đã tìm được cảm giác.

Không ngoài dự liệu, ngày cô lái xe tới công ty, cả toà nhà suýt thì bùng nổ, dù sao cả toà nhà, BMW, Audi có thể đếm được, là xe của lãnh đạo, bỗng nhiên cô lái con xe Bentley ước chừng cũng phải ba tỷ tới, cô chỉ suýt nữa bị súng bắn nổ tung

17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

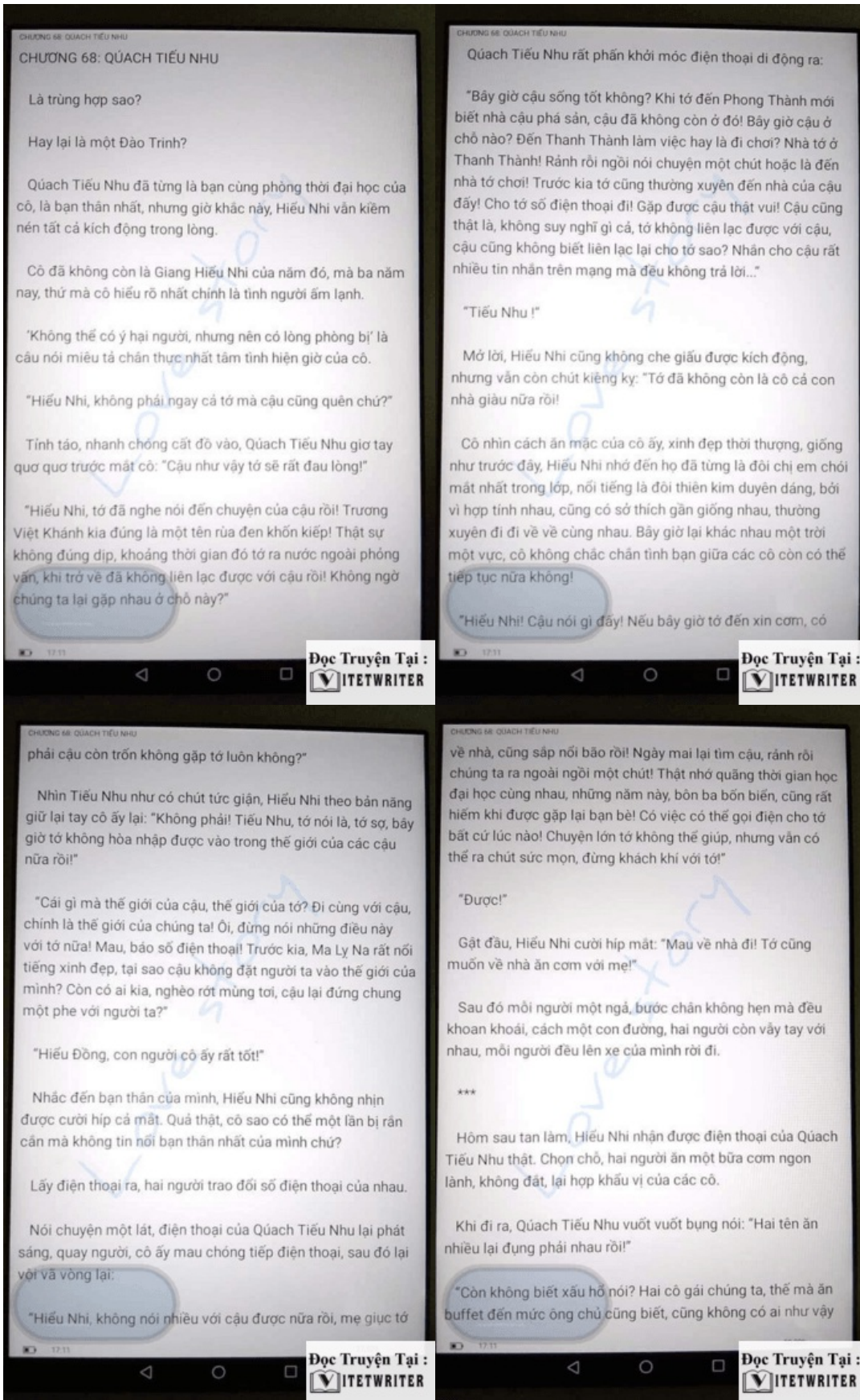

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quách Tiểu Nhu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đầu?"

"Đó là bởi vì chúng ta xinh đẹp!"

"Tự kỳ!"

Đầu mồm như vậy, cảm giác rất quen thuộc, thật giống như quay trở về lúc trước, ánh mắt giao nhau, hai người đều không nhìn được cười lớn:

"Khi đó thật sự rất vui! Nếu không phải lần kia ăn quá no đây bụng cả một tuần, đoán chúng tớ còn muốn chạy đến chỗ đó!"

Nhớ lại nhà hàng buffet kia, nó chứa đựng không ít kỷ ức đẹp, Hiếu Nhi có chút cảm khái, đáng tiếc nhà hàng buffet kia cũng giống như nhà của cô, đóng cửa rồi. Về sau, cô yêu đương, cũng rất ít đi với cô ấy, bây giờ nghĩ lại, ít nhiều cũng có chút tiếc nuối!

Quá thật là việc đời đều có thay đổi!

"Cậu còn thích nhảy, không phải mỗi lần trở về đều muốn nhảy múa, giảm béo! Nhưng mà, có thể ngồi cả buổi trưa, quả thật vô cùng hưởng thụ!"

"Chỉ nói tớ, cậu không chạy bộ à?"

17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Hi hi..."

Nhớ đến gì đó, đột nhiên Quách Tiểu Nhu dừng bước: "Ồi, lại ăn không ít rồi! Tối nay có một bữa tiệc thời thượng, hình như cách nơi này không xa, hay là chúng ta đi chơi đi!"

"Hả? Có thể tùy tiện vào à? Có được không đó? Hai năm nay tớ đều không tham gia những thứ này! Hơn nữa, cậu biết đấy, bây giờ tớ cũng chỉ là nhân viên văn phòng nhỏ làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều!"

"Cả người toàn thương hiệu cao cấp, tớ còn chưa làm được đến vậy đâu, nhân viên nhỏ cậu cũng thật lợi hại! Đi chơi tiêu com thôi, mau đi nào, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Không phải còn có tớ sao? Sẽ không để cho người khác bắt nạt cậu! Đi!"

Lôi kéo cô, Quách Tiểu Nhu gọi điện thoại hỏi thăm địa chỉ cụ thể.

Quả nhiên, chỉ cách một lối đi, hai người đi đường tắt, chưa đầy mười phút đã đến nơi.

Khách sạn Kim Phi Á, bữa tiệc long trọng đang lúc vui vẻ nhất, rất thuận lợi, hai người chỉ cần báo tên rồi đi vào.

Lúc này, hình như giữa sân khấu đang tổ chức hoạt động gì đó, ai ai cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy, tất cả đều tập trung

17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

xung quanh sân khấu.

"Kính chào các vị! Các vị có thể nhìn thấy, đây là một hoạt động vô cùng có ý nghĩa! Hoan nghênh các quý ông quý bà nhiệt tình tham gia, chỉ cần các cô gái mặc trang phục của chúng tôi vào, chọn ra người có thể phô ra dáng vẻ xinh đẹp nhất, không chỉ là dâng tặng tâm lòng yêu mến, còn có thể bắt gặp gỡ một cuộc tình! Mọi người, vung tiền như nước chỉ đổi một tiếng cười của hồng nhan, chọn ra người có lòng, là có thể cùng nhảy một bài với cô gái mà mình ngưỡng mộ rồi!"

"Người thắng cuối cùng, không chỉ có được ba mươi triệu tiền thưởng, còn có thể nhận được một bộ sản phẩm chăm sóc nổi tiếng thế giới trị giá hai mươi tư triệu, khách sạn cung cấp ưu đãi như vậy! Mời cô gái số bốn lên dưới..."

Nhìn dáng múa có chút vụng về không đúng nhạc trên sân khấu, hai người đều cong môi.

Múa xong một bài, thật sự có người ra giá, Quách Tiểu Nhu lắc đầu, huých Hiếu Nhi:

"Ồi, trình độ thế này mà giá cũng cao như vậy! Quả nhiên, một đám giàu có chưa từng thấy việc đời! Đi báo danh! Cho bọn họ mở mang tầm mắt! Hiếu được đầu mới là nhảy múa thật sự!"

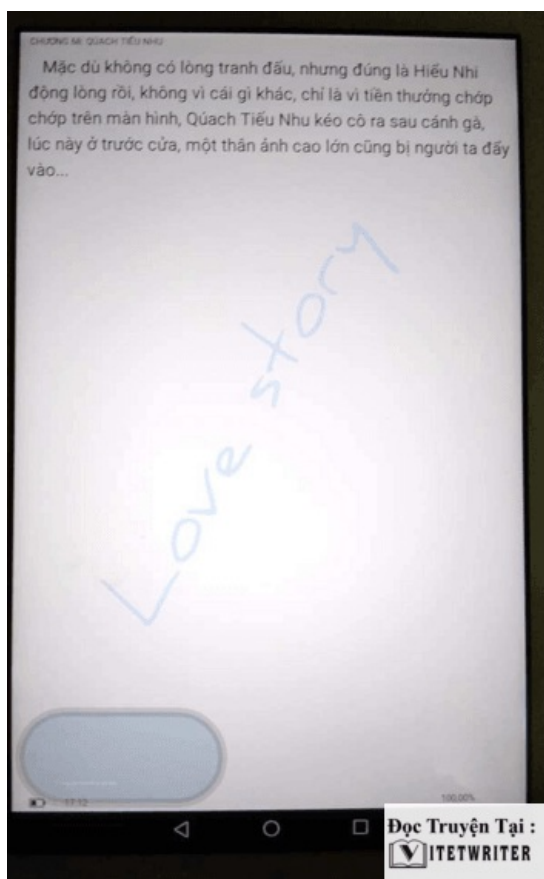
17:11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Mặc dù không có lòng tranh đấu, nhưng đúng là Hiếu Nhi động lòng rồi, không vì cái gì khác, chỉ là vì tiền thưởng chớp chớp trên màn hình, Quách Tiểu Nhu kéo cô ra sau cánh gà, lúc này ở trước cửa, một thân ảnh cao lớn cũng bị người ta đẩy vào...

17:12

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Kinh ngạc? thần kinh!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tổng giám đốc Phùng của tôi ơi, còn sớm mà! Bảo anh đến chơi một lát, cũng sẽ không ăn anh, anh gấp gì chứ?"

"Lần sau đi, quá thật tôi hơi mệt!" Vừa đi công tác về, Phùng Dịch Phong chỉ muốn quay về nhà.

Mấy người bạn còn chặn cửa khuyên nhủ, đứng một bên, Mạc Ngôn cười nói:

"Anh Phong, thịnh tình không thể chối từ, thôi ở lại mười phút đi! Các anh cũng vậy, vội gì chứ, có thời gian thì tụ họp! Buổi chiều anh Phong mới trở về, vừa xã giao xong!"

"Hiểu rồi! Vẫn là Mạc Ngôn hiểu biết lý lẽ! Ôi, Mạc Ngôn, anh nên đổi tên đi, Mạc Ngôn, Mạc Ngôn, không hợp với anh chút nào! Anh Phong, bọn em có việc nói với anh, mười phút cũng được, vào trước đi!"

Mấy chàng trai trẻ tuổi đẩy Phùng Dịch Phong vào phòng riêng nằm ở một góc ít người của khu nghỉ ngơi.

1/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Vào trong cánh gà, Hiểu Nhi điền giấy báo danh, sau đó đi với Quách Tiểu Nhu chọn trang phục.

Lúc này cô mới hiểu ra, thì ra trang phục mà xưởng cung cấp đã có trang phục biểu diễn rồi, cũng có trang phục biểu diễn có nhãn hiệu, hoạt động này ngoại trừ có ý nghĩa từ thiện, thật ra chủ yếu vẫn là muốn quảng bá cho mẫu mới của nhãn hiệu xa xỉ, vì vậy, đây cũng là một loại biện pháp quảng bá, thiết kế quần áo cũng có chút không hợp với sinh hoạt hằng ngày, thậm chí có thể nói là hoàn toàn khác, quá chói mắt, quá nổi trội.

Vì vậy những trang phục này càng thích hợp với các hoạt động như tạp chí, sân khấu, tiệc rượu, biểu diễn đêm và một vài mốt đi trên thảm đỏ, tự nhiên như vậy, nhóm khách hàng cũng giới hạn trong các nghệ sĩ diễn viên và các cô gái con nhà giàu không thiếu tiền.

Trang phục có sẵn, kích thước bày ra ở đó, cũng không phải mỗi một bộ đều có thể mặc vào, vì vậy, lựa chọn của rất nhiều người đều bị hạn chế.

Có Quách Tiểu Nhu đi cùng, Hiểu Nhi lại giống như ăn được Định Tâm Hoàn, chọn trang phục vui vẻ hơn so với người bên cạnh.

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Ồi, cái này thật đẹp!" Chọn một chiếc váy sa mỏng màu đen, Quách Tiểu Nhu lấy ra đưa tay lên sờ, Hiểu Nhi ghét bỏ đẩy ra:

"Đẹp thì cậu mặc đi! Tôi cũng không bán thật!"

"Thôi đi, dáng người đẹp như vậy, cậu sợ cái gì? Hình như cũng hơi thiếu vải!"

Tự nhủ, Quách Tiểu Nhu treo áo lại chỗ cũ:

"Hiểu Nhi, mùa tiếp theo, cậu làm người mẫu cho thiết kế của tớ nhé! Trước kia, thiết kế của cậu đều là số một số hai, thật đáng tiếc, bây giờ cậu không làm nữa rồi! Nếu cậu muốn làm, có thể đến phòng thiết kế của tớ! Chúng ta không phân biệt, chia một nửa văn phòng cho cậu, cậu có thể nghĩ ra nhãn hiệu của bản thân! Về sau nổi tiếng, cậu lại tách ra!"

Chọn trang phục một lát, Hiểu Nhi cũng có chút tổn thương và đau lòng:

"Cũng đã buông bỏ lâu rồi, đã quên rất nhiều rồi! Tớ cũng rất thích công việc hiện giờ! Có thể mặc nhãn hiệu cậu thiết kế, tớ rất vui! Cậu cũng đừng thiết kế loại bán

3/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

thật này cho tớ, tớ rất kén chọn đấy!"

Thiết kế thời trang là ngành học của họ, cũng là mơ ước đã từng của cô, nhưng hiện thực lại tàn nhẫn như vậy.

Một cuộc ngoài ý muốn ba năm trước, cả cuộc đời của cô đều đi lệch quỹ đạo rồi. Bao gồm cả lòng nhiệt tình với các nhãn hiệu thời thượng từ nhỏ, ngành thiết kế thời đại học, cô đều không thể không từ bỏ. Bởi vì, cô không tìm được công việc phù hợp, cô muốn nuôi sống gia đình!

Yêu thích, trên thực tế, cũng không phải quyền lợi mà mỗi người đều có thể hưởng thụ.

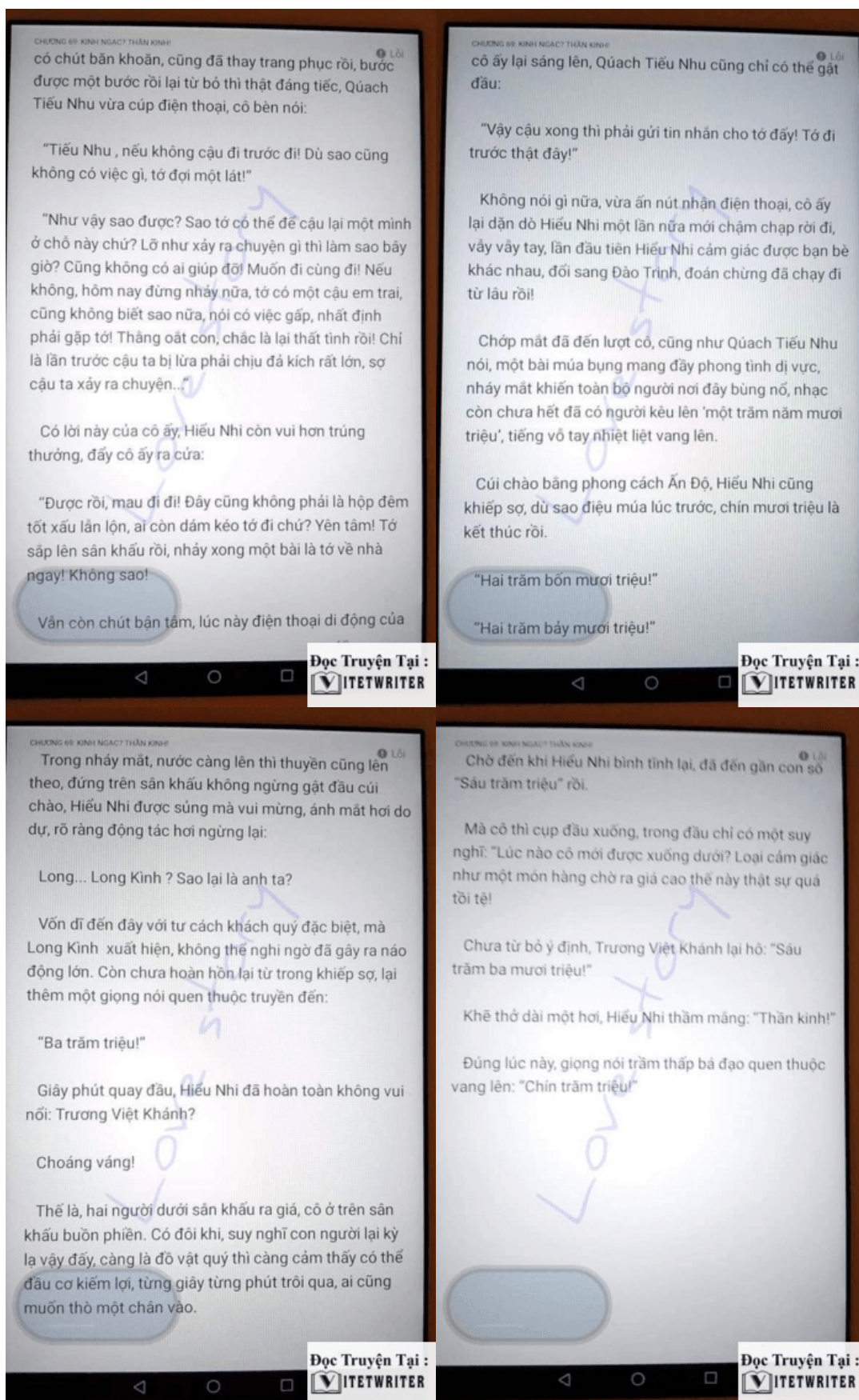
Tại lúc không đủ ăn, yêu thích đều rất xa xỉ! Bây giờ cô đã không suy nghĩ đến những thứ đó nữa rồi, ít nhất, yêu thích nhảy múa, cô còn có thể tự chủ.

"Biết rồi, biết rồi! Tâm bệnh! Ôi, cái này thế nào?"

Một chiếc váy dài ren màu đỏ đậm đập vào tầm mắt, Quách Tiểu Nhu hét lên, ở bên cạnh, mấy cô gái cũng muốn đến cầm, nhìn số đo, đều chỉ có thể hậm hực

4/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

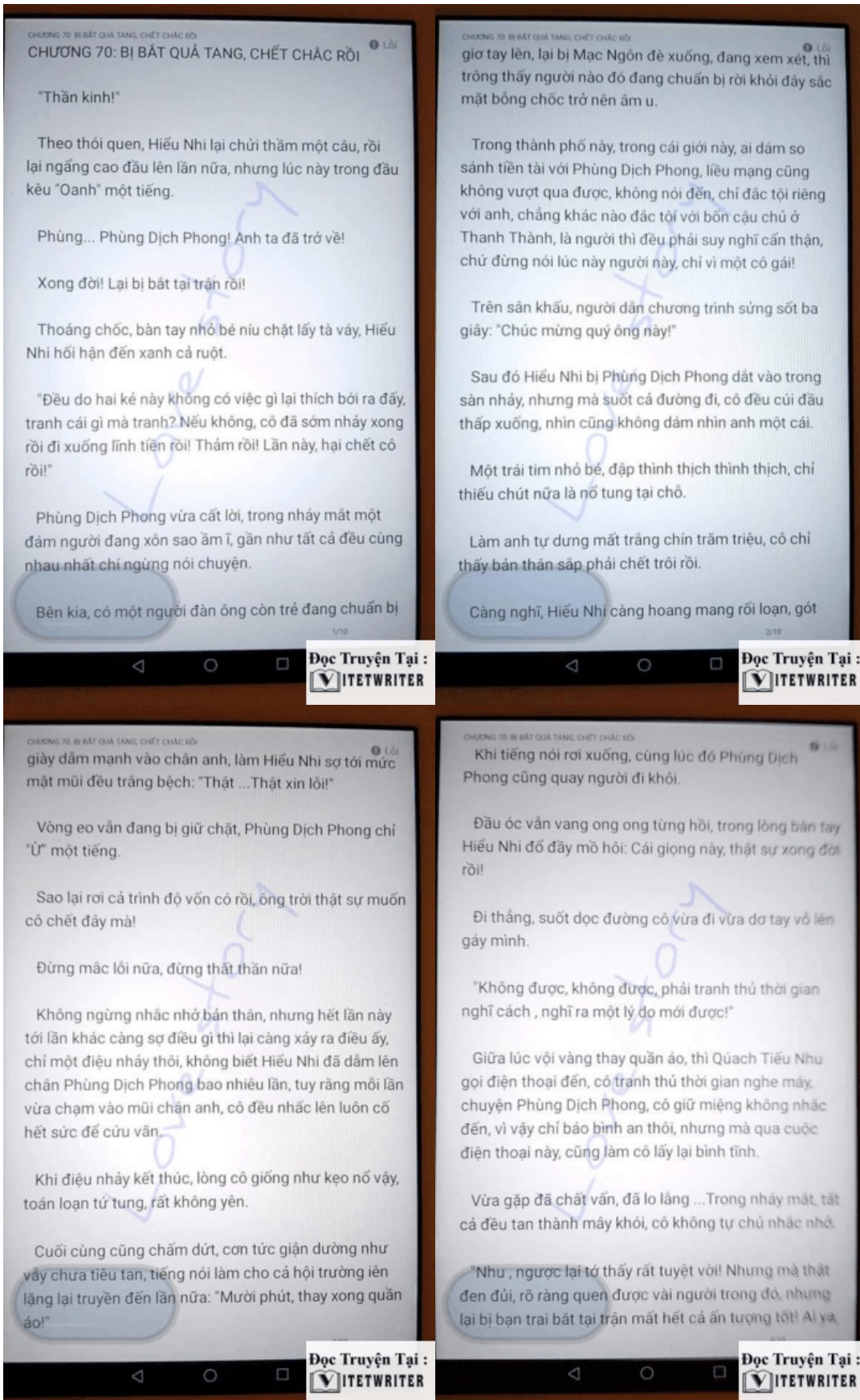

Bạn đang đọc truyện *Cố Vọng Là Cả Gia Tài* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 70: Bị bắt quả tang, chết chắc rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sợ nói chưa được rõ ràng, lại không có cách nào giải thích tất cả về Phùng Dịch Phong, Hiếu Nhi chỉ có thể ăn nói mập mờ.

"Ngốc à! Có người đàn ông nào mà cậu không giải quyết được à? Thật là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông! Muốn biến sắt thép thành ngón tay mềm mại, không phải đơn giản sao? Làm nũng! Trăm phát trăm trúng! Lại nói, còn có người biết làm nũng hơn cậu sao? Trước kia lúc tớ không muốn đi ăn buffet, cậu đều làm thế nào? Những lúc ấy không phải tớ đều phải thỏa hiệp? Quấn đến tớ còn chịu không nổi! Tớ không tin đàn ông có thể chịu được!"

...

"Đúng, đúng! Còn có năm đó Tổng Giám đốc Lưu của bách hóa Đại Vương kia, mỗi ngày đều đến cửa trường học tặng hoa theo đuổi, muốn bao cậu, nuôi cậu, lại bị cậu làm cho mê mẩn xoay vòng, trước làm thế nào thì giờ làm thế, Không phải là chỉ cần vài cuộc gọi nũng nịu thôi sao?"

"Tớ bảo này Nhu , cậu có còn là bạn tớ không đấy? Nói tớ giống như hồ ly tinh vậy! Năm đó cũng không biết do người nào giúp tớ ra chủ ý cùi bắp, làm tớ nói mấy lời buồn nôn kia qua điện thoại, kết quả trở thành dính như thuốc cao bôi trên da chó! Hai hai người chúng ta lúc muốn vứt bỏ, phải vất hết sức suy nghĩ!"

"Có phải chủ ý cùi bắp hay không cũng không sao, hiệu nghiệm là được!"

Gật đầu, Hiếu Nhi ngược lại cảm thấy cũng có lý, chỉ là còn có chút chưa chắc chắn: "Tớ thực sự rất biết cách làm nũng sao?"

Vì sao cô cảm thấy mình giống nữ hán tử hơn nhỉ?

"Trời ạ! Rõ ràng cậu đang hoài nghi phán đoán của tớ? Đó là do cậu chưa thấy đáng về yêu đương cuồng nhiệt của cậu năm đó! Quả thực làm cho người ta nổi hết da gà! Có điều, lúc cậu ở trong sân trường, dưới tán cây phù dung kia, trong khoảnh khắc cậu ôm Trương Việt Khánh từ phía sau lưng, thật sự là đẹp ngây người! Cậu không thấy ánh mắt của anh ta khi đó, thật sự là muốn

Bỗng nhận ra điều gì đó, Quách Tiểu Nhu lập tức nói khẽ:

"Xin lỗi xin lỗi nhé, tiểu Hiếu, tớ vừa rồi nói mà không biết nghĩ! Tớ không nên nhắc lại chuyện đau lòng của cậu!"

"Không sao, đều qua cả rồi, không có gì không thể nói cả! Vậy nghe lời cậu! Nhu , không nói nữa tớ thay quần áo đã, đang vội!"

Cúp điện thoại, Hiếu Nhi quần áo cũng chưa kịp thay, đã chạy vội ra ngoài, cô nghĩ nên ra ngoài nói trước với Phùng Dịch Phong một tiếng, dù sao đã thi xong rồi, nếu không lấy tiền thưởng, cô thật sự còn oan uổng hơn so với đậu nga.

Vừa ra khỏi chỗ thay quần áo trong hậu trường, đã thấy Phùng Dịch Phong đang đứng ở cửa.

Dừng chân lại, cô thở gấp gấp, đôi mắt nhỏ tội nghiệp nhìn anh.

Đi lên phía trước, Hiếu Nhi khẽ kéo lấy tay áo anh một chút: "Chồng ơi - "

Thấy cô dường như có chút do dự, ánh mắt vẫn liếc về phía sau, Phùng Dịch Phong khẽ nhủ mảy.

"Việc này, có thể chờ em một lát không?" Vẫn chưa có kết quả! Chín trăm triệu, tỉ lệ thắng của cô rất lớn!

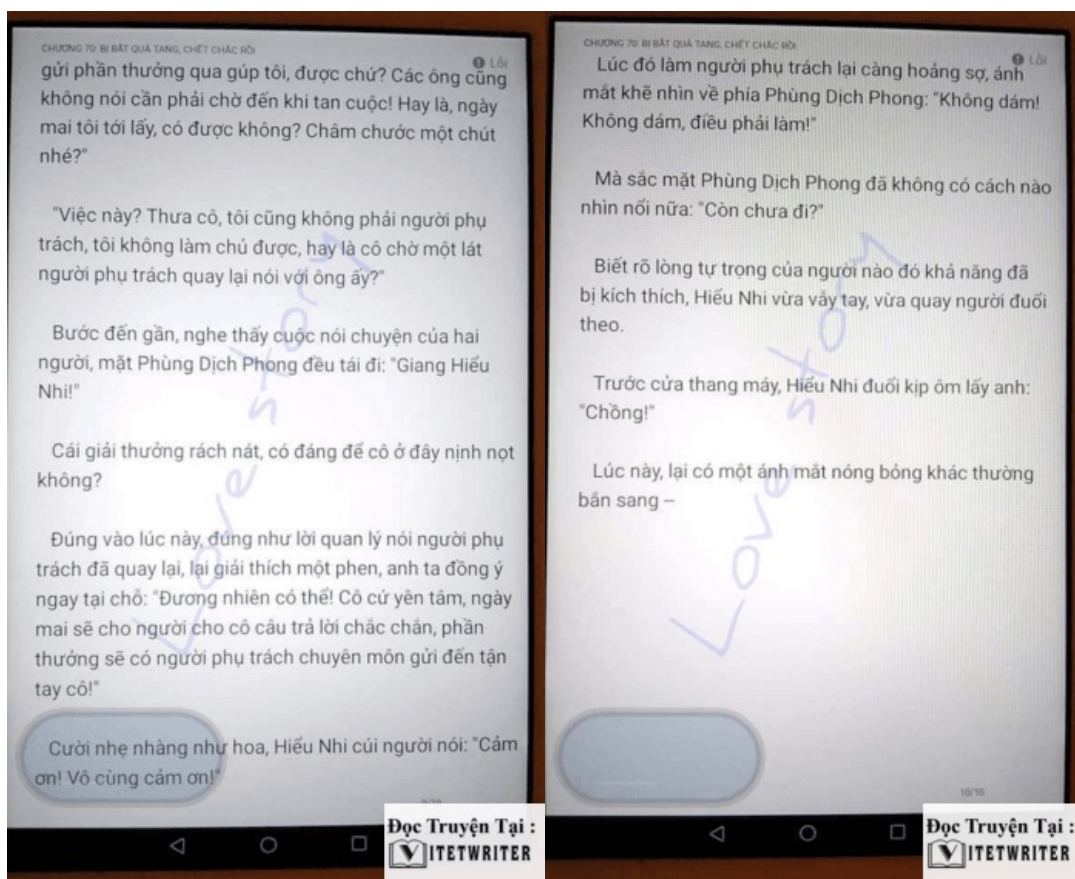
"Còn có việc?"

"Hai phút thôi, em nói vài lời với quản lý!"

Phùng Dịch Phong vừa gật đầu một cái, Hiếu Nhi đã nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Chờ một lát, vẫn chưa thấy cô đi ra, Phùng Dịch Phong bèn theo vào, ánh mắt thoáng chần chừ, đã thấy cô lúi lúi kéo kéo một người đàn ông trong góc.

"Làm ơn, giúp đỡ chút! Tôi thực sự có việc phải đi trước, tỉ lệ thắng của tôi rất lớn! Nếu như thắng, có thể

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thiệp mời đính hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trương Việt Khánh?

Tay cô vô thức muốn rút lại, nhưng mới thu được một nửa, bỗng đột nhiên dừng lại, rồi chuyển hướng sang con đường khác, bỏ vào trong túi áo Phùng Dịch Phong.

Tại sao cô phải rút lại?

Lập tức, cô thu hồi ánh mắt chuyển lên trên người Phùng Dịch Phong, cô không ngờ rằng, sự thay đổi lên lút vô thức này, mới thực sự đã cứu cô một mạng.

Lúc này cửa thang máy mở ra, Phùng Dịch Phong cũng nghiêng người, tay vòng trên hông cô.

Sau đó, hai người bước vào thang máy.

Cửa chậm rãi đóng lại, anh mới rút tay về.

Hoàn hồn, Hiểu Nhi chủ động khoác lên cánh tay anh: "Chồng, không phải em không nghe lời anh, cũng không phải cố ý chọc cho anh tức giận! Không phải anh đi công tác sao? Em ở nhà một mình, nên không nhận

1/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

kiêu ngạo trong lòng, làm cô không muốn trông thấy ánh mắt thương hại của người khác, cũng không muốn để anh cảm thấy cô dùng lý do này để đòi tiền anh.

Việc anh cho, cùng với việc cô mở miệng, là hai chuyện khác nhau!

Thấy cô xoay tới xoay lui, Phùng Dịch Phong đã hiểu được ý cô: "Không thấy em mua thứ gì đắt cả! Tiền đâu? Tiêu vào việc gì rồi?"

Không phải bị người khác lừa rồi chứ!

"Sinh nhật của một người bạn rất quan trọng, tặng một đôi khuyên tai, hơi mắc tiền!" Bất đắc dĩ, Hiểu Nhi chỉ có thể tùy tiện tìm đại một lý do qua loa lấy lệ.

Qua cửa trước mắt này, rồi nói sau! Nếu không, về đến nhà, khả năng cũng khó có được ngày lành!

Coi như đồng ý với lời giải thích của cô, Phùng Dịch Phong gõ một cái lên trán cô:

"Sau này mỗi tháng, sẽ cho em chín mươi triệu tiền tiêu vặt! Mua cái gì lớn, thì nói với anh, đừng nghĩ đến

4/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

những đường ngang ngõ tắt, ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt!"

Vừa nghĩ tới hai người đàn ông biết rõ thân phận cô, còn vì cô mà cãi nhau mặt đỏ tía tai, trái tim Phùng Dịch Phong không khỏi bức bối, mặc dù không muốn thừa nhận, anh cũng không có cách nào phủ nhận, người phụ nữ trao anh sự trong trắng này, làm cho anh thay đổi, tóm lại không giống như người khác!

Thấy thái độ của anh mềm mỏng hơn, Hiểu Nhi gật đầu như bầm tỏi: "À, chồng không giận nữa là tốt rồi!"

Đột nhiên có thêm một khoản thu nhập, vậy tiền thuốc của ba có thể giảm bớt hơn nửa rồi, đúng là không mang nợ cả người nhẹ nhõm, tuy rằng cách làm này, khiến trong ngực cô cảm thấy như bị nhét đầy bóng, nhưng hiện tại, cô không thể để ý được cảm nhận của mình.

Tiểu biệt thăng tân hôn, không nỡ lòng trách móc cô nặng nề, Phùng Dịch Phong ôm cô, lên xe. Ngọt ngào tựa vào nhau, hai người không ai nhận ra được, trong mắt đối phương đã bắt đầu có hình bóng của nhau.

5/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Ngoài cửa quán rượu, Trương Việt Khánh như bị quỷ thần sai khiến mà bám theo một đoạn, đến khi hai người đi khuất, vẫn đứng ngẩn ra ở đó rất lâu sau —

Đêm nay, thiếu chút nữa Hiểu Nhi bị Phùng Dịch Phong giằng vò đến chết, hôm sau khi... tỉnh lại, hai đùi cô vẫn còn run rẩy.

Vì vậy khi đến công ty, cô vẫn còn buồn bức, đến cùng anh đã đối bụng bao lâu rồi?

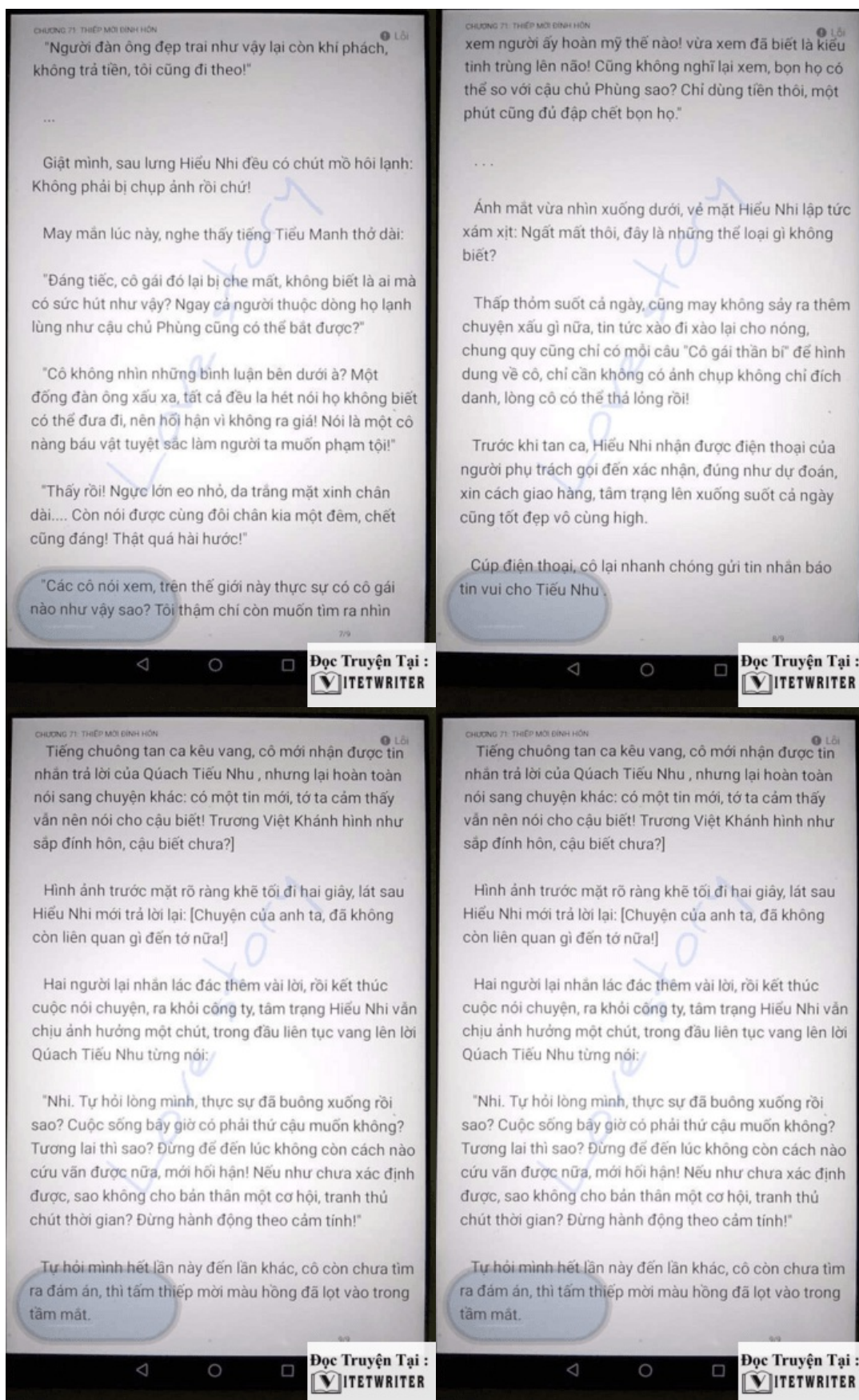
Cô vừa mới nghiêng người ngồi xuống, bên cạnh, tiếng thét chói tai của đồng nghiệp đã truyền đến: "Này, tin tức lớn! Đêm qua cậu Phùng bỏ ra chín trăm triệu mời một người đẹp khiêu vũ haizz —"

"Ai? Ai thế? Người đẹp sắc nước hương trời ra sao?"

"Già mà không gần nữ sắc, rõ ràng chính là chưa gặp được đúng người thôi. Đây không phải là chỉ một giây đã từ Liễu Hạ Huệ biến thành cầm thú sao? Bên dưới nói, người được mang đi tại chỗ!"

6/9

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

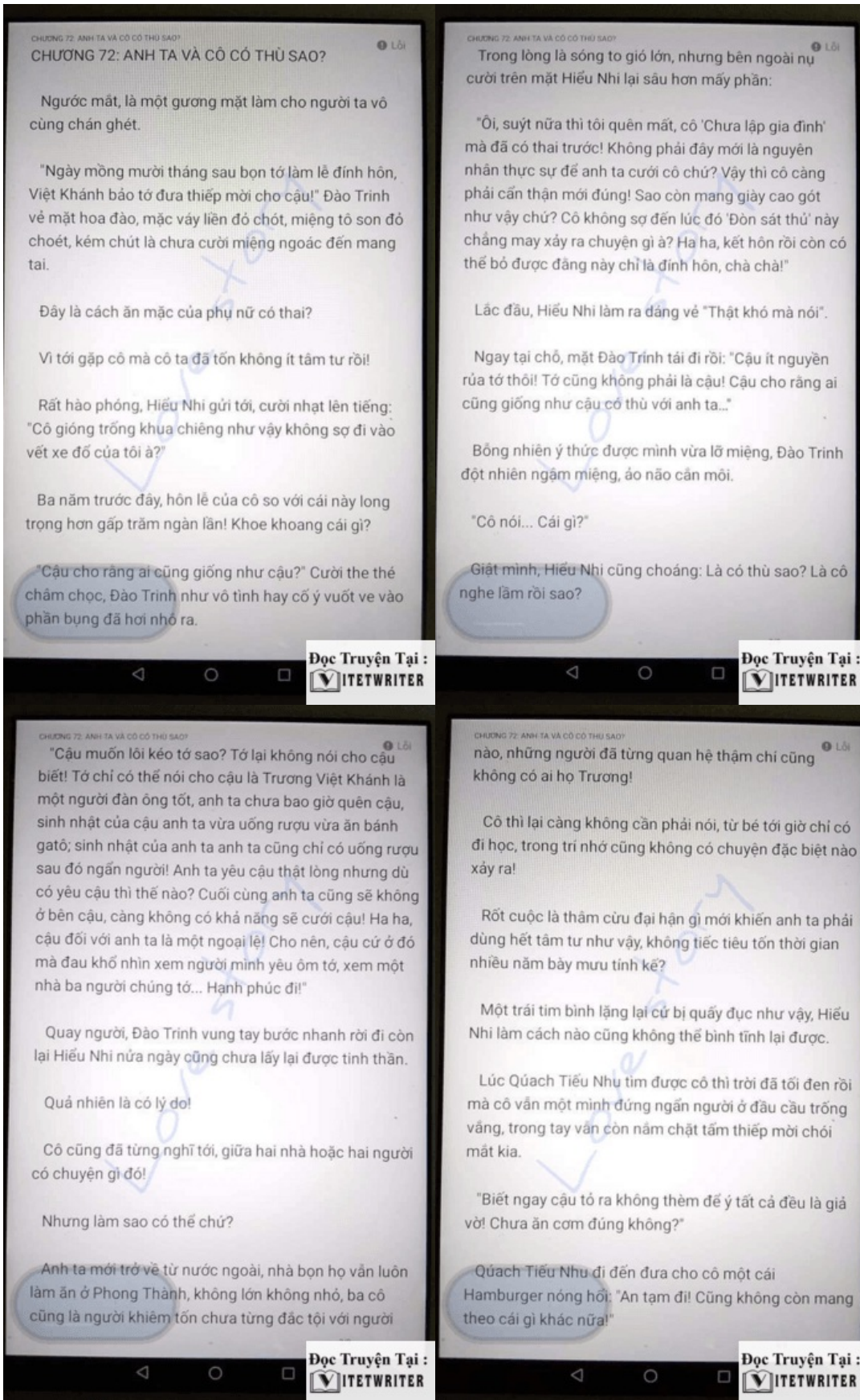

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Anh ta và cô có thù sao?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quay người lại lại, hốc mắt Hiếu Nhi đột nhiên ẩm ướt, ôm cô ta, gào khóc: "Nhu ..."

"Được rồi, được rồi, cậu đừng như vậy! Đại tiểu thư đơn giản cao ngạo tự phụ kia đâu rồi? Người ta nói thiên hạ chỗ nào không có cô thơm, đàn ông trên đời này cũng như thế?"

Vô vô lung của cô, Quách Tiểu Nhu cũng không biết phải an ủi cô như thế nào, thật ra, từ lúc hai người quen biết nhau, Hiếu Nhi chính là đối tượng khiến cô ta hâm mộ muốn học tập theo, đương nhiên cô ta cũng không biết, cô ta cũng là đối tượng để cô noi theo.

Mặc cho cô phát tiết một trận xong Quách Tiểu Nhu mới lấy khăn tay ra đưa cho cô, lúc này cô mới biết được thì ra người Trương Việt Khánh muốn cưới chính là Đào Trinh, còn cùng với cô ta có một đoạn quan hệ rắc rối phức tạp.

"Thật đúng là vật họp theo loài! Hai người cận bã này ngược lại góp thành một đôi! Vô sỉ như nhau! Tiểu Nhi, năm đó anh ta theo đuổi cậu thế nào không chỉ có tớ mà mọi người đều nhìn thấy rõ ràng! Cậu cũng không biết lý do là gì thì những người ngoài như bọn tớ sao có

thể nói rõ?"

Thở dài một hơi, thật ra Quách Tiểu Nhu cảm thấy khổ sở thay cô, cô đã từng phóng khoáng lộng lẫy tự tin cỡ nào, quả nhiên là gia thế, sắc đẹp và tài năng cùng tồn tại, đàn ông theo đuổi cô có thể quấn hai vòng thành phố. Bây giờ, cô lại khiêm tốn tự thu mình, đúng là thay đổi quá lớn.

"Chúng tớ đều cho là anh ta đối với cậu là vừa thấy đã yêu! Đáng tiếc, cậu còn vì anh ta mà làm nhiều chuyện như vậy! Nhưng qua đó cũng có thể lý giải, tình yêu của các cậu đã từng khiến cho người ta đổ mắt ghen tị như vậy, Đào Trinh đổ kị với cậu nên cướp tình yêu của cậu, muốn thay thế cậu cũng là chuyện bình thường! Biết sớm một chút không phải tốt hơn sao? Cậu sao phải vì loại người như vậy mà khổ sở chứ? Tớ nghe được tin tức này vẫn do dự không muốn nói cho cậu, chính là vì tớ sợ cậu về sau sẽ hối hận!"

"Kết hôn cũng không phải vì tình yêu! Không nghĩ tới bọn họ ngay cả đứa bé cũng đã có! Sớm biết như vậy tớ đã không nhiều chuyện! Có đứa bé thì chính là ràng buộc, cậu còn muốn làm mẹ kế cho người ta à?"

Một câu này đã thức tỉnh Hiếu Nhi, hốc mắt của cô càng ướt, sau đó cũng nói chuyện của Phùng Dịch Phong cho cô ta nhưng cô lại dùng "chú" để thay thế mà không nói rõ anh ta là ai.

Trông mắt cô ta sưng chút nữa rơi ra tại chỗ, thấy cô không nói nên Quách Tiểu Nhu cũng không hỏi, chỉ là không ngừng lắc đầu:

"Cậu cũng sắp kết hôn rồi? Còn tự tìm phiền não làm gì?"

"Tớ yêu anh ta ba năm cũng chờ anh ta ba năm! Nhu, nói thật với cậu cho dù tớ tiêu sái như thế nào, cho dù anh ta tổn thương tớ như thế nào thì tớ cũng không bỏ được, tớ cũng biết là tớ không bỏ xuống được chính là không tự trọng nhưng mà có đôi khi tình cảm không phải cậu nói muốn rút lại là có thể lập tức rút lại! Tớ cũng biết giữa bọn tớ có quá nhiều mâu thuẫn đời này cũng rất không có khả năng nhưng tớ thực sự muốn một đáp án! Có lẽ nỗ lực quá nhiều nên cảm thấy không cam tâm ấy mà! Có phải tớ bị bệnh rồi hay không?"

"Biết mình có bệnh là còn chưa quá nghiêm trọng!"

Gật đầu, Quách Tiểu Nhu kín đáo đưa Hamburger cho cô:

"Ăn vào thì mới có sức mà đau lòng chứ! Thật ra cậu cũng đừng nên ép buộc mình, có lẽ ngày nào đó cậu sẽ gặp được một người khác sẽ tự nhiên mà buông Trương Việt Khánh xuống! Tớ cảm thấy mâu thuẫn và chấp niệm mới là nguyên nhân khiến cậu không bỏ xuống được! Nếu đã dự định bỏ cần gì biết còn có quan hệ gì hay không?"

Nhắc chân, Quách Tiểu Nhu hung hăng đập bình nước ở bên cạnh chân:

"Nghe cậu nói những lời này tớ cũng cảm thấy đau lòng thay cậu! Người đàn ông này quá xấu xa rồi! Nếu đổi lại là tớ thì không quan tâm nguyên nhân của nó là gì, đùa bốn tình cảm của tớ thì cứ đâm anh ta một đao trước rồi lại nói! Mặc kệ ẩn oán cái gì thì anh ta cũng không nên đối xử với cậu như vậy! Tình cảm của cậu không hề sai... Tiểu Nhi, nghĩ lại ba năm kia cậu làm thế nào mà vượt qua được vậy? Không phải đã trải qua rồi sao? Cùng làm thì lại một lần nữa, người còn sống có

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Mặc sai quần áo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi phát tiết một trận, sau cơn mưa trời lại sáng, Hiếu Nhi cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua mà khi có việc cô không cần phải giấu ở trong lòng.

Sau khi lên xe, trong tay cô còn cầm theo Hamburger và Cocacola Quách Tiểu Nhu mua cho cô, nhìn qua, khỏe mắt của cô đều là ý cười. Bạn bè thật sự là so với đàn ông đáng tin hơn nhiều.

Đạo lý này chính bản thân cô cũng rõ ràng nhưng từ trong miệng người khác nói ra lại để cho cô hiểu ra được. Trên đường đi, cô đều suy tư:

Có lẽ cô ấy nói đúng, ba năm qua mỗi ngày cô đều loay hoay giữa đất trời tối tăm mà không có thời gian để suy nghĩ về tình yêu nam nữ, thời gian qua cũng không phải rất khó chịu! Nếu như không gặp lại anh ta thì bây giờ có lẽ cô vẫn còn như vậy! Chuyện nên biết thì kiểu gì cũng sẽ biết!

Chuyển mục tiêu khác cũng có thể xem là một biện pháp, chỉ là Phùng Dịch Phong cũng không phải là

1/10

Dừng xe, chuyện đầu tiên Hiếu Nhi làm chính là sửa tên Phùng Dịch Phong trên điện thoại đi động từ "Chồng" biến thành "Chú", đột nhiên cô cảm thấy xưng hô thể này thích hợp hơn, sau này cũng không sợ người nào nhìn thấy sẽ mất thời gian đi giải thích!

Về đến phòng, thấy Phùng Dịch Phong đang đứng ở trước cửa sổ sát đất, trong tay còn đang cầm một ly rượu vang, Hiếu Nhi chạy tới:

"Chồng..."

Vừa đưa tay định ôm anh ta nhưng thấy anh đang mặc đồ ngủ nên Hiếu Nhi lại cười hi hi thu hồi nắm tay lại: "Trở về sớm như vậy?"

Suýt chút nữa lại bị chê cười!

Quét mắt nhìn đồng hồ treo tường, dường như Phùng Dịch Phong đối với việc cô thu tay lại có chút không hài lòng lắm, hừ lạnh nói: "Lại chạy đến chỗ nào huênh hoang khoác lác?"

2/10

Vừa cầm áo ngủ, Hiếu Nhi vừa nói:

"Nào có? Mấy chị em mời em ăn Hamburger nên ngồi thêm một lát! Còn có cái gì tốt hơn đáng giá hơn so với chồng đẹp trai để em đi rêu rao sao? Chồng, em đi tắm trước đã! Người bản như thế này cũng không thể tới gần anh được!"

Vênh vênh miệng xinh xắn lên, Hiếu Nhi chạy vào phòng tắm bả vai mới xù xuống toàn bộ.

Bốn cậu chủ của Thanh Thành chồng cô xếp số một! Nửa điểm cũng không chênh lệch so với Trương Việt Khánh! Chỉ tiếc là tính tình người này quá khó hầu hạ!

Vội vàng vọt vào phòng tắm, lúc Hiếu Nhi cầm lấy áo ngủ mới phát hiện cái mình cầm lại là chiếc váy ngủ màu đỏ cô mua kia, đôi bướm ở trên ngực lại một lần nữa chọc cho mắt cô đau nhói:

"Sao lại lấy phải cái này?" Không phải đã cất kỹ đi rồi sao?

Xoắn xuýt một lúc, nhìn qua khăn tắm quấn quanh trên người mình thực sự quá ngắn, cuối cùng Hiếu

3/10

Nhi vẫn mặc vào chiếc áo ngủ kia, theo thói quen đem mái tóc đẩy ra trước người che đi kia dấu vết cô không muốn để cho người ta chú ý kia.

Lên giường, cô ngay lập tức rúc vào trong ngực Phùng Dịch Phong ôm anh, không muốn để cho anh thấy rõ dáng vẻ mình mặc thành như vậy:

"Chồng, em tắm rồi, thơm thơm nữa nha!"

Ngủ ý là có thể nghỉ ngơi rồi, đừng đẩy tôi ra!

Ngón tay thon dài đan vào sợi tóc của cô, Phùng Dịch Phong lại có ngụ ý khác: "Đây là đang mời gọi anh sao?"

"Ơ?"

Hiếu Nhi ngửa đầu, một cái hôn sốt ruột triển miên đồng thời rơi xuống: "Tiểu yêu tinh!"

Thật ra cô rất mệt mỏi, mà lúc mặc bộ quần áo này Hiếu Nhi thật sự không quá tình nguyện thân cận với anh ta. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì hiển nhiên Phùng Dịch Phong đã hào hứng đi lên.

4/10

Nhi vẫn mặc vào chiếc áo ngủ kia, theo thói quen đem mái tóc đẩy ra trước người che đi kia dấu vết cô không muốn để cho người ta chú ý kia.

Lên giường, cô ngay lập tức rúc vào trong ngực Phùng Dịch Phong ôm anh, không muốn để cho anh thấy rõ dáng vẻ mình mặc thành như vậy:

"Chồng, em tâm rồi, thơm thơm nữa nha!"

Ngụ ý là có thể nghỉ ngơi rồi, đừng đẩy tôi ra!

Ngón tay thon dài đan vào sợi tóc của cô, Phùng Dịch Phong lại có ngụ ý khác: "Đây là đang mời gọi anh sao?"

"Ơ?"

Hiếu Nhi ngửa đầu, một cái hôn sốt ruột triển miên đồng thời rơi xuống: "Tiểu yêu tinh!"

Thật ra cô rất mệt mỏi, mà lúc mặc bộ quần áo này Hiếu Nhi thật sự không quá tình nguyện thân cận với anh ta. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì hiển nhiên Phùng Dịch Phong đã hào hứng đi lên.

4/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Chồng?" Có thể để cho tôi nghỉ ngơi một đêm hay không?

Cánh môi hạ xuống, Hiếu Nhi có chút xin khoan dung đẩy anh ta nhưng Phùng Dịch Phong lại không hiểu rõ tâm tư của cô, chẳng qua là cảm thấy cô mặc quần áo màu đỏ giống như là cô dâu vậy, đẹp đến mức khiến tim người ta đập thành thịch!

"Bộ quần áo này rất thích hợp với em!"

Mãnh liệt đánh vào thị giác khiến Phùng Dịch Phong căn bản không thể chờ nổi, đảo mắt đã nhắc lên một mảnh cuồng phong mưa rào, mà Hiếu Nhi căn bản cũng không biết mỗi lần cô mặc bộ quần áo này vào không chỉ khiến cô đẹp hơn so với hoa kiều mà còn làm cho anh ta phá lệ xúc động, cả đêm đều trở nên diễm hỏa xán lạn, đến mức anh ta muốn quên cũng không quên được!

Mà ngày nào đó, khi anh biết được thâm ý trong đó thì hậu quả có thể nghĩ ra được!

Đương nhiên đêm này cũng không ngoại lệ, người nào đó điên cuồng giãy vò long trời lở đất, quả nhiên là

5/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

khiến mặt trăng cũng phải xấu hổ mà chết...

Mấy ngày liên tiếp sau đó không có người quấy rầy, lại thêm cùng chung sống hoà bình với Phùng Dịch Phong khiến cho tâm tình của Hiếu Nhi cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Hôm nay, vừa hoàn thành xong công việc trong tay thì chủ nhiệm gọi điện thoại tới.

"Câu lạc bộ Quảng Mậu Thiên Địa? Ngài Garvin? Tôi biết rồi, được, tôi lập tức qua đó!"

Nhanh chóng nhớ kỹ địa chỉ và phương thức liên lạc, Hiếu Nhi vội vàng ra cửa.

Mở hướng dẫn ra, một đường thẳng đến đích.

Đến cửa, cô mới phát hiện thì ra đây là một câu lạc bộ VIP siêu cấp sang trọng nên cô vốn là không vào được! Vừa gọi điện thoại vừa cùng bảo vệ nói chuyện, cô gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng:

6/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Tôi là phiên dịch ngài Garvin thuê! Tôi có số điện thoại của ông ấy, các anh có thể giúp tôi liên hệ với ông ta được không? Bây giờ không có ai nhận điện thoại..."

"Cô không có thẻ hội viên nên chúng tôi không thể để cô đi vào! Nhất định phải kiểm tra cơ thể trước!"

"Cái gì?"

"Những người tới chỗ này của chúng tôi đều là nhân vật có mặt mũi, chẳng may cô là phóng viên của tờ báo lá cải nào đó, trên người cất giấu cái gì thì làm sao bây giờ?"

"Vậy anh tìm phụ nữ tới được không?" Chẳng lẽ để một người đàn ông khám người cô sao?

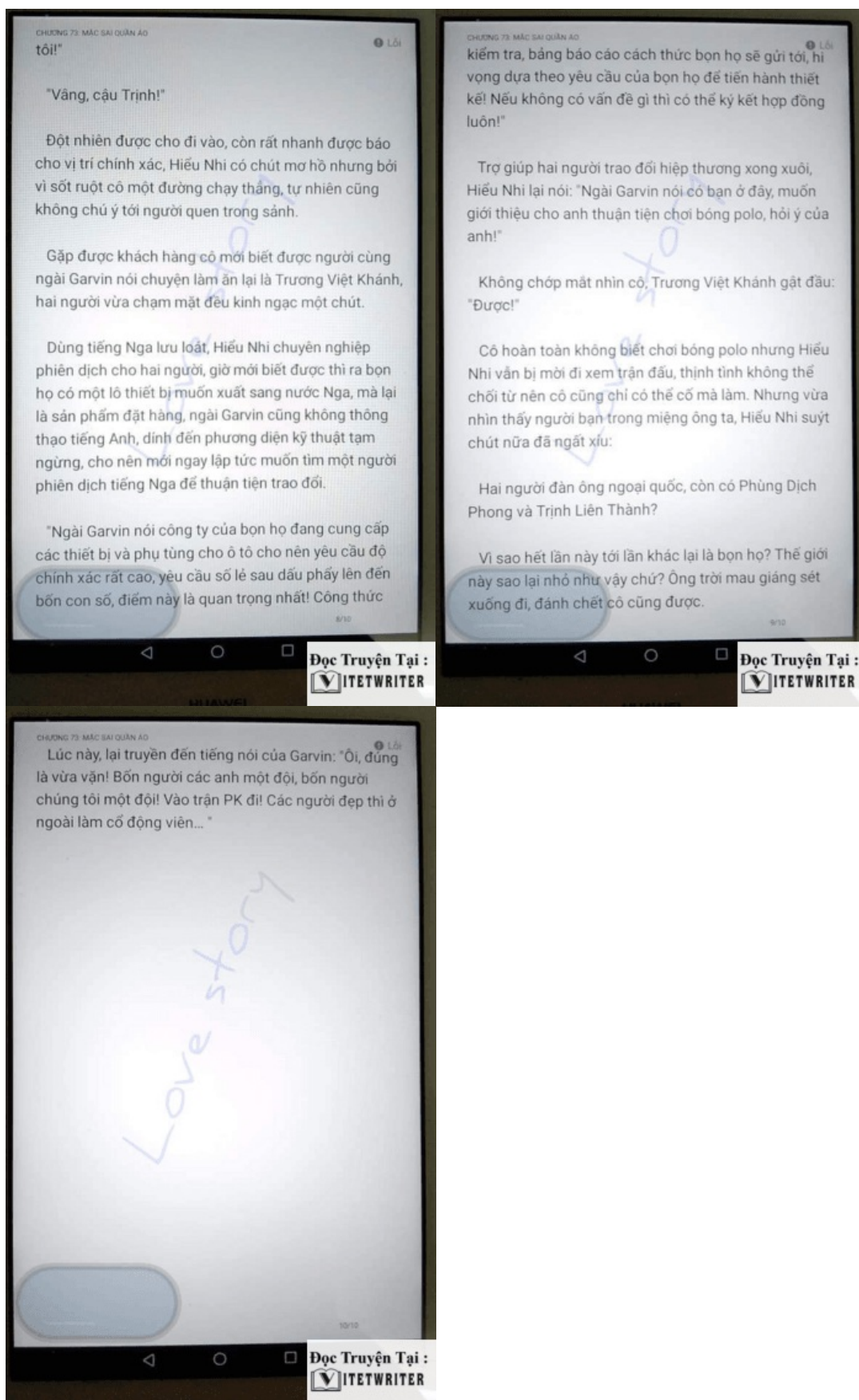
Bởi vì đã hẹn thời gian chính xác, Hiếu Nhi đặc biệt lo lắng, chỉ còn thiếu nước mắng chửi người.

Trịnh Liên Thành ra đổi cái thẻ, nhìn qua thấy Hiếu Nhi bị ngăn ở bên ngoài đại sảnh đang làm ồn ào nên tới hỏi thăm tình huống, nhân tiện nói:

"Người này tôi biết, cho cô ấy vào đi! Có việc gì cứ tìm

7/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

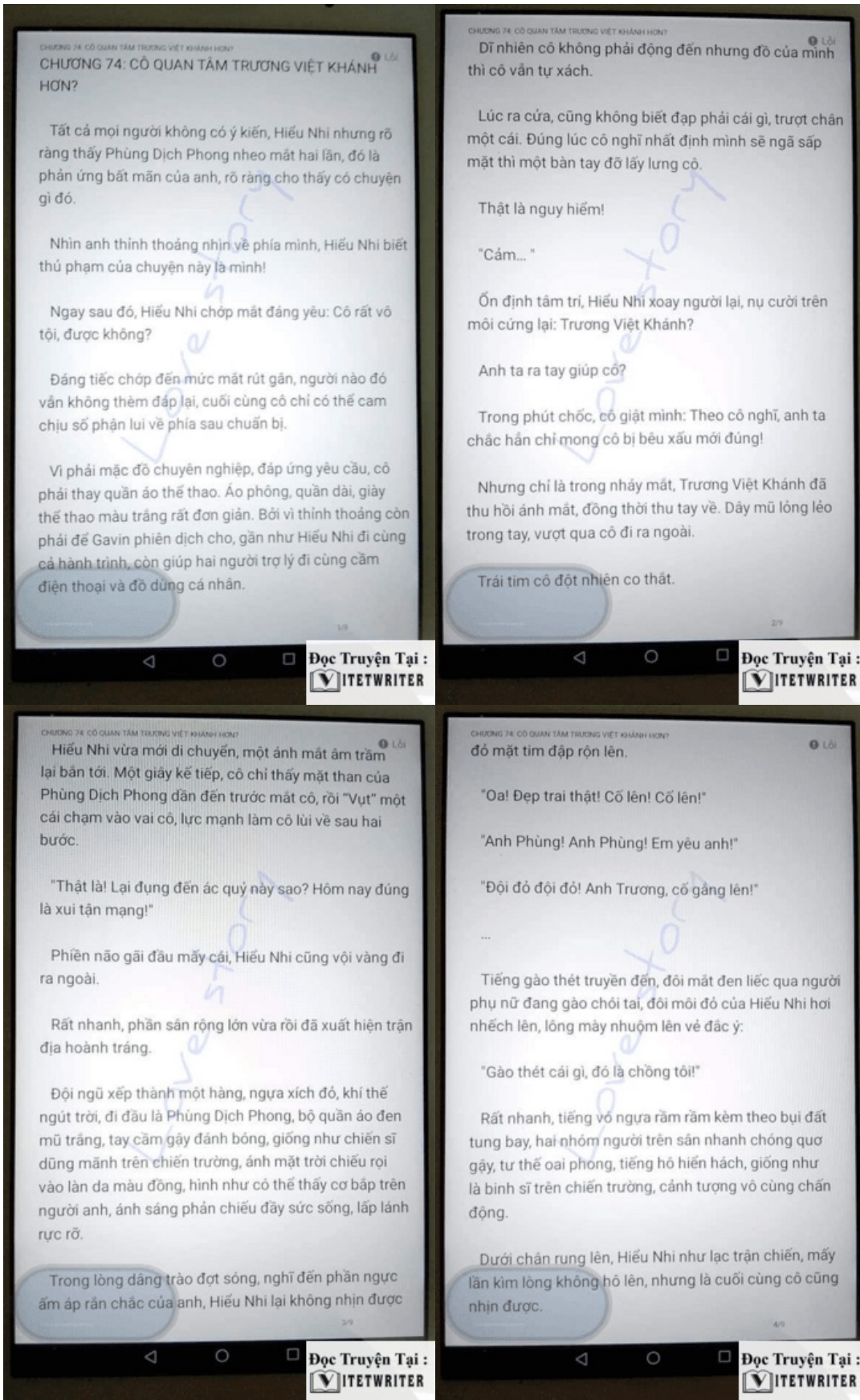

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Cô quan tâm Trương Việt Khánh hơn?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô không thể! Bởi vì cô ở đội đỏ, không thể phá vỡ quy tắc, trong đầu lại không muốn cố vũ cho người kia, nên cô lựa chọn yên lặng toàn bộ hành trình.

Mà trên sân đấu, sau khi đua một vòng, mọi người đều thấy không ổn, bởi vì một cuộc tranh tài, giống như là biến thành sân đấu hai người.

Phùng Dịch Phong bởi vì tâm trạng không vui, muốn trút giận, Trương Việt Khánh lại nóng lòng muốn thể hiện, cũng không muốn rơi ở phía sau. Một lúc lâu sau, chỉ còn hai người đuổi theo quả bóng, những người khác chỉ đến để làm nền.

Thấy Phùng Dịch Phong hoàn toàn không để ý quy tắc, Trịnh Liên Thành siết chặt dây cương, lắc đầu. Mà bên kia Gavin mặt đầy hoang mang, nhún vai một cái, chỉ chốc lát sau, gần như tất cả mọi người đều ở trạng thái nửa đình trệ, trong sân chỉ có đúng hai người là đánh tiết gà hăng hái.

Trọng tài cũng lơ mơ chẳng hiểu, quên luôn cả phản ứng.

Lúc này, đột nhiên "Ầm" một tiếng, chỉ thấy hai con

5/9

ngựa cướp bóng không hiểu sao lại đâm vào nhau, Phùng Dịch Phong và Trương Việt Khánh đồng thời bay ra ngoài, mà những người khác theo bản năng muốn đến cứu:

"Cẩn thận!"

"Mau! Ngăn ngựa lại..."

...

"Xảy ra chuyện! Mau cứu người!"

Hiện trường thoáng chốc trở nên hỗn loạn, đầu óc Hiểu Nhi trống rỗng, nhưng cũng theo bản năng theo đám người chạy về phía trước.

"Thế nào? Không sao chứ?"

Theo bản năng, cô chạy tới chỗ Phùng Dịch Phong ngã, nhưng vì chỗ anh ngã cách xa, cô chạy hết hơi, đến giữa đường, cô cũng chỉ đứng ngoài được. Người trước mắt đã bị vây kín, nước cũng không lọt, cô nhón chân lên, ngay cả góc áo người ta cũng không nhìn thấy.

6/9

Cô quay lại, nhìn thấy Trương Việt Khánh cũng té xuống đất, trên mặt có vết máu, sau lưng một người dật hai con ngựa, giống như muốn kéo dài khoảng cách, Gavin đang vật lộn để đỡ anh ta dậy.

So sánh hai bên, đúng là lực lượng khác xa, khác biệt một trời một vực, thấy vậy, Hiểu Nhi chạy tới, cùng Gavin đỡ anh ta. Thấy hai người mặt mũi lấm lem, trên mặt Trương Việt Khánh không biết bị cái gì cứa vào đây máu me, lúc này máu đang chảy liên tục.

Mở túi nhỏ của mình, Hiểu Nhi lấy khăn giấy ra, giữ vào chỗ máu: "cẩn nắm chặt, thấm máu trước chứ?"

Nhìn anh ta đứng vững vàng, Hiểu Nhi mới xoay người định đi xác nhận tình huống Phùng Dịch Phong, vừa quay người, lại thấy ánh mắt tức giận hung tợn nhìn mình, theo tầm mắt anh, cô nhìn khăn ướt trong tay mình.

"Chắc anh không hiểu lắm gì!"

Hiểu Nhi trong bụng hoảng hốt, xoay người chạy tới phía đối diện, nhưng chưa chạy đến bên cạnh anh, đã thấy Phùng Dịch Phong đẩy người đỡ mình bên cạnh,

7/9

đạp bay cái mũ bên chân, xoay người rời đi.

"Ấy, anh Phùng, không sao chứ..."

"Chờ một chút, đến bệnh viện kiểm tra đi!"

Chạy theo, Trịnh Liên Thành còn quay đầu nhìn Hiểu Nhi một cái.

Lúc này, người phụ trách sân và cả giám đốc cũng cùng nhau chạy tới: "Chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì? Có người thương vong không?"

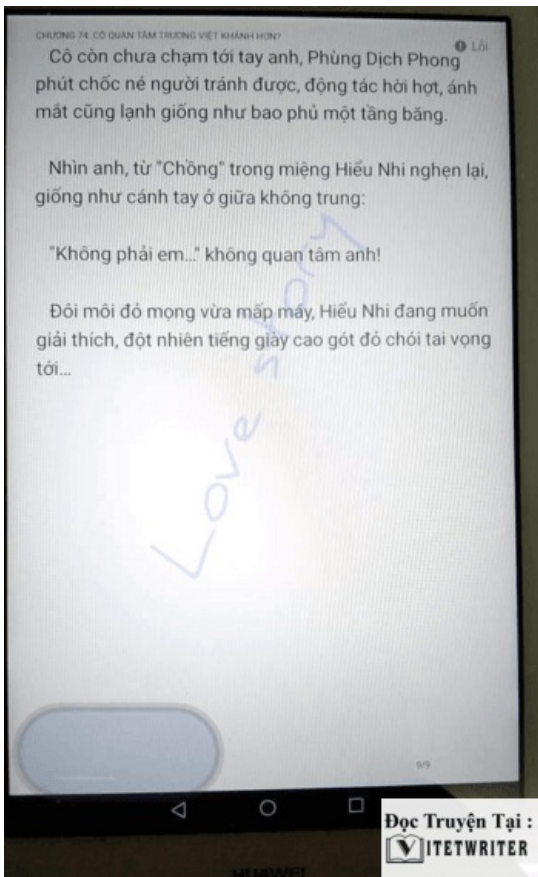
"Thật xin lỗi, là chúng tôi chuẩn bị không chu đáo, bác sĩ đang ở bên trong, đi bằng bộ trước rồi hãy nói!"

...

Lúc này, đoàn người ầm ầm tản đi, Hiểu Nhi cũng vội vàng hỏi chỗ bác sĩ, đuổi theo. Lúc cô bước lên hành lang, chỉ thấy Phùng Dịch Phong từ trong phòng đi ra, tay quần đầy băng vải màu trắng, còn hơi rịn ra chút máu.

Bước vài bước, cô đi tới: "... Anh bị thương ở đâu?"

8/9

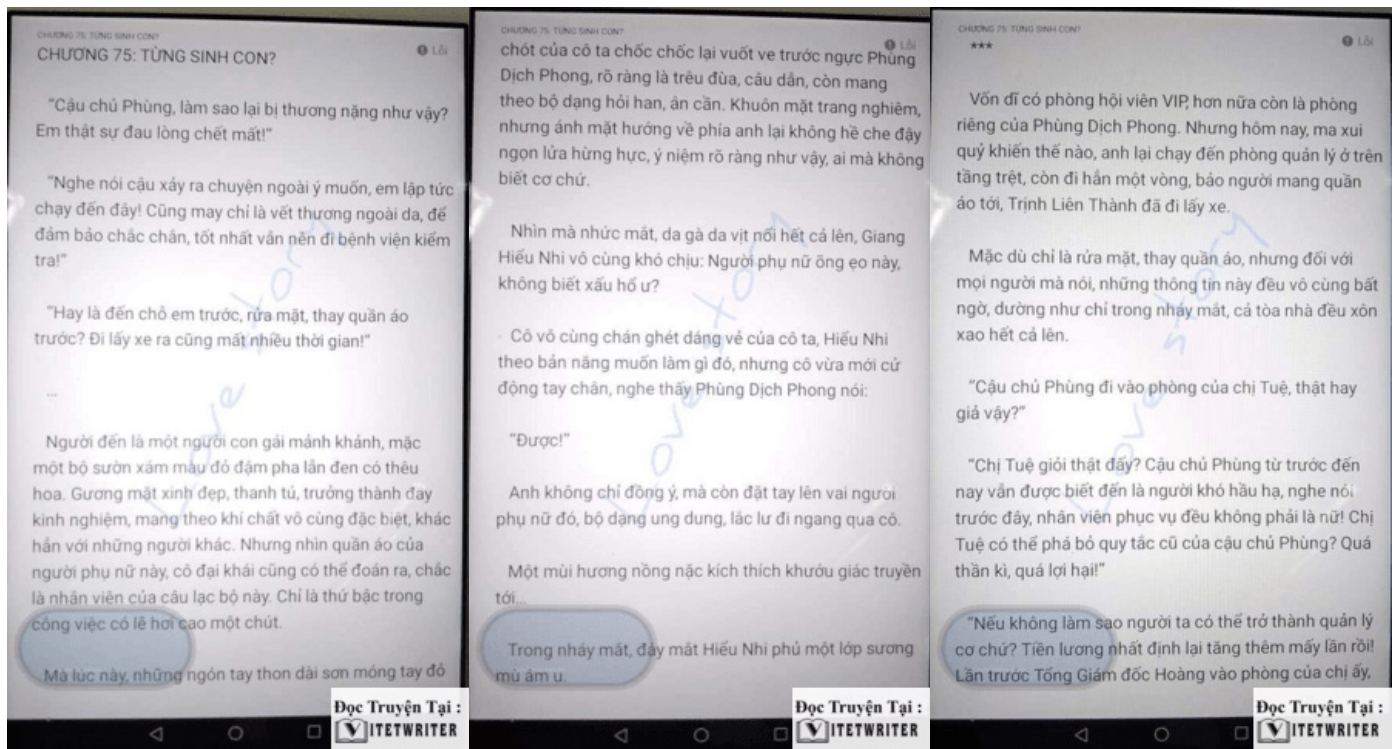

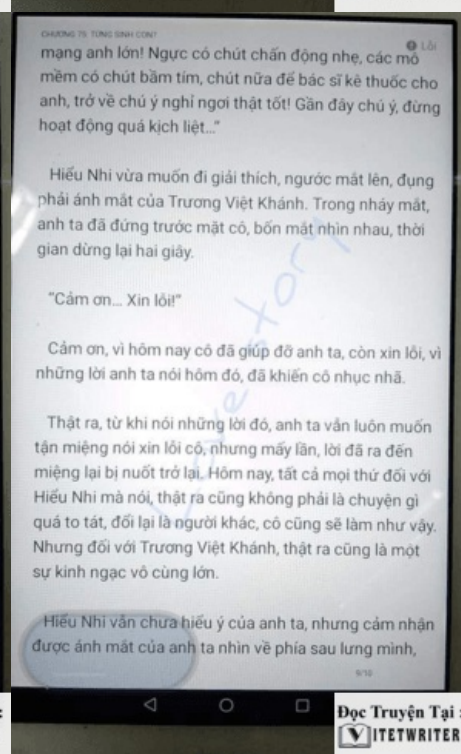
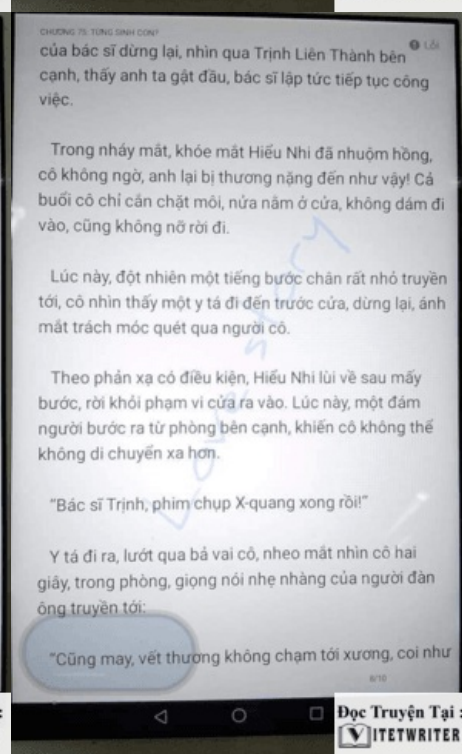
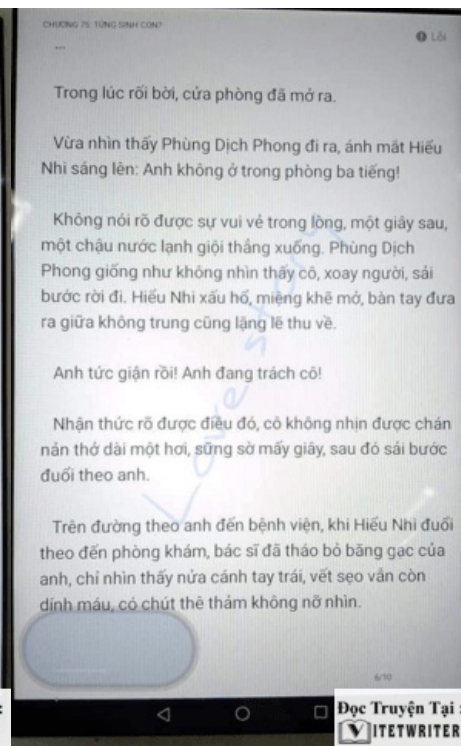
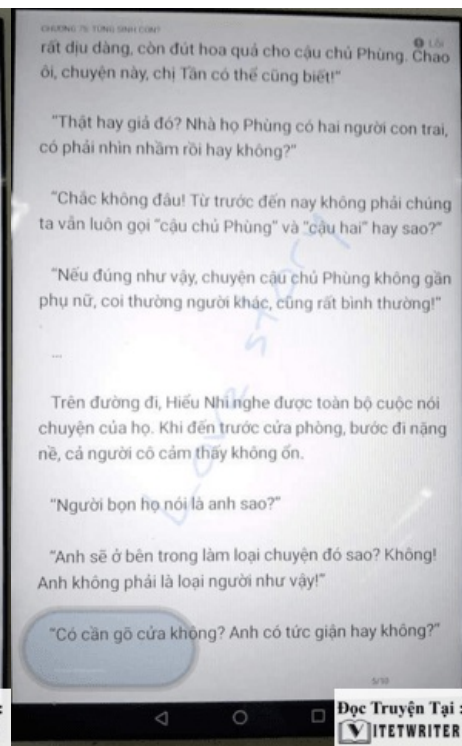
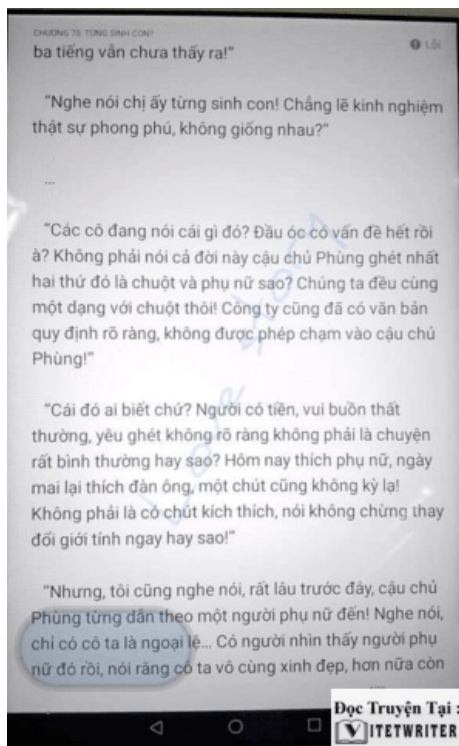
Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

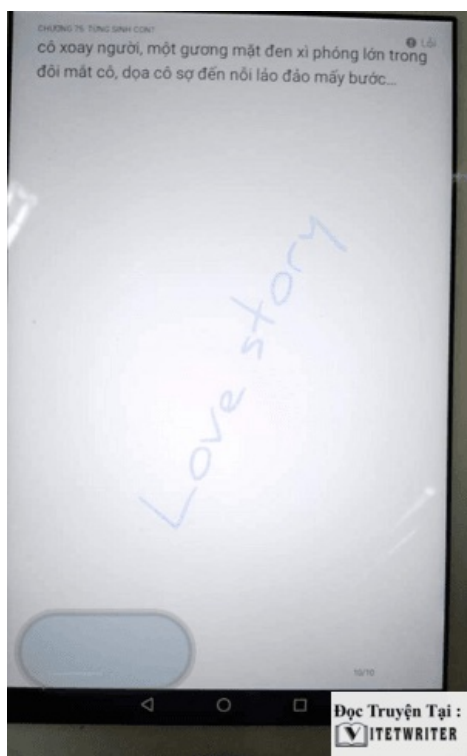
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Từng sinh con?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

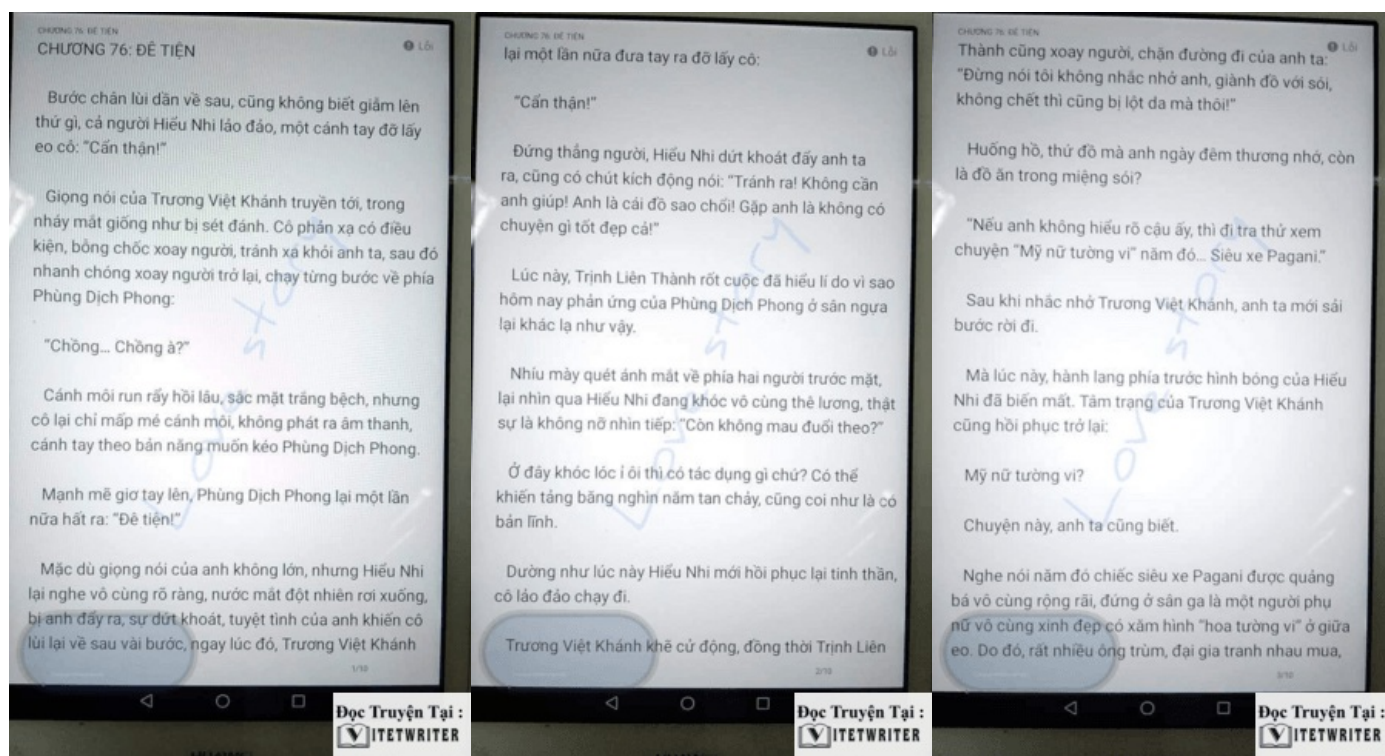

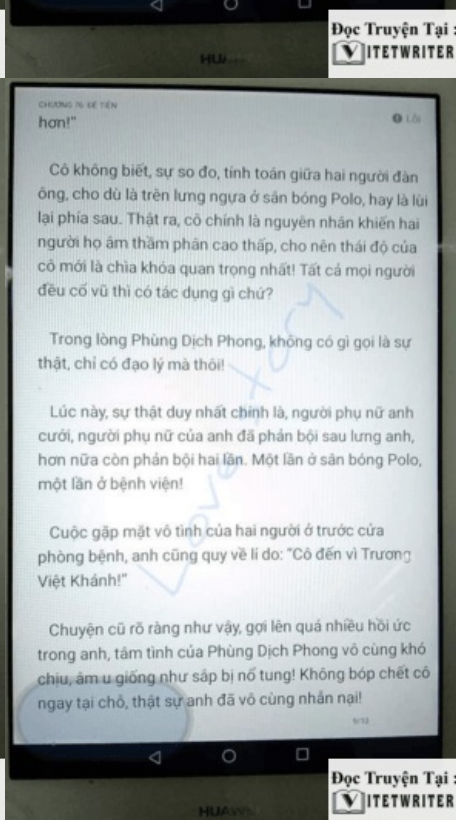
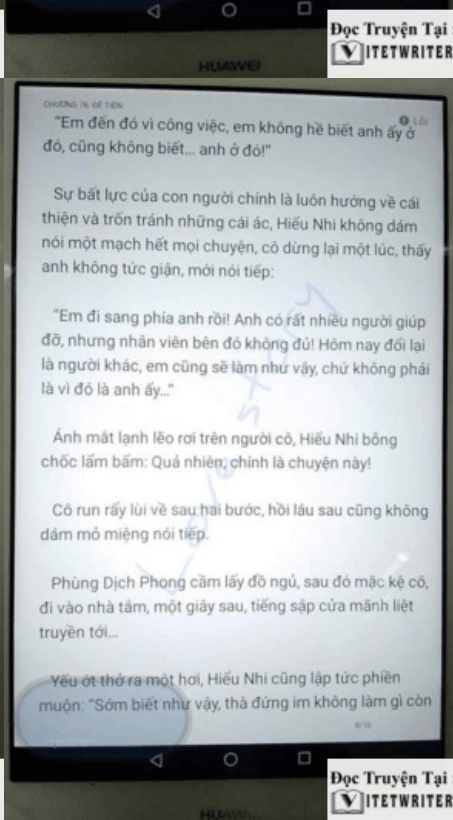
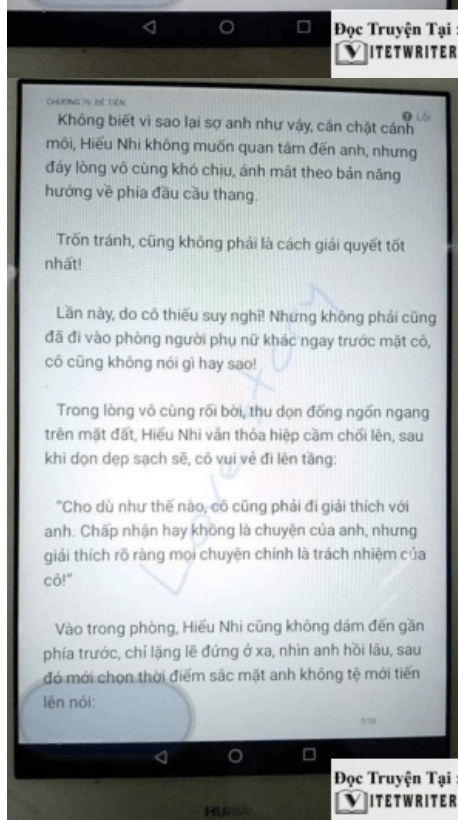
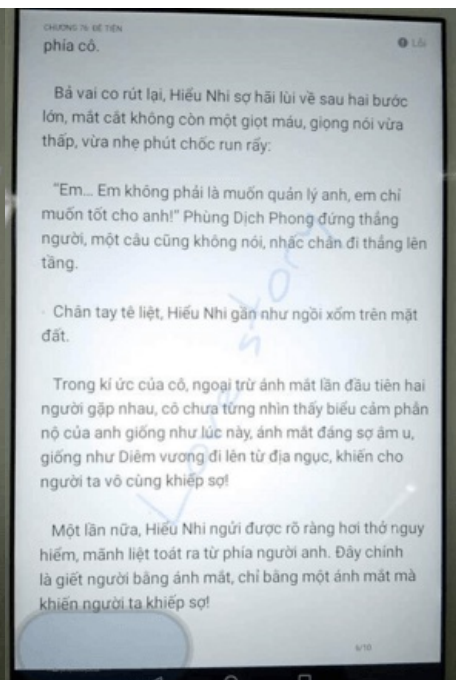
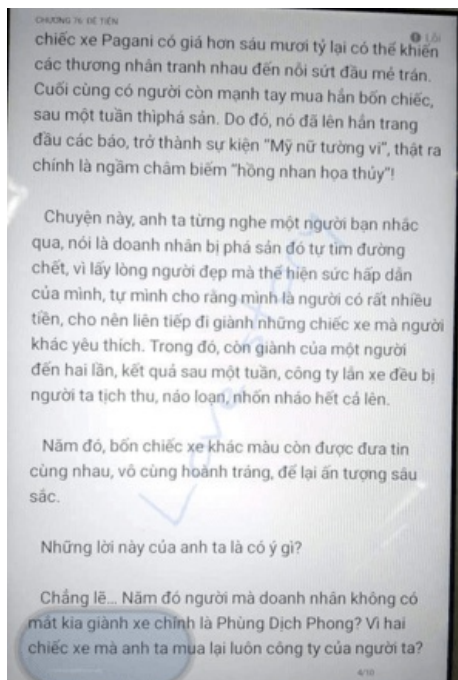
Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

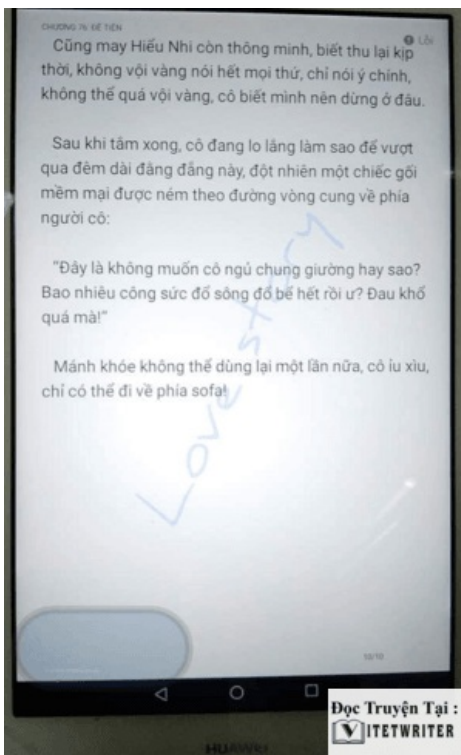
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đề tiện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

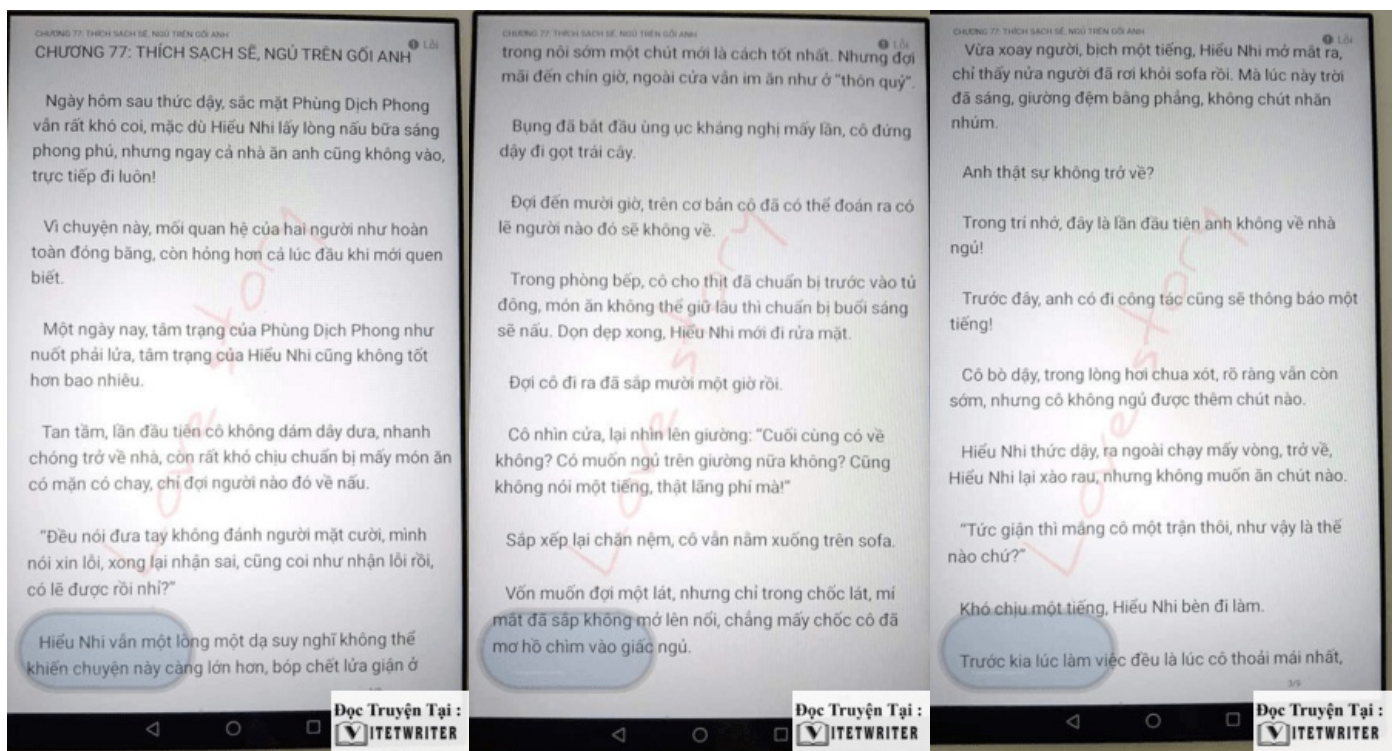

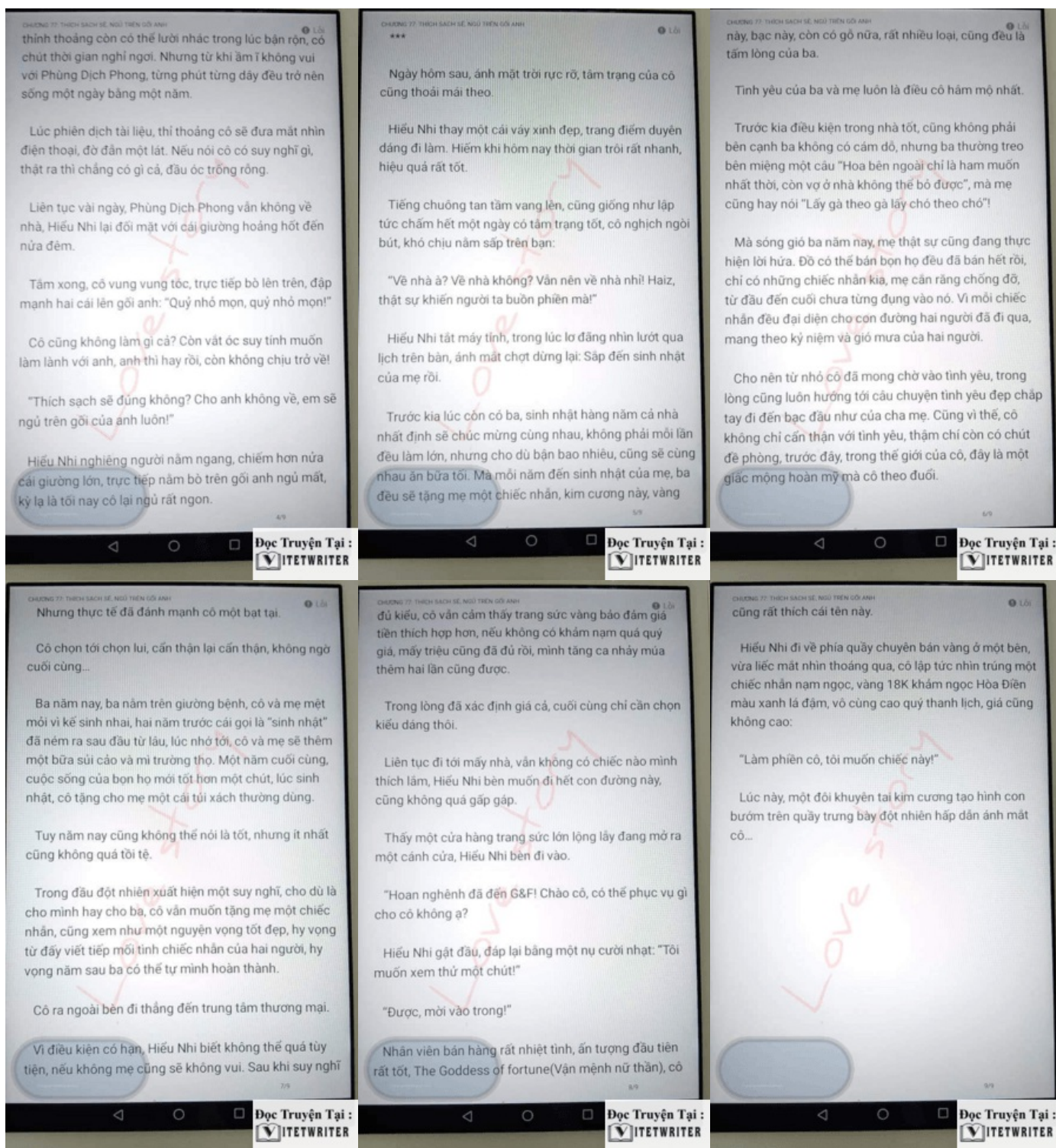
Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Thích sạch sẽ, ngủ trên gối anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

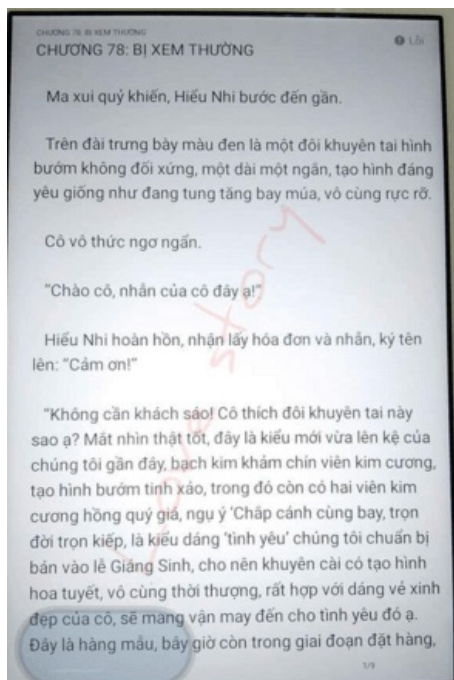

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cả Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

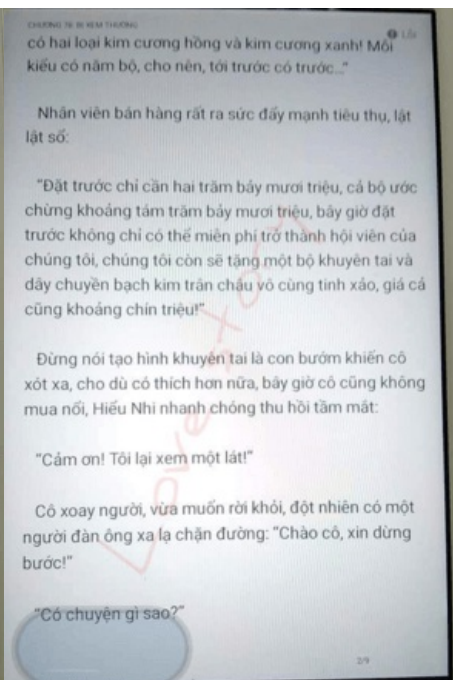
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bị xem thường

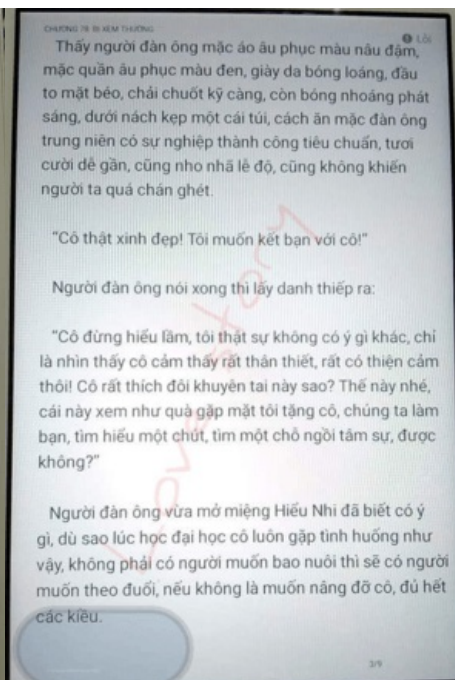
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

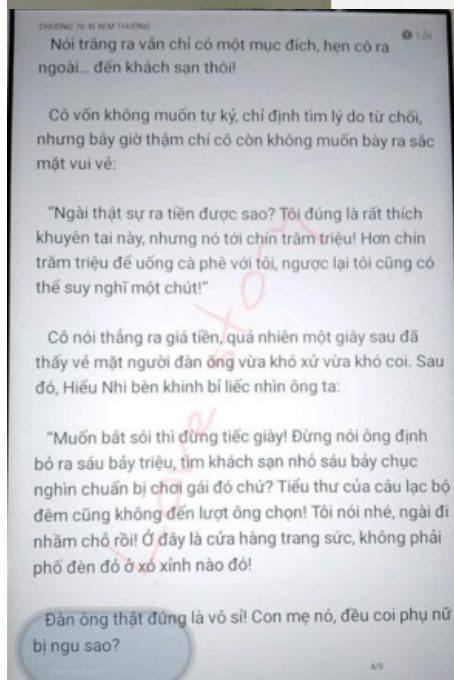
Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

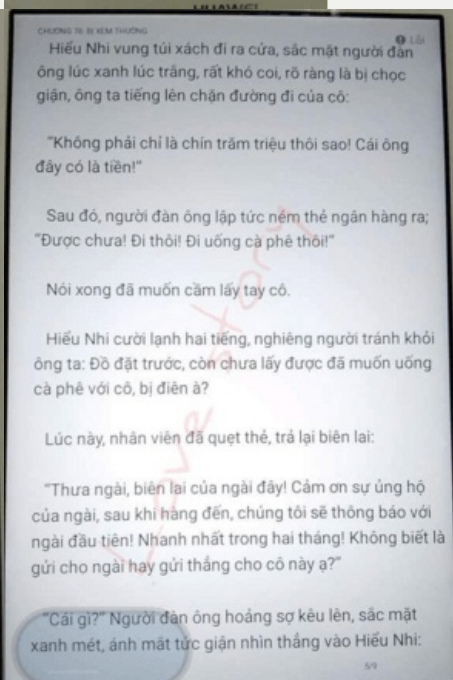
Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

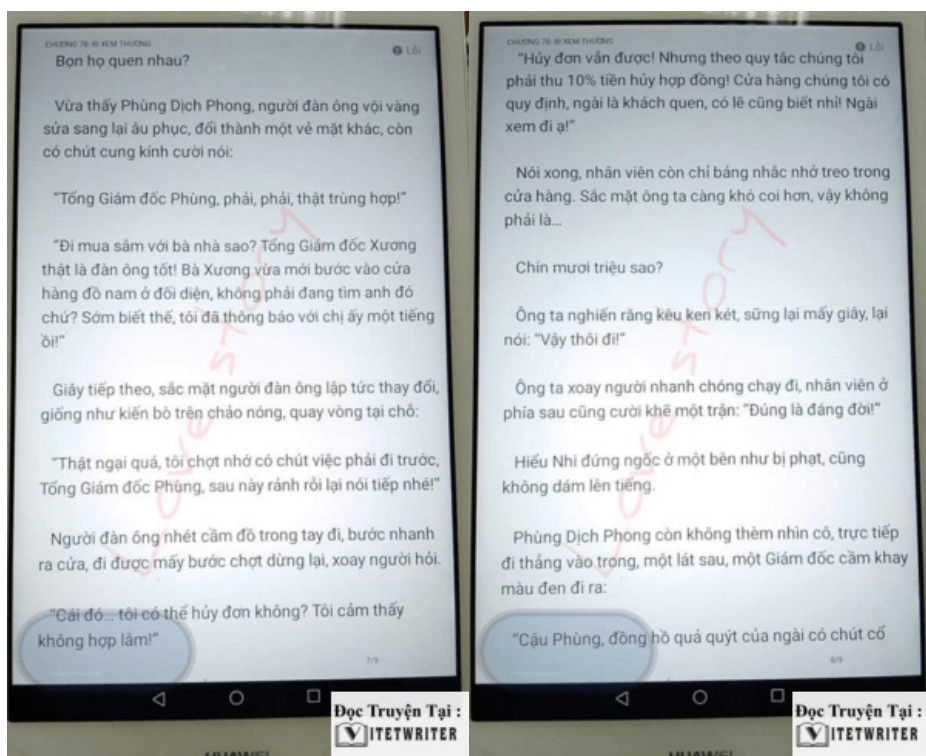
Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

Độc Truyện Tại :
VITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Là Cá Gia Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.